

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

بسم الله الرحمن الرحيم

NEDÂ

Yayın No: 7

Kitap İsmi: *Dava Adamı*

Yazarı: *Ebu Mus'ab el-Muhacir*

Tashih&Redakte: *Abdullah Yıldırım*

Kapak Tasarım: *Mustafa Erikçi*

Dizgi: *İsmail Çakırcı*

Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*

Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*

Baskı Yeri: *Konya*

Baskı Tarihi: *Nisan/2012*

"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Rasulüne inanır, malınız ve canınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.

İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur."

(61 Saf/10-12)

İLETİŞİM

Tel: 0 554 511 63 56

Web: www.nedakitap.com

KONYA

DAVA ADAMI

Ebu Mus'ab el-Muhacir

GENEL DAĞITIM

ME'VA KİTAP

0 332 350 63 62

KONYA

HUTBETU'L HACE

إِن الْحَمْدَ لِلّٰهِ نَحْمَدُهُ وَنُسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنْ
شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللّٰهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ،
وَمَنْ يُضِلِّهِ فَلَا هَادِيَ لَهُ .

وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ
مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ .

[يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله حقَّ تقاته ولا تموتنَّ إلا وأنتم
مسلمون]

[يا أيها الناس اتقوا ربكم الذي خلقكم من نفس واحدة وخلق
منها زوجها وبث منهما رجالاً كثيراً ونساءً واتقوا الله الذي
تسألون به والأرحام إن الله كان عليكم رقيباً]

[يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله وقولوا قولا سديداً يصلح لكم
أعمالكم ويغفر لكم ذنوبكم ومن يطع الله ورسوله فقد فاز
 فوزاً عظيماً]

أما بعد: فإن أصدق الحديث كلامُ الله، وخير الهدي هديُّ
محمد ، وشرُّ الأمور محدثاتها، وكل محدثة بدعة، وكل بدعة
ضلالة، وكل ضلالة في النار .

Hamd, ancak Allah içindir. O'na hamdeder, O'ndan yardım
ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve kötü amelleri-
mizden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıra-
cak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka (ibadet edilmeye layık) İlah olmadığına
şehâdet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve şehâdet ederim ki,
Muhammed O'nun kulu ve Rasûlüdür.

*“Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve
ancak Müslümanlar olarak can verin.” (Âl-i İmrân/102)*

*“Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini
yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretilen yayan
Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte
bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riâyetsizlikten
de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinize gözetleyicidir.”
(Nisâ/1)*

*“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin. Ki,
Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah
ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur.”
(Ahzâb/70-71)*

Muhakkak ki, sözlerin en doğrusu Allah'ın Kelâm'ı, yolların
en hayırlısı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yoludur.
İşlerin en kötüsü sonradan uydurulanlarıdır. Sonradan uydu-
rularak dine sokulan her yenilik bid'at, her bid'at sapıklıktır ve her
sapıklık da ateştedir.¹

¹ “Hutbetu'l Hace” ismiyle meşhur olan bu duayı, cuma hutbelerinde
vesair konuşmalarında okuyan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)
bizzat sahabelerine de öğretmiştir. Hadisi, Tirmizi, Ebu Davud, Nesai,
Ebu Yala, Beyhaki, İmam Ahmed sahih bir senedle rivayet etmiş ve bir
kısmı da Sahih-i Müslim'de yer almıştır.

Mukaddime

Hamd yalnızca Allah'a aittir. O Allah ki insanları ve cinleri yalnızca kendisine kulluk etsinler ve dini O'na has kılsınlar diye yaratmış, ilmin nuru ile yakini bir imana sahip olabilmeleri için kullarına rasuller ve kitaplar göndermiştir. Ben şahitlik ederim ki hiçbir ortağı bulunmayan Allah'tan başka ilah yoktur.

Ey İslam davasını omuzlamaya aday olan kardeşim! Bil ki bu dava kişiyi paraya, mala, mülke götürmez. Kesinlikle bil ki bu dava, kişiyi dünya hayatında makama ve mevkiye de götürmez. Şayet götürecekse, götüreceği mevki Allah'ın yanındaki mevki-dir. Hiç şüphe yok ki bu davanın yolu çok çetindir. Bu davanın yolu çiçeklerle ve güllerle döşenmiş değildir. Bilakis dikenle, kanla cesetle ve kafataslarıyla süslenmiştir.

Ancak kim Rabbine kavuşmayı arzu ediyor, ebedi huzuru ve kurtuluşu istiyorsa, ağır bir söz (Kur'an-ı Kerim) yüklenecek, ağır bir mücadeleye katlanacak, ağır bir yoldan geçecek ki Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in nefsinin hazırladığı şeye kendisi de hazır olsun.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) cihad'da ümmetine örnekti.

Ey Kardeşim! Bil ki Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Allah'ın kendisine bir anda verebileceği zafer için dua etmedi. O (*sallallahu aleyhi ve sellem*), cihad yolunu seçti. Çünkü Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) o gün kolay ve basit bir zafer kazan-saydı O'nun ümmetine ve O'ndan sonraki nesillere kim böyle kolay bir zafer verecekti? Bu sebeple kim bu zorlu yolda yürümek istiyorsa nefsinin zorluklara ve her türlü koşula hazırlanmalıdır. Bu hazırlık yolunda Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i örnek ve rehber edinmelidir.

Bundan dolayı benim bu kitaptaki hedefim, öncelikle hocaefendilerin ve cemaat önderlerinin ilimleriyle amel etmeleri gereken öncelikli kişilerin kendileri olduğunu ve Allah'ın kendilerini sanki bu ümmete kurtarıcı olarak göndermiş gibi tavırlarından vazgeçmeleri gerektiğini hatırlatmaktır.

Bu kitapta hedefim; dava adamının kendisinden önceki dava adamlarının başına gelen musibetlerin (imtihanların) kendisinin de başına her an gelebileceğini, bunun için hazırlık yapması gerektiğini hatırlatmaktır. Bu zorlu yolda yürümek isteyen kişinin hem ruhi hem de bedeni olarak her zaman hazır olması gerektiğini hatırlatmaya çalıştım. Yine dava adamının yüklen-diği sözün (Kuran'ın) tüm emirleriyle yani ilmiyle, ameliyle, davetiyle, hicretiyle, cihadiyla ve burada saymadığım diğer tüm emirlerle amel etmesi gerektiğini hatırlattım.

Aynı zamanda Allah'ın dininin yeryüzüne hâkim olması gerektiğini her fırsatta hararetle dile getiren ama fiili olarak hiçbir şey yapmayıp sürekli başkalarından bekleyen ve onları alkışlayanlardan olmayıp bizzat kendisinin de harekete katılması gerektiğini, müslümanların akıtılan kanlarından ve kirle-tilen ırzlarından kendisinin de sorumlu olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Son olarak da bir dava adamının nasıl bir donanıma sahip olması gerektiğini ve bu donanımları kazanmak için neler yapması gerektiğini açıklamaya çalıştım.

Kitabımdaki tüm doğrular Allah'tandır. Hatalar ise benden ve Şeytandandır. Ey kardeşim! Bu kitapta bulunan güzellikleri al, yanlışları ise terk et! Büyük Arş'ın Rabbi olan Allah'tan bana mağfiret etmesini dilerim. Benim takatim miktarınca gayret göstermiş olmam yeterlidir. Büyük Arş'ın Rabbi, Azim olan Allah'tan dilediğim, bunu benden kabul etmesi, rızasını kazan-mama vesile kılması ve yalnız kendi rızası için yapılmış salih amellerden saymasıdır.

Salât ve selam Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e, âline, ashabına ve din gününe kadar güzelliikle O'na tâbi olanların üzerine olsun.

Velhamdulillahi Rabbil âlemin...

Ebu Mus'ab el-Muhacir

*** Dava adamı ilk olarak ilim okumalıdır.**

Bil ki ey kardeşim! Başarılı olmak isteyen bir kişi en verimli bir şekilde davasına hizmet edebilmek için öğretici olmaya gayret göstermelidir. Öğretici olabilmesi için ise önce öğrenen olmalıdır. Bu arada hemen belirtmeliyim ki; her ilim öğrenen kişi de öğretici (davetçi, eğitici) olamamaktadır. Çünkü ilim tahsil eden kişi bunun sorumluluğunu yerine getirmeli ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın “Ey kulum! Ben sana ilim verdim bu ilmi nerede kullandın?” sorusuna cevap verebilmek için ilmini insanlara anlatması gerekir. Bu da cesareti, sadece etrafındaki gençlere haykırmayı değil de, tağuta karşı haykırmayı, en ufak bir meseleden dolayı gözünü direk olarak tedbirlere ve ruhsatlara çevirip onlara sarılma yerine, azimete sarılmayı, etrafında toplanan kimselere korkaklığı değil de cesareti, ruhsatlara sarılma yerine azimetle amel etmeyi anlatmakla gerçekleşir.

Ebu Said el-Hudri (*radıyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir hutbelerinde şöyle buyurmuştur:

“Hakkın söylenmesi gerektiği yerde hakkı söylemekten ve O büyük günü hatırlatmaktan sizi, insanlara karşı olan korkunuz engellemesin. Çünkü bu, eceli yaklaştırmayacağı gibi, rızkı da uzaklaştırmaz.”²

Sevgili kardeşim!

İlim öğrenmek, en üstün amellerdendir. Özellikle de cehaletin yaygınlaştığı, âlimlerin yok denecek kadar az olduğu, bid’atların yayıldığı ve insanların cahillerin peşinden gittiği bu zamanda...

Dava adamı, ölüm anı gelinceye kadar ilim öğrenmeye devam eder. Çünkü ilim Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın isimlerinden el-Âlim ismine mutealliktir. Bundan dolayı Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ilim öğrenen kimseleri şöyle övmüştür:

“(Ey Muhammed!) De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Doğrusu ancak akıl sahipleri bunları hakkıyla düşünür.”
(Zümer/9)

Ey kardeşim! İlmin de bir ibadet çeşidi olduğunu unutma ve diğer ibadetlerde de olduğu gibi ilimde de ihlâsı ve samimiyeti elden bırakma! “Ben şu, şu ilimleri okudum. Yüzlerce kitap okudum, şu kadar ezber yaptım” gibi sözlerle riyaya kapılıp kendini ilan etme ve göz önünde olmayı isteme yoluna gitme!

Uyanıkken rüya görmekten uzak dur. Bilmediğin şeyin bilgisine sahipmiş gibi gözükmeye ve beceri sahibi olmadığın konuda da becerikli olduğun iddiasında bulunma!

İlmi; mal, makam, tazim görmek, şöhret elde etmek, övgü kazanmak veya kişilerin hoşnutluğunu elde etmek gibi maksatlar için de kullanma! Bunlar ihlâsı ortadan kaldıracağı gibi, ilmin bereketini de yok eder. Bundan dolayı ihlâslı olabilmek için olabildiğince gayret sarf et ve ihlâsı yok edecek işlerden şiddetle kaçın ve Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’ya yönel!

Denilmiştir ki ilim üç karıştır. Birinci karışa giren kibreye kapılır, ikinci karışa giren tevazu sahibi olur, üçüncü karışa giren de bir şey bilmediğini bilir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

“Kulları içinde ancak âlimler, Allah’tan (gereğince) korkar.”
(Fatır/28)

Ey kardeşim! İlim öğrenmek ve ilmi yaymak, ilim öğrenmeyi meslek edinmiş bir gurup insanın tekelinde değildir. Ama maalesef günümüzde böyle olduğundan dolayı insanlar doğru bilgiyi elde edemiyorlar. Neden? Çünkü İslam dini delilleriyle

² İbn Mace, Tirmizi, Taberani.

insanlara ulaştırılmıyor. Her hoca kendi anladığını söylüyor veya kaleme döküyor. Ama sen böyle olmamalısın! Çünkü senin davan, davaların en yücesidir. En yüce olan davanın ilmini de delilleriyle bilmen gerekir.

Nitekim Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bizlere bir işi yapmadan önce o işin ilmini öğrenmemizi emrediyor.

“*Bil ki Allah’tan başka (ibadete layık) ilah yoktur.*” (Muhammed/19)

Diğer bir ayet-i kerimede Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmaktadır:

“*...Ancak bilerek hak için şehadette bulunanlar müstesnadır.*” (Zuhruf/86)

Dava adamı bu yolda yürürken ve kendisiyle amel edeceği doğru bilgiyi elde etme yolunda çaba sarf ederken, insanoğlunun en büyük düşmanı olan şeytan ve onun şeytanlaşmış yandaşları bir takım vesveseler vererek onu dünyaya meylettirme yoluna gider ve onu bu yoldan alıkoymaya çalışırlar. Bu vesveseler karşısında dava adamı “İlim mi daha üstün yoksa mal mı?” diye bir ikilem yaşadığı zaman aklına şunları getirmelidir.

1. İlim seni koruduğu halde malı sen korumak durumunda-sın.
2. Allah ilmi sevdiklerine verdiği halde malı sevdiğine de sevmediğine de verir.
3. İlim harcamakla ve kullanmakla tükenmez oysa mal harcamakla ve kullanmakla tükenir.
4. Mal sahibi ölünce adı unutulduğu halde ilim ehli ölse de adı unutulmaz.

Ey kardeşim! Son olarak aldığın ilmin senin üzerinde faydası olup olmadığını anlamak için birkaç soru soracağım. Kendini bunlara göre muhasebe et!

1. Aldığın ilim ile amel ediyor musun?
 2. Tezkiye edilmeyi ve insanlara karşı kibirlenmeyi hoş görüyor musun?
 3. İlmin arttıkça tevazun da arttı mı?
 4. Baş olma sevdası, şöhret arzusu ve dünya sevgisinden kaçabiliyor musun?
 5. İlim iddiasını (ilminle böbürlenmeyi) bir kenara bırakabiliyor musun?
 6. Kendi nefesine karşı su-i zanda bulunup yanlış düşmek için başkasına karşı hüsn-ü zan besleyebiliyor musun?
- Bunları yapabiliyorsan ne ala! Değilse Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’nın şu hitabına kulak ver:

“*Kendilerine Tevrat verildikten sonra onu kabul etmeyenler (onunla amel etmeyenler), kitap yüklü eşek gibidirler.*” (Cuma/5)

En güzel arkadaş kitaptır. Öyleyse sen kitaplarla haşır neşir ol, ilimle ve marifetle arkadaş ol!

*** Dava adamı İslam dinini delilleri ile bilerek yaşamalı ve güçlü bir imana sahip olmalıdır.**

Sevgili kardeşim! Dünya ve ahiret saadetini elde etmek, Allah’ın kitabına ve Rasulullah’ın sünnetine sıkıca sarılmakla mümkündür. Herkes kendi dinini kendisi araştırıp yaşamakla mükelleftir. İnsanlara din anlatan (bu kim olursa olsun) kimse-lerin sözlerinin dinde delil olmadığını, bilakis onların sözlerinin delile muhtaç olduğunu hiçbir zaman aklından çıkarma!

Allah sana rahmet etsin! İslam dinini bilmekten maksat; Televizyon dini, Radyo dini, şeyhin dini, Ağabeylerin veya Hoca Efendilerin dinini bilmek değil, Allah’ın bizim için seçtiği ve Rasulullah’ın davet ettiği islam dinini delilleriyle bilmektir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bu hususta şöyle buyurmuştur:

“Bugün dininizi kemale erdirdim, size nimetimi tamamladım. Size din olarak İslam'ı seçtim.” (Maide/3)

Yine Allah (Subhanehu ve Tealâ) dinde delilin önemini belirtmek için şöyle buyurmuştur:

“Eğer doğru sözlüler iseniz delilinizi getirin.” (Bakara/111)

Bizleri yaratan, yaşatan, rızıklandıran, nimetleriyle seni, beni ve bütün âlemleri de terbiye eden Allah kendisine ibadet ederken delillerini bilerek ibadet etmemizi emrediyor.

“Helak olan apaçık delilden sonra helak olsun, yaşıyanda apaçık delilden sonra yaşasın.” (Enfal/42)

“Bil ki Allah'tan başka ilah yoktur.” (Muhammed/19)

“Ancak bilerek hak için şهادette bulunanlar müstesnadır.” (Zuhruf/86)

Ayrıca Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Her kim Allah'tan başka gerçek ilah olmadığını ve yalnız O'nun ilah olduğunu bilerek ölürse Cennet'e girer”³

Ey dava adamı! İslam dinini delilleriyle bilerek yaşaman; küfür, şirk, bid'at ve hurafelerle amel etmekten uzaklaşıp Allah'ın senden istediği ve O'ndan hoşnut olduğu işlere, Rasulullah'ın tertemiz (bid'at ve hurafelerle kirletilmemiş) sünnetine götürür. Eğer amellerine bid'at ve hurafe bulaştırırsan Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sözleriyle sabittir ki tüm amellerin boşa gidecektir. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“Muhakkak ki, sözlerin en doğrusu Allah'ın Kelam'ı, yolların en hayırlısı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan uydurulanlarıdır. Sonradan

³ Müslim.

uydurulup dine sokulan her yenilik bid'at, her bid'at sapıklıktır. Her sapıklık da ateştedir.”⁴

Yine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Benden sonra aranızda yaşayacak olanlar çok görüş ayrılıkları göreceklere. Sizler benim sünnetime ve benden sonra hidayete iletilmiş Râşid halifelerin sünnetine sarılınız. Sünnetime sımsıkı sarılıp onu azı dişlerinle yakalayınız. Sonradan (din adına) uydurulan işlerden uzak durunuz. Çünkü sonradan uydurulmuş her şey bid'attır ve her bid'at⁵ de sapıklıktır.”⁶

Güçlü Bir İman

İslam, tevhid ile yalnızca Allah'a teslim olmak, itaat ile O'na boyun eğmek ve şirkten kurtulmaktır. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyuruyor:

“İyilik yaparak (ihsan ile) kendisini Allah'a teslim eden kim-seden daha güzel din sahibi kim olabilir?” (Nisa/125)

Ebu Hureyre (radıyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Yolların alamet ve işaretlerinin olduğu gibi İslam'ın da alamet ve işaretleri vardır. Onlardan bazıları; Allah'a iman etmen ve O'na hiç bir şeyi ortak koşmamandır. Namazı ikame etmen, zekâtı vermen, Ramazan orucunu tutman, Beyt'i haccetmen, emri bi'l maruf ve nehyi ani'l münker yapman, evine girdiğin zaman selam vermen, müslüman kavmin yanından

⁴ Tirmizi, Ebu Davud, Nesai, Ebu Yala, Beyhaki ve İmam Ahmed sahih bir senetle rivayet etmiş ve hadisin bir kısmı da Müslim'de yer almıştır.

⁵ Bid'at ile ilgili olarak 96. sayfaya bakınız.

⁶ İmam Ahmed ve Tirmizi, Abdurrahman b. Avf es-Sulemi'nin el-İrbâd b. Sâriye'den merfu bir rivayet olarak, ayrıca Ahmed, Ebu Davud ve Hakim –sahih olduğunu belirterek- İbn Hibban ve Ebu Nuaym, Abdurrahman b. Amr ile Hucr b. Hucr el-Kelâî'den, o da el-İrbâd'dan merfu olarak rivayet etmiştir. El-Elbani, Sahihu'l Camiu's Sağır, I/499'da sahih olduğunu belirtmiştir.

geçtiğin zaman onlara selam vermen... Kim bunlardan birisini terk ederse İslam'dan bir pay terketmiştir. Kim hepsini terk ederse İslam'ı arkasına atmıştır.”⁷

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ise şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler iman edin...” (*Nisa/136*)

Ey kardeşim Allah sana rahmet etsin! Bu ayet hakkında çokça düşün ve sana ne mesaj verilmek istendiğini anlamaya çalış! İmanın hakkını ver ve nasıl iman edilmesi gerekiyorsa öyle iman et! Sadece sözde değil özde de, davranışta da teslimiyet göster. Bütün organlarına iman ettirip onların Allah'a teslim (müslüman) olmasını sağla! İmanını itaatle ispatla. Mü'minlerin geçirileceği sınavlara hazır ol ve imanda sebat et!

Bil ki iman üzüntüleri giderir, kederleri dağıtır. Hiç şüphesiz iman, muvahhidlerin gözünün aydınlığı, abidlerin tesellisi-dir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Allah'tan O'na yaraşır şekilde, hakkıyla ve nasıl korkulması gerekiyorsa öyle korkun! Sizler ancak müslümanlar olarak can verin.” (*Al-i İmran/102*)

Ey kardeşim! Unutma ki müslüman olarak ölmek istiyorsan müslümanca yaşamak zorundasın.

*** Dava adamı Kelime-i Tevhidi kavrayan ve insanların bu kelimeyi kavramaları için çaba sarfedendir.**

Sevgili kardeşim! Şüphesiz nice insan, tevhidi gerçekleştirememesi sebebiyle diğer helak olanlarla birlikte helaka uğramış ve Din (hesap) gününe değin lanet edilmeyi hak etmiştir.

Allah, tek Rab'dır. Kul O'ndan başkasına tevekkül edemez. O'ndan başkasına rağbet duyamaz. O'ndan başkasından korka-

⁷ El-İman, Ebu Ubeyd sy.11. Albani bu hadis için “Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahihtir” demiştir.

maz, O'ndan başkası adına yemin edemez, O'ndan başkası için adakta bulunamaz ve O'ndan başkasına tövbe edemez...

Ey kardeşim! Bil ki tevhidi kavrayan bir kişi, Allah'a şöyle söz vermiş olur:

“Allahım! Ben ancak senin emirlerine kayıtsız şartsız uyarım, sana dayanırım ve sana güvenirim. Cezalandırarak ve mükâfat verecek olan ancak sensin.

En güzel emir senin emirlerin ve en mükemmel kanun senin kanunlarındır. Senin emirlerini alaya alan, yalanlayan ve haddi aşanlara karşı koyacağım. Senin rızan için yaşayacağım ve senin emirlerine uymayan hiç bir fikir ve kanunu benimsemeyeceğim.”

İşte tevhidi gerçekleştirmenin (kavramanın) anlamı budur. Bu sebeple Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) “La ilahe illallah” kelimesinin gereklerini hakkıyla yerine getirene cehennemi haram kılmıştır.

Ey dava adamı! Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sahabesine tevhidi nasıl kavratmışa bak! Önce sen kavra ve sonra çevrene aynı metot ile kavrat! Muaz (*radiyallahu anh*)'a bak. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ardından yürürken Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) birden arkasını dönüp ona şöyle sordu:

“Ey Muaz! Allah'ın kulları üzerindeki hakkını, kulların da Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) üzerindeki hakkını biliyor musun?”

Muaz (*radiyallahu anh*) “Allah ve Rasulü daha iyi bilir” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“Allah'ın kullar üzerindeki hakkı, kullarının hiçbir şeyi O'na ortak koşmaksızın ibadet etmeleri, Kulların Allah üzerindeki

hakkı ise kendisine hiçbir şeyi ortak koşmayanları cennetine koymasındır.”⁸

Abdullah b. Mes'ud (*radıyallahu anh*) Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e “Ya Rasulallah! Allah katında en büyük günah hangisidir?” diye sorunca Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) “Seni yaratmış olduğu halde Allah’a eş koşmandır” buyurdu. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in hayatında bunun gibi pek çok örnek mevcuttur.

Şunu da iyice bil ki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) tüm rasullerini, tevhid için (rububiyet’inde, uluhiyet’inde, isim ve sıfatlarında Allah’ı birlemek için) göndermiştir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) fertlerin İslam’a girip müslüman ismini almalarını da tağutu reddetme şartına bağlamıştır. Tağutun reddi gerçekleşmeden müslüman ismine sahip olmak mümkün değildir.

Nitekim Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmaktadır:

“Dinde zorlama yoktur çünkü doğruluk sapıklıktan ayrılmıştır. O halde kim tağutu reddedip Allah’a iman ederse kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah hakkıyla iştir ve hakkıyla bilendir.” (Bakara/256)

Çünkü tağutu reddetme şartı, tüm rasullerin gönderilme ve kitapların indirilme gayesidir. Tüm rasuller öncelikle Allah’a ibadet etme ve tağutu reddetme gerekliliğini tebliğ için gönderilmişlerdir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

“Andolsun Biz her ümmete, Allah’a kulluk edin, tağuttan kaçının diye rasuller gönderdik...” (Nahl/36)

Sevgili kardeşim! Tağutun her türlüünü reddedebilmen ve halis bir tevhid inancına sahip olabilmen için, tağutu ve özelliklerini, daha da önemlisi günümüz tağutlarını çok iyi bir şekilde bilmen gerekir.

⁸ Tirmizi, 2781.

Tağut; Allah dışında kendisine ibadet edilen her şeydir. Bu, put da olabilir taş da, mezar da olabilir ağaç da... Yine tağut, bir insan da olabilir, bir cin de...

Sevgili kardeşim! Sana tağutu, tağutla birebir mücadele eden, onlara kesinlikle boyun eğmeyen, onların önünde eğilip bükülmeyen, onlara karşı en ufak bir taviz vermeyen, onlar karşısında bir müslümanın nasıl durması gerekiyorsa öylece dimdik duran önder âlimlerimiz anlatsın. Oku ve anlamaya çalış!

İbn Cerir et-Taberi (*rahimehullah*) tefsirinde tağut hakkında şöyle demektedir:

“Tağut; Allah’a karşı isyankâr olup zorla, zorlama ile veya gönül rızası ile kendisine tapınılıp mabud tutulan, gerek insan, gerek şeytan, gerek put, gerek dikili taş ve gerekse diğer herhangi bir şeydir.”

Mücahid (*rahimehullah*) der ki:

“Tağut, kendisine muhakeme olunan ve emirlerine itaat edilen insan görünümündeki şeytanlardır.”⁹

İbn Kayyim el-Cevziyye (*rahimehullah*) ise şöyle demiştir:

“Tağut; kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilme noktasında haddini aşan kul demektir. İnsanların tağutu, Allah ve Rasulü’nün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allah’tan başka kendisine muhakeme olunan, ibadet edilen ve Allah’ın emrine dayanmaksızın ve Allah’a itaat etmeksizin kendisine tabi olunan kimselerdir. Bunları düşünür ve insanların durumlarına bakarsan, insanların çoğunun Allah’a değil tağutlara ibadet ettiğini, Allah ve Rasulü’nün hükümlerine değil, tağutların hükümlerine muhakeme olduklarını, Allah ve Rasulüne değil, tağuta itaat edip tabi olduklarını görürsün.”¹⁰

⁹ İbn Kesir Tefsiri, 3/1025.

¹⁰ İlamul Muvakkîn, 1/50.

Sonuç olarak; tevhidi kavramak, tağutu ve şirki anlamaktan geçer. Bunları tüm bedenine yayar, tüm benliğin ile reddeder ve onlardan beri olursan o zaman tevhidi kavramış bir muvahhid olursun. Sen muvahhid olarak yaşar ve muvahhid olarak ölürsen de Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) seni kendisi üzerindeki hakkın olan cennetine koyar.

*** Dava adamı güzel ahlak sahibi olmalıdır**

Ey dava adamı! Hiç şüphesiz bazı güzel hasletler vardır ki, her insan onlara sahip olmak ve onları kendi hayatında yaşamak ister. Sabır, kanaat, cömertlik, tevazu, fedakârlık ve cesaret gibi... Çünkü bu gibi güzel vasıflar insana, gerçekten insan olma özelliği kazandırır. "Güzel ahlâk" adı altında toplanan bu güzel vasıfları "örnek insan" olarak en mükemmel şekilde yaşayan Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'dir. Onun ahlâkı o kadar yücedir ki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ona hitap ederek şöyle buyurur:

"Gerçekten sen yüce bir ahlak üzereisin." (Kalem/4)

Ve yine Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

"Andolsun ki Allah'ın elçisinde sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça ananlar için güzel bir örnek vardır." (Ahzab/21)

Ey kardeşim! Müslüman fert ve cemaat, yüce ahlakî değerlere sahip olmak zorundadır. Kur'an-ı Kerim, bu ahlakî esasların neler olduğunu bizlere bildirmiştir. İslâmî tasavvur ve müslüman cemaat yapısındaki en vazgeçilmez ve en köklü unsur, ahlakî unsurlardır. Ve bu, tüm hayatî alan ve faaliyetleri kapsayacak niteliktedir.

İslâm cemaatinin vazgeçilmez temel dayanağı bir tek Allah'a kulluktur. Bundan dolayı bu cemaat, hangi biçimiyle olursa olsun, tüm beşeri kulluklardan kurtulmuştur. Tüm faziletler ve tüm ahlakî değerler, işte bu kurtuluş ve özgürlüğün bir

ürünüdür. Çünkü her konudaki değer ölçüsü, Allah'ın rızasını kazanmaktır. Bunun da doruk noktası, Kur'an-ı Kerim'in ahlakıyla süslenmektir. İslâmî bir ahlakın en büyük dayanağı ve aslı budur. İslâmî hayat sistemi, ahlaka çok büyük bir önem vermiştir. Kur'an-ı Kerim, bunu açıkça ifade etmekte ve İslâmî ahlakın, İslâmî akide ve insan hayatına ilişkin İslâmî düşüncedeki derinlik ve vazgeçilmezliğini göstermektedir."¹¹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet günü mizanda güzel ahlaktan daha ağır gelen hiçbir şey yoktur."¹²

Yine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

"Mü'minlerin iman bakımından en mükemmeli, ahlakı en güzel olandır. Sizin en hayırlınız ise hanımlarına karşı en hayırlı olanınızdır."¹³

Enes b. Malik (*radıyallahu anh*) şöyle demiştir:

"Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yanında oturuyorduk. "Şimdi cennetlik bir adam gelecek" dedi. O anda bir adam geldi. Sakalından abdest suyu damlıyordu. Ayakkabılarını da sol eline almıştı. Ertesi gün yine otururken Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) aynı şeyi söyledi ve o adam geldi. Üçüncü gün yine aynısı oldu. Adam kalkınca Abdullah b. Amr da arkasından kalktı ve adamı takip etti. Ona "Babamla tartıştım ve üç gün eve girmeyeceğime yemin ettim. Eğer bu süre boyunca beni yanında barındırmayı uygun görürsen benimle birlikte kalmak istiyorum" dedi. Adam "Evet, olur" cevabını verdi. Abdullah üç gün onunla beraber gecelediğini söyledi ve şunları anlattı:

¹¹ Fî Zilal-il Kuran'da Davet Yolu.

¹² Tirmizi, Birr/61; Ebu Davud, Edeb/5.

¹³ İbn Mace, Nikâh/50.

Onun geceleyin ibadet için kalktığını hiç görmedim. Ancak yatağında sağa sola dönerken Allah'ı zikrederdi. Sonra sabah namazına kalkardı. Ondan hayırdan başka bir söz işitmedim. Üç gece geçmişti ve neredeyse amelini azımsamıştım. Sonunda "Ey Allah'ın kulu! Benimle babam arasında ne kırgınlık ne de dar-gınlık geçti. Ama ben Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in üç defa "Şimdi cennetlik bir adam gelecek" dediğini duydum ve üçünde de sen çıktın geldin. Ancak seni büyük bir amel işlerken de göremedim. Seni Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in dediği mertebeye ulaştıran şey nedir!" dedim. O "Gördüğünden başka bir şey yok. Ama ben hiçbir Müslüman'a karşı kalbimde kin beslemem ve Allah'ın ona verdiği hayrı haset etmem" dedi. Bunun üzerine ben "İşte seni o dereceye ulaştıran budur!" dedim."¹⁴

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) birkaç sene gibi kısa bir zamanda o geniş yarımadada, âdetlerine bağlı ve inatçı kavimleri, kötü ahlâk ve vahşi alışkanlıklarından kurtarıp temizledi ve yerlerine güzel ahlâk esaslarını yerleştirdi. Onları bütün dünyaya rehber ve medeni milletlere öncü birer şahsiyet haline getirdi.

Daha hicri birinci asırda yeryüzüne yayılan Ashab-ı Kiram (radiyallahu anhum) ve beraberlerindeki iman erleri, insanlığa gerçek medeniyeti, fazilet ve ahlak düzenini öğrettiler.

Evet sevgili kardeşim! Önce yukarıda anlatılan Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın biz kullarında görmek istediği, Rasulullah ve sahabesinin yaşamış olduğu bir hayat tarzını ve ahlaki olgunluğu gör ve düşün! Bir de şu zamanımızda yaşayan müslümanların hayat tarzını ve ahlaki yaşantısını...

¹⁴ Ahmed b. Hanbel, Müsned, 3/166.

Hiç şüphesiz bu ahlakî bozulmanın sebeplerinden bir tanesi de gençlerin başındaki hoca efendilerin, dini dar bir çerçeveye sokup sürekli o çerçeve etrafında dönüp dolaşmaları, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yaşayarak insanlara anlattığı ve etrafındaki arkadaşlarının da adeta tüm organlarına yerleştirdikleri islam ahlakını anlatmamalarıdır.

Şu unutulmamalıdır ki; ahlaki değişim göstermeyen toplumlar ilerlemeye değil, aksine gerilemeye mahkûmdurlar.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet günü Allah katında yeri en kötü olan kişi, kötü ahlaki sebebiyle insanların kendisini terk ettikleri kimsedir."¹⁵

*** Dava adamı hayâh olmalıdır.**

İbn Lehiya, Ebu Kabil'den, o da Abdullah b. Amr'dan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Allah bir kuldan nefret edince ondan hayâyı çekip alır. Hayâyı ondan çekip alınca da onunla sadece nefret edilen kişiler karşılaşır. Sonra ondan emanet vasfını çekip alır. Ondan emanet vasfını çekip alınca rahmetini de çekip alır. Rahmetini ondan çekip aldığı zaman İslam bağını da ondan söküp almış olur. İslam bağını ondan aldığı zaman artık onunla azgın şeytandan başkası karşılaşmaz."¹⁶

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

"Mü'minler arasında kötülüğün ve hayâsızlığın yayılmasını arzu edenlere, dünya ve ahirette elim bir azab vardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Nur/19)

¹⁵ Buhari, Edeb/38; Tirmizi, Birr/59.

¹⁶ Bu hadisi Humeyd b. Zenceveyh, "el-Edeb" kitabında rivayet etmiştir. Suyuti, el-Camiu'l-Kebir, 1/31; Beyhaki, Şuabu'l-İman, 7734. İbn Mace de zayıf bir isnad ile yine Abdullah b. Amr'dan merfu olarak rivayet etmiştir.

İbn Ömer (*radiyallahu anh*) şöyle demiştir: “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hayâ konusunda "Sen çok utangaç birisin" diyerek kardeşini ayıplayan birinin yanından geçiyordu. Bu sözleriyle hayânın ona zarar verdiğini söylemek istiyordu. Bu sözler üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“Bırak onu! Şüphesiz hayâ imandandır.”¹⁷

Buhari ve Müslim’in İmran b. Husayn (*radiyallahu anh*)’dan rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“Hayâ hayırdan başka bir şey getirmez.”

Müslim’deki lafız şöyledir: “Hayâ bütünüyle hayırdır” veya “Hayânın hepsi hayırdır”¹⁸

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“İman ve hayâ birbirinden ayrılmayan iki dostturlar. Biri gidince diğeri de peşinden gider.”¹⁹

Sevgili kardeşim! İbn Receb bize hayânın iki türünü şöyle anlatıyor:

“*Birincisi*; Yaratılıştan kişinin fitratında var olan ve çalışma ile kazanılmayan hayâ. Hayânın bu kısmı, Allah’ın insana ihsan ettiği ve onun karakterine yerleştirdiği ahlakların en değerli kısımlarındandır. Ömer b. Hattab (*radiyallahu anh*)’ın şöyle dediği nakledilir:

“Hayâ eden, saklanır. Saklanan kişi sakınır. Sakınan kişi de Allah tarafından korunur.”

“*İkincisi*; Çalışarak kazanılan hayâ. Bu da Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’yı tanımakla, kullara ne kadar yakın olduğunu ve

¹⁷ Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi, Nesai, İbn Mace, Ahmed b. Hanbel, İmam Malik, İbn Hibban.

¹⁸ Buhari, Müslim.

¹⁹ Camiu’s-Sağir, 1128.

yaptıkları her şeyden haberdar olduğunu, gözlerin hain bakışlarını ve gönüllerde gizli olanları bildiğini kavramakla olur.”²⁰

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Haya, imandan bir parçadır. İman sahibi de cennettendir. Hayâsızlık ise cefadan bir parçadır. Cefa eden kimse de ateştedir.”²¹

Bir adam Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e gelerek "Ey Allah’ın Rasülü! Bana tavsiyede bulun" deyince Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“Sana, kavminin içerisindeki salih bir kimseden haya ettiğin gibi Allah’tan haya etmeni tavsiye ediyorum.”²²

Ey kardeşim gözün gibi koruduğun, acı çektiğinde ondan daha fazla acı çektiğin ve canından çok sevdiğin evladını şeytanın eğitmesini istemiyorsan Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e kulak ver.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“İnsanlara öyle bir zaman gelir ki, çocuklarının eğitimi konusunda şeytan onlara ortak olur.” Sahabiler "Ey Allah’ın Rasulu! Bu gerçekten olur mu?" diye sordular. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Evet" diye cevap verince Sahabiler "Peki, şeytanın çocuklarımızın eğitimi konusunda bize ortak olduğunu nasıl anlayacağız?" diye sordular. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Çocuklarınızda haya, merhamet ve acıma duygularının az olduğunu görürseniz şeytan onların eğitiminde size ortak olmuş demektir" buyurdu.”²³

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“En güzel huylar on tanedir. Bunlar bazen babada bulunur çocukta bulunmaz, bazen çocukta bulunur babada bulunmaz.

²⁰ Camiu’l-Ulum ve’l-Hikem.

²¹ İbn Mace, Kitabu’z-Zühd, 4184; Tirmizi, 2009.

²² Mecmeu’z-Zevaid, 10/284.

²³ Kenzu’l-Ummal, Kitabu’l-Ahlak, 5792.

Kölede bulunur efendide bulunmaz. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bunları, mutluluğunu istediği kimselere verir. Bu güzel huylar şunlardır:

1. Doğru sözlü olmak
2. Cesaret
3. İsteyene vermek
4. İyilikle karşılıklı bulunmak
5. Emaneti korumak
6. Akrabalara iyilikte bulunmak
7. Komşunun hatasına göz yummak
8. Arkadaşının ayıbını görmezlikten gelmek
9. Misafiri ağırlamak
10. Utanma duygusu (haya)

Hiç şüphesiz hayâ hepsinin başıdır.”²⁴

Evet, sevgili kardeşim! Bu kadar anlatılanlardan sonra kendisine çekidüzen vermeyen, tüm anlatılanları birçok işte olduğu gibi kendisi için değil de başkaları için okuyan, okurken gözünün önünde kendisini değil de hep başkalarını canlandıran, kendisinin ihtiyacı olmadığını zaten kendisinin bu şekilde olduğunu düşünen kimseler için de Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in diliyle şöyle diyorum:

“Rasullerden insanlara ulaşan sözlerden biri de "Utanmıyor isen dilediğini yap!" sözüdür.”²⁵

*** Dava adamı zühd ehli olmalıdır.**

Hiç şüphesiz bu dava zühd sahibi olmayanlara çok ağır gelir. Dünyayı seven, kendi elinde bulunanlarla övünen kimse bu davayı üstlenemez. Çünkü bu dava yeri geldiği zaman senden

malını (kaybolmasından korktuğun dünyalığı), yeri geldiği zaman da canını ister. Kişi yeri geldiğinde hiç tereddüt etmeden bunları ortaya koyabiliyorsa işte o dava adamıdır.

Ey kardeşim! Şunu iyi bilmelisin ki zühd, dünyayı tamamen terk edip çalışmayı bırakmak, dünya nimetlerine sırt çevirip kuru ekmek yiyerek aba giymek değil, lezzet verici şeyleri azaltmak ve onlara dalmamaktır. Ahireti unutup da dünyaya esir olmamaktır.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Yüce Allah şöyle buyurdu: Mü’min kulum bana en çok, dünyaya değer vermeyerek (zühd) yaklaşır. En güzel de, ona farz kıldığım şeyleri yerine getirmekte gösterdiği titizlikle bana ibadet eder.”²⁶

Yine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Zühd; seni yaratan Allah’ın sevdiklerini sevmen, sevmediklerini sevmemen, kendine acıdığın gibi müslümanlara da acıman, haramlardan kaçındığın gibi seni ilgilendirmeyen konularda konuşmaktan da sakınman, bozulmuş ve iğrenç kokulu bir leşten kaçındığın gibi çok yemekten kaçınman, ateşten uzaklaştığın gibi dünyanın çer çöpünden ve zinetinden uzaklaşman ve dünyadaki emelini kısa tutmandır.”²⁷

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyuruyor:

“Bilin ki dünya hayatı ancak bir oyun, bir eğlence, bir süs, aranızda bir övünme, mal ve çocuklarda bir çoğalma tutkusudur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin, ekicilerin hoşuna gider. Sonra gürleşir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş. Sonra bir çer çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azab, ayrıca Allah’tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk vardır.

²⁴ Camiü’s-Sağir, 3482.

²⁵ İbn Mace, Kitabu’z-Zühd, 4183.

²⁶ Şihabu’l-Ahbar, 878.

²⁷ Kenzu’l-Ummal, Kitabu’l-Ahlak, 6188.

Dünya hayatı aldatıcı bir yararlanmadan başka bir şey değildir.” (Hadid/20)

“Oysa siz dünya hayatını üstün tutuyorsunuz. Ahiret ise daha hayırlı ve daha sürekli.” (A’la/16,17)

Allah (Subhanehu ve Tealâ) Davud (aleyhisselam)’a şöyle vahyetti:

“Ey Davud! Dünya, köpeklerin üzerine üşüşüp sürüklediği bir leşe benzer. Sen de bir köpek gibi onlarla beraber onu sürüklemek ister misin?”²⁸

Ebu Hureyre (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’i şöyle buyururken işitmiştir: “İsrail oğullarında biri alaca, biri kel ve biri de kör olmak üzere üç kişi vardı. Allah bunları imtihan etmek istedi de onlara bir melek gönderdi. Melek alacalıya geldi ve "Sence en makbul şey nedir?" dedi. Abraş "Güzel bir renk, güzel bir ten ve insanların tiksindikleri hastalığın benden gitmesi" dedi. Melek onun vücudunu sıvazladı ve bu iğrenç görüntü hemen ondan gitti ve ona güzel bir sima, güzel bir ten verildi. Bundan sonra melek ona "Hangi malı çok seversin?" diye sorunca "Deve" dedi. (Yahut da "İnek" dedi. Hadisin ravisi İshak tereddüt etmiştir. Ancak alacalı ile kelden birisinin deve, öbürüsünün inek istediğini söylemiştir) Deve isteyene on aylık gebe bir deve verildi de bunun üzerine melek "Allah sana bu devede bereket ihsan eylesin!" diye dua etti. Sonra melek kel adamın yanına vardı. Ona da "Sen en çok neyi seversin?" diye sordu. O "Güzel bir saç ve insanların tiksindiği hâlin benden gitmesi" dedi. Müteakiben melek onun başını sıvazladı da ondan kellik gitti ve kendisine güzel bir saç verildi. Melek ona da "En çok hangi malı seversin?" diye sordu. O "İnek" dedi. Kendisine gebe bir inek verildi ve melek "Allah bu ineği

sana bereketli eylesin!" diye dua etti. Melek sonra körün yanına geldi ve ona "Sence en makbul şey nedir?" diye sordu. O da "Allah'ın gözümü bana iade etmesi ve benim de onunla insanları görmemdir" dedi. Melek onun gözünü sıvazladı da Allah ona gözünü geri verdi. Melek "Hangi malı çok seversin?" diye sordu. Adam "Koyun" dedi, kendisine kuzulu bir koyun verildi. Bir müddet sonra deve ve sığır sahiplerinin devesi ve sığırı yavruladı. Koyun sahibinin de koyunu kuzuladı. Bu suretle birinin bir vadi dolusu devesi, ötekinin bir vadi dolusu sığırı, diğerinin de bir vadi dolusu koyunu oldu. Sonra günün birinde o melek ilk şeklinde alacalı kişiye geldi ve ona "Ben fakir bir kişiyim. Yolculuğumda bütün imkânlarım kesildi. Bugün Allah'ın izniyle senden başka beni (evime) ulaştıracak yoktur. Şimdi, sana güzel bir renk, güzel bir cilt ve birçok mal veren aşkına senden bir deve isterim ki bu yolculuğumda onun üzerinde muradıma erişebileyim!" dedi. Alacalı "Haklar çoktur" dedi. Melek ona "Ben seni tanır gibiyim. Sen halkın iğrendiği alacalı adam değil misin? Hani fakirdin de bu malı sana Allah vermişti" dedi. O da "Ben bu mala ancak atadan ataya intikal ederek varis olmuşumdur" dedi. Melek "Eğer yalancı isen Allah seni eski hâline çevirsin!" dedi. Sonra melek ilk suretinde kel adama geldi ve alacalıya dediği gibi ona da söyledi. Alacalının reddettiği gibi bu kel de reddetti. Melek ona "Eğer yalancı isen Allah seni eski hâline çevirsin!" dedi. Bu defa melek yine ilk sureti üzere âmâyâ geleerek "Ben fakir ve yolda kalmış, zavallı bir kimseyim. Yolculuğumda bütün çarelerim tükendi. Bu gün Allah'ın izniyle senden başka beni (evime) ulaştıracak yoktur. Gözlerini iade eden aşkına, senden yolculuğumda gayeme ulaşabileceğim bir koyun istiyorum" dedi. Kör "Gerçekten ben kör idim. Allah bana gözlerimi iade buyurdu. Dilediğini al, dilediğini de bana bırak. Allah'a yemin ederim ki bugün Allah için alacağın bir şeyde sana güçlük vermek istemem" dedi. Bu cevap üzerine melek "Malını muha-

²⁸ Suyuti, ed-Durru'l-Mensur, 85.

faza et! Siz imtihan edildiniz. Senden razı olundu. Fakat iki arkadaşın hışma uğradılar" dedi."²⁹

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

"Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara süslü ve çekici kılındı. Bunlar, dünya hayatının geçici menfaatleridir. Asıl varılacak güzel yer Allah katında olandır." (Al-i İmran/14)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

"Kim cenneti özlüyorsa hayır peşinde koşar. Kim cehen-nemden korkuyorsa heva ve hevasının isteklerinden yüz çevirir. Kim ölümü gözlüyorsa lezzetleri terk eder. Kim de dünyaya karşı zahid olursa musibetler ona basit ve önemsiz gelir."³⁰

Sevgili kardeşim! Sade bir hayat yaşa! Lüks, israf ve debde-beden kaçın! Şunu unutma ki beden refaha kavuştukça ruh sıkıntıya girer.

*** Dava adamı dürüst olmalıdır.**

Dürüstlük; vakarın, şerefın, iç temizliğin, yüksek azmin ve üstün ahlakın ana kapısıdır. İnsanlara duyulan sevginin, toplumsal mutluluğun, dinin korunmasının elçisidir. Bu nedenle de farz-ı ayndır. Bu hususta kusur eden kimse umduğuna nail olamaz. Hem kendisine hem de ilmine eza dokunur.³¹

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyuruyor:

"Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve "İşittik ve itaat ettik" dediğiniz zaman sizi onunla bağladığı kesin sözü hatırlayın ve Allah'tan sakının! Muhakkak Allah sinelerin özünde olanı hak-kıyla bilendir." (Maide/7)

²⁹ Muttefekun Aleyh.

³⁰ Beyhaki, Şuubu'l-İman, 10618.

³¹ Hilyetu Talibi'l-ilm, 84.

Ey kardeşim! Bir müslüman öncelikle kendisini yaratan Rabbine karşı dürüst olmalı ki kendisi gibi yaratılmış olanlara karşı dürüst olsun. Allah'a vermiş olduğu söze sadakat göstere sin ki insanlara karşı da dürüst olsun ve sözüne sadık olsun.

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyuruyor:

"Allah'a verdiğiniz sözü tutun." (En'am/152)

"Bana verdiğiniz sözü tutun ki ben de size verdiğim sözü tutayım." (Bakara/40)

Ey dava adamı! Öncelikle Allah'a karşı dürüst ol, verdiğin sözleri hatırla ve hemen yerine getir. Getir ki Allah da sana verdiği sözünü (vaâdini) yerine getirsin.

Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın şu buyruğunu iyi dinle!

"Ey iman edenler, akidleri (sözlerinizi) yerine getirin." (Maide/1)

Allah'a verdiği söz, O'na hiçbir şekilde ortak koşmaman ve İslam dinini yeryüzüne hâkim kılmak için her türlü çabayı göstermendir. Bunların en önemlilerinden birisi şudur.

"Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler vardır. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir. Kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir." (Ahzab/23)

Allah (Subhanehu ve Tealâ) her işte olduğu gibi kendisine verdiğimiz sözleri yerine getirebilmemizin yollarını da biz kullarına göstermiş ve şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve dosdoğru söz söyleyin! O da amellerinizi, lehinize olmak üzere düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşla kurtulmuş olur." (Ahzab/70,71)

İlim ehli dürüstlüğe çok önem vermişlerdir. Bundan dolayı Evzai (*rahimehullah*) “İlim öğrenmeden önce dürüstlüğü öğren!” demiştir.

Veki (*rahimehullah*) da ilmi kastederek “Bu öyle bir sanattır ki ancak dürüst kimse bunda yükselebilir” demiştir.³²

Dürüstlüğü'nin yolu tektir. Zıddı olan yalancılığın ise türlü çeşitleri ve yolları vardır. Bunları kısaca üç kısımda toplamak mümkündür:

1. Kaypak yalancılık: Gerçeğe ve inanca aykırı olan yalancılık. Mesela fasık veya bid'atçı olduğunu bildiği kimseyi istikamet üzere olmakla nitelemek gibi.

2. Münafık yalancılık: Gerçeğe uygun fakat inanca aykırı olan yalancılık. Mesela sünnet ve hidayet ehli olan kimseler gibi konuşan münafık.

3. Aptal yalancılık: İnanca uygun fakat gerçeğe aykırı olan yalancılık. Müşrik ve bid'atçı bir sofinin salah ehli olduğuna inanarak kendisini veli olarak nitelemek gibi.³³

*** Dava adamı güçlü bir iradeye sahip olmalıdır.**

Sevgili kardeşim! Bu yolda başına gelebilecek sıkıntılara karşı sabredip direnebilmen için sürekli iradeni sağlamlaştıracak işlerle meşgul olmalısın. Küfür ehli senin iradeni zayıflatmak ve kırmak için elinden gelen tüm yolları denemekten geri durmayacaktır. Bundan dolayı sen de iradeni güçlendirecek her türlü meşru yolu kullanmalısın.

Şunu aklından çıkarma ve zannetme ki iradenin imtihan edileceği bu türden olaylar hep başkalarının başına gelecek. Sen dava adamı isen bu davayı dert edindiysen er ya da geç Allah'ın dilemesiyle senin de başına bu gibi imtihanlar gelecektir.

³² Hatib el-Bağdadî “El-Cami” adlı eserinde rivayet etmiştir.

³³ Rasailu'l-İslah, 1/95,105.

Ve şunu da unutma ki imanını ve iradesini güçlendirme yoluna gitmeyen kimseler, bu tür olaylar (imtihanlar) başına geldiğinde (Allah bizleri muhafaza etsin) dinden irtidat etmişlerdir.

*** Dava adamı vakarlı ve ciddi olmalıdır.**

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

“Rahmân'ın (*has*) kulları onlardır ki yeryüzünde tevazu ile yürürler ve kendini bilmez kimseler onlara laf attığında incitmeksizin "Selam!" der ve geçerler.” (*Furkan/63*)

Yani "Tiranlar ve zalimler gibi büyüklene büyüklene yürümezler. Onların gidişi yumuşak huylu, doğru düşünceli ve güzel ahlâklı insanların gidişidir. "Vakar ve tevazu ile yürümek" ne hasta, ne zayıf bir kimse gibi yürümek, ne de huşu veya Allah korkusu gösterişinde bulunan bir münafık gibi yürümek anlamına gelir.

Rivayet edildiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sağlam ve çabuk adımlarla yürürdü. Bir gün Halife Ömer (*radhyallahu anh*) bir gencin zayıf, hasta biri gibi yürüdüğünü görerek ona "Hasta mısın?" diye sordu. "Hayır" cevabını alınca kırbacını kaldırarak genci azarladı ve sıhhatli biri gibi yürümelerini söyledi. Bu da gösteriyor ki mütevazı yürüyüş, zayıflık ve gereksiz huşu gösterisinde bulunulan değil, soylu ve ağır başlı bir insanın yürüyüşüdür.

Allah'ın gerçek kullarının dikkati çeken ilk niteliği yürüyüşleridir. Çünkü yürüyüş, kişinin karakterini gösterir. Kibir ve gurur gösterisi içerisinde değil, mütevazı ve vakarlı bir yürüyüş, yürüyenin soylu ve ağır başlı bir kişi olduğunu gösterir. O halde çeşitli tipte kişilerin farklı yürüyüşleri, onların ne tür bir karaktere sahip olduklarının göstergesidir. Ayet, Rahman'ın gerçek kullarının halk içinde yürüyüşleriyle tanınabileceklerini ima etmektedir. Onların Allah'a ibadet ve itaatları kendilerini öyle-

sine değiştirmiştir ki ilk bakışta yürüyüşlerinden hiç bir kötülüğe bulaşmaları umulmayan soylu, mütevazı, vakur ve iyi huylu kişiler oldukları anlaşılır.”³⁴

*** Dava adamı insanları aldatmaz.**

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

“Adaletli olun! Zira bu, takvaya daha yakındır ve Allah’tan sakının! Muhakkak ki Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.” (*Maide/8*)

Ey dava adamı! Aldatmak, insanın kalbine yerleştiğinde kendisi için istediğini başkası için istemez. Ama bu müslümanın ahlakı değildir. Sen Müslüman bir dava adamı ve islamın temsilcisi olarak insanlarla olan her türlü ilişkilerinde dürüst olman gerekir. Başta alışveriş olmak üzere her konuda başkalarını aldatmaktan sakınmalısın. Malın kusurlarını gizlemen sahtekârlıktır, malı sahip olmadığı bir özellikle nitelemen sahtekârlıktır, ölçüyü eksik yapman, yalan yere yemin etmen, müşterinin karşısında günahı kaçındığını ve takvanı göstermen sahtekârlıktır. Sözü yerine getiremeyeceğini bilmene rağmen yalan yere vaadde bulunman da sahtekârlıktır!

“Eksik ölçüp tartanların vay haline! Ki onlar, insanlardan ölçerek aldıklarında noksansız alırlar. Kendileri onlara ölçtüklerinde veya tarttıklarında eksiltirler. Yoksa onlar diriltileceklerini sanmıyorlar mı?” (*Mutaffifin/1-4*)

Ey kardeşim! Aldatmak tabi ki bunlarla sınırlı değildir. Şüphesiz sen bir aile reisi olarak aileni yönlendirmeyi ve eğitmeyi ihmal ediyorsan onları aldatmışsındır. Evine haram kazanç giriyor ve çocuklarını bu haram kazançla besliyorsan onları aldatmışsındır. İlk dönem mü'mine kadınlar kocalarına helal rızık kazanmaları ve evlerine bir lokma dahi olsun haram rızık sokmamaları yönünde tavsiyelerde bulunur ve şöyle derlerdi:

³⁴ Tefsiru-l İbn Kesir, Furkan/63.

“Bizim hakkımızda Allah’tan korkun! Şüphesiz biz açlığa sabrederiz ancak cehennem ateşine asla!”

Bunun yanında Müslümanların bir işini üzerine alan, ancak onlar için bütün çabasını göstermeyen ya da kendi menfaatlerini öne alan bir kimse de o müslümanları aldatmıştır.

Ebu Hureyre (*radıyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasullullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“Bize karşı silah taşıyan bizden değildir! Bizi aldatan da bizden değildir!”³⁵

Ey kardeşim! Dünyada insanları aldatmak mümkün olsa bile Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) her şeyi kuşatan ilmi ile yapılanları bilendir ve ahirette bunun hesabını hilekâr yalancılardan soracaktır. Bunun için asıl aldananlar, geleceklerini düşünmeden başkalarını aldatmaya çalışanlardır.

“Doğrusu münâfıklar Allah’ı aldatmaya çalışırlar, oysa O onlara aldatmanın ne olduğunu gösterecektir.” (*Nisâ/142*)

Bütün bunları düşün! İnsanlarla olan münasebetlerinde dürüst ol, doğruluktan ayrılma, her ne olursa olsun yalana, hileye başvurma! Kısacası hiç kimseyi, hiçbir konuda aldatma! Bu, senin vazgeçilmez bir prensibin olsun.

*** Dava adamı asla bıkmamalı ve azimli olmalıdır.**

Din ancak azim sahibi insanların omuzlarında yükselir. Lüks içinde yaşayan ve ayrıcalık tanınan kimselerin değil.

“Eğer Allah bana müşriklerle savaşmayı nasip ederse Allah ne yapacağımı görecektir!” diyen Enes b. Nadr’ın azmi gibi bir azim olmadan İslam nasıl ayağa kalkar? Enes (*radıyallahu anh*) Uhud’u gördü, savaştı ve şehid oldu. Onun bedeninde seksenden fazla yara olduğu tespit edildi. Öyle ki cesedi paramparça olmuş,

³⁵ Müslim.

kızkardeşinden başkası onu tanıyamamıştı. Kız kardeşi ise onu parmağından tanıyabildi.”³⁶

*** Dava adamı ahde vefa göstermelidir.**

Birlikte yola çıktığı ve davayı omuzladığı dava arkadaşını asla yarı yolda bırakmamalıdır.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyuruyor:

“Ahde vefa gösterin! Çünkü verilen söz sorumluluk gerektirir.” (*İsra/34*)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Münafığın alameti dördtür: konuştuğunda yalan söyler, söz verdiğinde sözünde durmaz, kendisine emanet verildiğinde ihanet eder ve tartıştığında haktan ayrılır.”³⁷

Başka bir hadiste Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Güvenirliliği olmayanın imanı yoktur, ahde vefa göstermeyenin de dini yoktur.”³⁸

Dava adamı nefsiyle mücadele etmelidir

Nefsi kendisini yönlendirmemeli bilakis kendisi nefsini yönlendirmelidir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmaktadır:

“Nefsini kendine ilah edineni gördün mü? (Ey Muhammed) ona sen mi vekil olacaksın?” (*Furkan/43*)

Seleften bir zat hutbesinde bakın ne diyordu:

³⁶ Buhari, 6/21; Müslim, 13/48; Tirmizi, 3200; Ahmed b. Hanbel, Müsned, 3/194. Enes b. Malik (*radiyallahu anh*)’tan rivayet etmişlerdir. Hadisin sonunda der ki: “Biz ‘Müminler içinde Allah’a verdikleri sözde duran nice erler var’ (33 Ahzab/23) ayetinin onun ve ona benzeyen mü’minler hakkında indiğini düşünürdük.”

³⁷ Tirmizi, Buhari.

³⁸ Ahmed b. Hanbel, İbn Hibban.

“Dikkat edin! Nefsini yücelttiğini sanıp onu alçaltan, onu aziz ettiğini sanıp zelil eden, nefsini büyüttüğünü sanıp onu küçülten, onu koruduğunu sandığı halde zayıf eden nice kimseler vardır. Kişiye cehalet olarak kendine karşı düşmanıyla birlikte olması yeter! Böylece kendisine, düşmanın yapmadığı zarar ve ziyarı verir.”³⁹

Faydalı İki Hapis

Allah’ı ve âhiret gününü isteyen bir kimsenin dosdoğru ilerleyip gitmesinde ve talebinde ancak şu iki hapis söz konusudur: İsteğinde ve istenilende kalbini hapsedmesi...

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)’dan başkasına iltifat etmeme yolunda kalbini hapsedmesi...

Dilini faydasız şeylerden muhafaza etmeye dair hapsedmesi...

Allah’ı zikretme yoluna dair hapsedmesi...

İmanını ve marifetini artırmaya yönelik hapsedmesi...

Günah ve şehvetlerden kendisini sakındırmaya, farzları ve mendupları yerine getirmeye hapsedmesi...

Rabbi ile karşılaşana dek bunlardan ayrılmamalıdır. Böylelikle hapisneden kurtulur ve en geniş olan ve en hoş olan yere gider. Ne zaman ki kul, bu iki hapse karşı sabır gösteremezse o zaman dünyadan çıktığı anda en kötü hapisaneyeye düşer. Nitekim dünyadan çıkan herkes ya hapisten kurtulur ya da hapse girer.⁴⁰

Ey kardeşim nefsinin seni yönlendirmemesi konusunda çok dikkatli olmalısın. Eğer sen Allah’ı ve Ahiret yurdunu arzu ediyorsan Şeyh İbn Kayyım (*rahimehullah*)’ın yukarıda saymış olduğu hapis hayatını nefsine yaşatmalısın.

³⁹ Medaricus Salikin.

⁴⁰ El-Fevaid’den alınmıştır.

*** Dava adamı her yerde ve her işte Allah'ın rızasını gözetmelidir.**

Sevgili kardeşim! Sen bir dava adamı olarak İslam'ı hayatının tüm merhalesine yaymalı seninle bir şekilde ilişkisi bulunan insanlara bunu yansıtmalısın. Bil ki insanlara götürmeye çalıştığın davan ancak bu şekilde faydalı olacaktır. Senin hayatının tüm merhalesine yayılmayan davan, insanlar üzerinde ne kadar etkili olabilir ki!

*** Dava adamı tebliğ görevini asla terk etmemelidir.**

Sen ey kardeşim hangi ortamda olursan ol bir yolunu bulup insanlara yumuşak ve şefkatle yaklaşarak Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın dinini anlatmalısın. Yumuşak ve şefkatle diyorum çünkü kendi geçmişini unutan, daha dün kendisi de şirk bataklığında çırpınırken kendisine de birilerinin el uzatıp bu dini anlatması sonucu şirk ve küfürden kurtulduğunu unutan birçokları Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın Rasulüne (sallallahu aleyhi ve sellem) "Şayet sen kaba ve katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz etrafından dağılıp giderlerdi" (Al-i İmran/159) emrinin tam tersini yaparak insanlara oldukça sert ve kaba davranarak davet görevini yerine getirdiğini zannetmektedirler. Oysa onlar çok büyük bir yanlış yapıyor ve bunun farkında değiller.

Sen güzellikle Allah'ın dinine davet et! Zira Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmaktadır:

"(Rasûlüm!) Sen, Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et!" (Nahl/125)

Ey Kardeşim! Sen güzellikle davet et! Sana düşmanlığı bulunan kimse bile icabet edecektir.

"İyilikle kötülük bir olmaz, Sen (kötülüğü) en güzel bir şekilde önle! O zaman seninle arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki candan bir dost olur." (Fussilet/34)

Bıkmadan usanmadan anlatmaya devam et! Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmaktadır:

"Dedi ki: Rabbim, gerçekten kavmimi gece ve gündüz davet edip durdum." (Nuh/5)

Davet ederken de hidayetin Allah'ın elinde olduğunu bir an olsun aklından çıkarma! Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmaktadır:

"Sen, onların hidayete ermelerine çok düşkünlük göstersen de bil ki Allah, saptırdığı kimseyi (dilemezse) hidayete erdirmez. Onların hiçbir yardımcısı da yoktur." (Nahl/37)

Tüm bunların neticesinde davetine icabet eden olmazsa da Allah'a sığın ve asla umutsuzluğa kapılma!

"Yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Ben sadece O'na güvenip dayanırım. O yüce Arş'ın sahibidir." (Tevbe/129)

*** Dava adamı üstlendiği görevi tam ve eksiksiz yerine getirmelidir**

Sevgili kardeşim! Görevini ve sana verilen görevi tam ve eksiksiz yapabilmen için hizmet eri olmalısın. Davana hizmetten zevk almalı ve dava arkadaşlarınla hizmette yarış halinde olmalısın.

*** Dava adamı istişare ehli olmalı her işinde istişare etmelidir.**

"İş hususunda onlarla istişare et, karar verdiğin zaman da artık Allah'a güven! Hiç şüphesiz Allah kendisine güvenenleri sever." (Al-i İmran/159)

Şûrâ'nın görevi, en isabetli görüşü ortaya çıkarmak ve ortaya atılan ihtimallerden birini seçmektir. Bunun böyle olabilmesi yani en isabetli görüşü ortaya çıkarabilmek için o iş hakkında ehil kimseler ile istişare etmek gerekmektedir. Ama günümüzde bu kural tamamıyla terkedilmiştir. Kişilerle olan

samimiyet ve hatır daha ön plana geçirilmiştir. Bunun neticesinde yapılan işlerde bereket olmadığı gibi başarı da gelmemektedir.

Sevgili dava adamı kardeşim sen böyle davrananlardan olmamalısın sen istişare edeceksen o konuda ehil olanlarla istişare etmelisin. Çünkü Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) işi ehline vermemizi emretmiştir. Bir konuda bilgisi bulunmayan kimseyle o konu hakkında ne konuşabilirsin ki! Ama maalesef ki günümüzde insanlar bilmedikleri konuda da sanki fikir beyan etmesi kendisine vacipmiş gibi sürüyle fikir öne sürebiliyorlar.

Buhari (rahimehullah) istişare edilecek kişileri “İlim ehlin-den güvenilir kişilerdir” diye özetlemiştir. Dikkat et hem ehil olacak hem de güvenilir olacak!

Maverdi “Adabu'd-Dünya ve'd-Din” isimli kitabında şura ve istişare edilecek kişilerin sıfatları hakkında beş nitelik belirterek şöyle der:

“1. Tecrübeli olmakla birlikte akıllı olmalıdır.

2. Dindar ve takva sahibi olmalıdır. Çünkü her türlü maslahatın dayanağı budur.

3. Nasihat vermeli, kıskanç olmayıp dost olmalıdır. Kadınlar ile istişare etmekten de sakın.

4. Zihni ve aklı, gam ve kederle meşgul olmamalıdır.

5. Kendisine danışılan konuda yönlendiren kötü bir amaç ve onu destekleyen bir heva sahibi olmamalıdır.”

*** Dava adamının üstü başı temiz olmalı, temizliğe önem vermelidir.**

İslam dininde temizlik esastır. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmaktadır:

“Elbiseni tertemiz tut ve kötü şeyleri terk et.” (Müddessir/4,5)

“Ey âdemoğulları! Her mescide gidişinizde zinetli elbiseleri giyin!” (Araf/31)

Amr b. As (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“Muhakkak ki Allah, verdiği nimetleri kulun üzerinde görmekten hoşlanır.”⁴¹

Sehl b. Hanzale'den gelen diğer bir rivayette ise Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Sizler kardeşlerinize konuk oluyorsunuz yüklerinizi (eşyalarınızı) düzeltin! Kılık kıyafetinize çeki düzen verin. Bu konuda öyle titiz davranın ki, topluluk içinde yüzü güzelleştiren ben gibi olun...”⁴²

Abdullah b. Mesud (radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Kalbinde zerre kadar kibir bulunan kişi cennete giremez” deyince bir adam “İnsan elbisesinin güzel, ayakkabısının iyi olmasını ister. Bu da kibir sayılır mı?” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Allah güzeldir ve güzelliği sever. Kibir ise hakkı kabul etmemek ve insanları hakir görmektir” buyurdu.⁴³

*** Dava adamı cömert olmalı cimrilikten beri olmalıdır.**

Sevgili kardeşim!

Cömert ol! Çünkü cömert olanın göğsü açık, özü geniş olur. Cimrinin ise göğsü dar, kalbi karanlık ve zihni bulanık olur. Cömertliğin fazileti hakkında pek çok ayet vardır. Bunlardan bazıları şöyledir:

“Nefsinin cimriliğinden korunanlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.” (Haşr/9)

⁴¹ Tirmizi.

⁴² Ebu Davud.

⁴³ Müslim.

"Hayır olarak harcadıklarınız kendi iyiliğiniz içindir. Yapacağınız hayırları ancak Allah'ın rızasını kazanmak için yapmalısınız. Hayır olarak verdiğiniz ne varsa karşılığı size tam olarak verilir ve asla haksızlığa uğratılmazsınız." (Bakara/272)

"(Yapacağınız hayırlar) kendilerini Allah yoluna adanmış, bu sebeple yeryüzünde kazanç için dolaşamayan fakirler için olsun. Bilmeyen kimseler iffetlerinden dolayı onları zengin zanneder. Sen onları simalarından tanırsın. Çünkü onlar yüzsüzlük ederek istemezler. Yaptığınız her hayrı muhakkak Allah bilir." (Bakara/273)

"Sevdiğiniz şeylerden (Allah yolunda) harcamadıkça Birr'e eremezsiniz. Her ne harcarsanız, Allah onu hakkıyla bilir." (Al-i imran/92)

"Onlar, kendi canları çekmesine rağmen yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler." (İnsan/8)

"(Onlar) "Biz sizi Allah rızası için doyuruyoruz; sizden ne bir karşılık ne de bir teşekkür bekliyoruz. Biz, çetin ve belâlı bir günde Rabbimizden (O'nun azabına uğramaktan) korkarız" derler. İşte bu yüzden Allah onları o günün fenalığından esirger, yüzlerine parlaklık ve gönüllerine sevinç verir." (İnsan/9-11)

"Kim Allah'a güzel bir ödünç verirse onu, onun için kat kat artırır ve ona değerli bir de ödül vardır." (Hadid/11)

"Doğrusu sadaka veren erkekler ve kadınlar ile Allah'a güzel bir ödünç verenler, onlar için kat kat artırılır. Onlara değerli bir ödül de vardır." (Hadid/18)

"Mallarımı Allah yolunda infâk edip de, sonra infâk ettikleri şeyin ardından başa kakmayan ve eziyet etmeyenlerin mükâfatı, Rableri katındadır. Onlara korku yoktur. Ve mahzun da olacak değillerdir. Bir tatlı dil, bir af, peşinden eziyet gelecek

sadakadan daha hayırlıdır. Ve Allah Gani'dir, Halim'dir." (Bakara/262, 263)

Müslim'in Sahih'inde Şube'nin Ebu Zerr'den rivayet ettiği bir hadisi şerifte Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır:

"Üç sınıf insan vardır ki kıyamet günü Allah onlarla konuşmaz, onlara (rahmet nazarıyla) bakmaz, onları temize çıkarmaz ve onlar için elim bir azab vardır: Verdiğini başa kakan, elbisesini kibir için yerlerde sürüyen ve malını yalan yeminle satan..."

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, insanlara gösteriş için malını harcayan kimse gibi sadakalarınızı başa kakma ve eziyet etmekle heder etmeyin, O gösteriş yapanın hali; üzerinde toprak bulunan kayanınki gibidir. Şiddetli bir yağmur isabet ettiğinde onu katı bir taş halinde bırakır. Onlar kazandıklarından hiç bir şey elde edemezler. Allah kâfirler güruhunu hidayete erdirmez." (Bakara/264)

"Ey iman edenler; İçinde alışverişin, dostluğun ve de şefaatin olmadığı bir gün gelmezden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin. İnkâr edenler, işte onlar, zalimlerdir." (Bakara/254)

"Ey iman edenler! Kazandıklarınızın iyilerinden ve rızık olarak yerden size çıkardıklarımızdan hayra harcayın. Size verilse, gözünüzü yummadan alamayacağınız kötü malı, hayır diye vermeye kalkışmayın. Biliniz ki Allah zengindir, övgüye lâyıktır." (Bakara/267)

Ey kardeşim! Burada İmâm Ahmed'in rivayet ettiği şu hadisi şerifi zikretmek yerinde olacaktır:

"Abdullah b. Mesud (radıyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Allah (Subhanehu ve Tealâ) rızıklarınızı aranızda paylaştırdığı gibi huylarınızı da

aranızda bölüştürmüştür. Allah dünyayı sevdiğine de, sevmediğine de verir. Dini ise sadece sevdiğine verir. Allah kime din vermiş ise muhakkak ki onu sevmiştir. Nefsim elinde olana yemin ederim ki kul, kalbi ve dili müslüman olmadıkça müslüman olmuş olmaz. Komşusu kendisinin kötülüklerinden emin olmadıkça kişi iman etmiş olmaz" buyurmuştur. "Ey Allah'ın Rasulü kişinin komşusuna kötülükleri nedir?" sorusu üzerine Allah'ın Rasûlü "Onu aldatması ve zulmüdür. Kul haramdan bir mal kazanır da ondan infakta bulunursa kendisine bereketli kılınmaz, ondan tasadduk ederse kabul edilmez, arkasında bıraksa bile o ancak kendisini cehenneme götüren bir azık olur. Allah kötüyü kötü ile silmez. Kötüyü ancak iyi ve güzel ile siler. Kötü de kötüyü silmez, yok etmez."

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ayrıca "Sizler malı pek çok seviyorsunuz." (*Fecr/20*) ve "Şeytan sizi fakirlikle korkutarak cimriliği ve hayâsızlığı emreder..." (*Bakara/268*) buyurmuştur.

Ahnef İbnu Kays anlatıyor: "Ben Kureyş'ten bir grupla otuyordum. Oradan Ebu Zerr (*radıyallahu anh*) geçti ve "Mal biriktirenleri, cehennem ateşinde kızdırılan taşlarla müjdele! Bu kızgın taşlar onların her birinin memelerinin uçlarına konacak ve ta kürek kemiklerinden çıkacak. Kürek kemiklerine konacak da meme uçlarından çıkacak. Böylece çalkalanıp duracaklar" dedi. Bu konuşmayı dinleyenler başlarını indirdiler. Onlardan hiçbirinin bu adama cevap verdiğini görmedim. Bunun üzerine dönüp gitti. Ben de peşinden onu takip ettim. Nihayet bir direğin dibine oturdu. Kendisine "Bu adamların senin söylediklerinden hoşlanmadıklarını görüyorum" dediğimde şu cevabı verdi: "Bunların hakikaten hiçbir şeye aklı ermiyor. Dostum Ebu'l-Kâsım (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir keresinde beni çağırdı. Yanına varınca bana "Uhud'u görüyor musun?" dedi. "Evet, görüyorum" dediğimde "Bunun kadar altınım olmasını istemem.

Eğer olursa da üç dinar müstesna hepsini infak ederdim" buyurdu.

Ebu Zerr (*radıyallahu anh*) önceki sözünü te'kid ederek "Bu Kureyşliler var ya! Dünyayı topluyorlar ve hiçbir şeye akılları ermiyor" dedi. Ben "Seninle bu Kureyşli kardeşlerinin arasında ne var ki, onların yanına uğramıyor, onlardan birşey almıyorsun?" dedim. Ebu Zerr "Hayır! Rabbine yemin ederim. Allah ve Rasûlüne kavuşuncaya kadar ben onlardan ne dünyalık isterim ne de kendilerine din nâmına bir şey sorarım" dedi. Ben tekrar "Şu ihsan meselesi hakkında ne dersin?" dedim. "Sen onu al! Çünkü bugün onda bir nafaka var. Ancak bu ihsan dinin karşılığında yapılırsa alma!" dedi."⁴⁴

Ebu Saîd el-Hudrî (*radıyallahu anh*)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

"İki haslet vardır ki bir müminde asla beraber bulunmazlar: Cimrilik ve kötü ahlak..."⁴⁵

Abdullah İbnu's Şihhîr (*radıyallahu anh*) anlatıyor: "Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Tekâsur suresini okurken yanına geldim. Şöyle diyordu:

- İnsanoğlu malım malım der. Hâlbuki Âdemoğlunun yiyip tükettiği, giyip eskittiği ve sağlığında tasadduk edip gönderdiğinden başka kendisinin olan neyi var?"⁴⁶

İbnu Mesud (*radıyallahu anh*) anlatıyor: "Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir keresinde "Hanginiz vârisinin malını kendi malından daha çok sever?" diye sordu. Orada bulunanlar "Ey Allah'ın Rasûlü! İçimizde herkes kendi malını varisinin malından daha çok sever" dediler. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Öyleyse şunu bilin! Kişi-

⁴⁴ Buhârî, Zekât/4; Müslim, Zekât/34.

⁴⁵ Tirmizi.

⁴⁶ Müslim, Zühd/3,4; Nesai, Vesaya; Tirmizî, Tefsîr, Tekâsür/3351.

nin gerçek malı hayatında (ahiret için önden) gönderdiği'dir. Geriye koyduğu da varislerinin malıdır" dedi."⁴⁷

Ebu Vail der ki: Muaviye (*radıyallahu anh*) bir gün Ebu Haşim İbnu Utbe'ye uğradı. Maksudı geçmiş olsun ziyaretinde bulunmaktı. Çünkü Ebu Haşim hastaydı. Yanına varınca ağlar buldu. "Ey dayıcığım niye ağlıyorsun? Dayanamadığın bir ağrı veya dünyaya karşı bir hırs mı seni böyle ağlatıyor?" diye sordu. Ebu Vail "Hayır! Asla bu sebeplerden dolayı ağlamıyorum. Ne var ki Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bizden bir söz almıştı, onu tutamadığımdan dolayı ağlıyorum" dedi. Muaviye "Neydi o?" diye sorunca Ebu Vail şöyle dedi:

"Ben Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i şöyle derken işitmiştim: "Sizden birine dünyalık olarak bir hizmetçi ve Allah yolunda cihadda kullanacağı bir binek edinecek kadar mal toplaması yeterlidir." Hâlbuki bugün ben kendimi bundan daha çok mal toplamış olarak görüyorum."⁴⁸

*** Dava adamı affedici olmalı asla kin gütmemelidir.**

Allah sana merhamet etsin! Senin hakkında söylenen çirkin ve kötü sözlerden etkilenme! Çünkü bu sözler sana değil, söyleyene zarar verir. Öfkelenme! Öfke mizacı bozar, ahlakı değiştirir, ilişkilere zarar verir, dostluğu zedeler ve bağları kopartır. Bil ki affetmek ve unutmak iyi insanların intikamıdır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

"Sen affetmeyi benimse! İyiliği emret ve cahillerden yüz çevir!" (*Araf/199*)

"...Kim affeder ve ıslah ederse artık onun ecri Allah'a aittir. Şüphesiz yok ki O, zalimleri sevmez." (*Şura/40*)

⁴⁷ Buhari, Rikak/12; Nesai, Vesâyâ.

⁴⁸ Tirmizi, Zühhd; Nesai, Zînet; İbnu Mace, Zühhd.

"Bununla beraber kim de sabreder ve bağışlarsa, muhakkak bu, üzerinde kararlılıkla durmaya değer işlerdendir." (*Şura/43*)

*** Dava adamı çalışkan ve hareketli olmalıdır.**

Sabahleyin kalktığın zaman akşamı bekleme! Bu günün sınırları içinde yaşa! Gayretini içinde bulunduğun günün iyi bir şekilde geçmesi için yoğunlaştır.

Ey dava adamı idareci ve hocaefendiler!

Kendinize gelin! Silkelenin! Üzerinize ölü toprağı serpilmiş gibisiniz. Sizler bu gençlerin örnek aldığı kimselersiniz. Bunun için attığınız adıma, iki dudağınızın arasından çıkana dikkat edin! Allah sizden neleri ve nasıl anlatmanızı istiyor tekrar tekrar okuyun ve bir daha gözden geçirin. Bu gençlere neleri aşılamanız gerektiğine ve neleri aşıladığınıza dönün de bir bakın!

Benim de sizin de önderiniz olan örnek alınmaya hak sahibi olan Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hayatı ile kendi hayatınızı bir karşılaştırın ve bu davanın neresinde olduğunuzu görün!

Siz Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i örnek aldığınızı söylüyorsunuz. Tamam öyle diyelim ama bir karşılaştırma yaptıktan sonra karar vermek daha yerinde olur diye düşünüyorum. Neden mi? Çünkü geçmişteki ve günümüz müşrik ve münafıkları da Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i örnek aldığını söylüyor ama uzaktan yakından alakalarının olmadığını herkes biliyor. Neden diye sormamın sebebi Rasulullah'ın hayatıyla sizin ve bizim hayatımızın ne kadar alakalı olduğudur.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hayatı "İlim" idi. En güzel bir şekilde Cebrail vasıtasıyla Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan ilim öğrendi ve etrafındaki talebelerine bu ilmi öğretti.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hayatı “Amel” idi. Aldığı ilimle gece gündüz amel ederek pratikte de bu ilmi gösterdi ve talebelerine bu amelleri sevdirek en güzel şekilde amel etmelerini sağladı.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hayatı “Davet” idi. Hem diliyle hem bedeniyle davet etti. Civar şehirlere ve ülkelere yetiştirdiği talebelerini davet için gönderdi. Tüm sıkıntılara rağmen davetine hiç ara vermeden sabır ve sebatla devam etti.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hayatı “Hicret” idi. Allah’a öyle bir teslimiyetle teslim olmuştu ki etrafındakiler de bu teslim oluş karşısında teslim olmuş ve Allah’a tam bir bağlılıkla bağlanmışlardı. Bunun sonucu olarak da eşlerini, çocuklarını, evlerini, işyerlerini, işlerini, hayatlarında neleri varsa Allah’ın emri karşısında terk edip Allah için, Allah yolunda hicret etmişlerdi.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hayatı “Cihad” idi. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bütün insanlığa davetçi gönderilmişken bile hiçbir zaman (Ben cihada gidersem insanlara bu dini kim anlatacak diye düşünerek) cihadı terk etmedi.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hayatı “Sabır” idi. Bu uğurda başa gelen tüm sıkıntılara sabretti ve sabrı öğretti.

Gelelim size...

İlim okudunuz kendi usulünüze göre okutuyorsunuz. Bu ilmin gereği gibi amel edip etmediğiniz Allah ile sizin aranızda! (Dinin tamamını ele aldığımız zaman zahirde nelerle amel ettiğiniz de ortada tabi ki)

Davetinizin Rasulullah ve ashabının davetine ne kadar uygun olup olmadığını siz bir daha, bir daha gözden geçirin. Çünkü onlar bu daveti tağuttan sakınarak yapmadılar. Aman mit, polis, asker başımıza üşüşür diye tavizler vermediler. Bu dini insanlara ulaştıralım ama tırnağımıza da taş değmesin

demediler... Onlar Kâbe’de zulmün değil, bizzat küfrün elebaşlarına karşı, küfre yardım ve yataklık yapanlara karşı hakkı haykırdılar.

Gelelim işin en zor kısmına, nefsin hiç hoşuna gitmeyen merhaleye... Allah’ın emrini, dinini herşeyden öncelikli sayan, gerçek davetçiler ile sahtelerini ayırd edici amele... Dünyada sahip olduğunuz şeyleri terketmeye, hicrete...

Siz ki, Allah’ın insanlar yurtlarını, eşlerini, çoluk çocuğunu ve mallarını terketmeden de onları küfrün zulmünden koruyup kurtarabileceğini düşünemiyor musunuz? Sahabenin zoru neydi de eşini, çocuğunu, malını, mülkünü, memleketini bırakıp gitti. Düşünüyorum diyorsanız hicret ile ne kastediliyor bir kez daha okuyun. Hicret kavramı içerisinde neleri barındırıyor birkez daha okuyun. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hicretiyle sizin hicretinizi kıyaslayın. Tabii ortada kıyaslanacak bir hicretiniz var ise!

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hicreti dünyalığa değildi.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hicreti eşine değildi.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hicreti çocuklarına değildi.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hicreti kurmuş olduğu üç beş kişilik cemaatine değildi.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hicreti Rabbine idi, Rabbinin emrine ve bu emri yerine getirip hicret imtihanını geçtikten sonra kendisine ikram edilecek zaferlere idi.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) aynı zamanda mücahid idi. Ama zaten Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in Cihadıyla sizin cihadınızı kıyaslayın demeye bile (hak verirsiniz ki) gerek bile yok!

Şimdi bunları okuyunca “Davette bir cihaddır, herkes cihad etsin de ümmet başıboş mu kalsın biz de tebliğ cihadı yapıyoruz” gibi açıklamaların havalarda uçtuğunu görür gibiyim. Ama bunları söylerken de kendi kendinizi aldattığınızı çok iyi biliyorsunuzdur.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yeri geldi geride yaşlı, kadın, çocuk, hasta hiç kimse kalmamak üzere herkesi kendisi en başta olmak kaydıyla sefere çıkarmadı mı? Sizin hayatınız boyunca cihad hiç farz-ı ayn olmadı mı yoksa?

Yeri geldi Allah'ın emriyle kendisiyle birlikte bir gurup müslümanı dinlerini öğrenip cihaddan dönenlere de öğretmeleri için geride bırakıp diğer hepsini sefere göndermedi mi?

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in (Değişik rivayetler bulunmakla birlikte) 27 gazveye katılması ve birçok seriyyeler göndermesi sizin için bir şey ifade etmiyor mu? Veya Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) vefat ettikten sonra sahabenin cihada devam etmesi ve kıyamete kadar cihadın devam edeceği hadisleri veya Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın cihad ayetlerini sürekli göz önünde bulundurmak her an hatırd tutmak için adeta Kuran'ın içerisine serpiştirmesi sizin için bir şey ifade etmiyor mu? Cihadı öven, cihad edeni öven, cihad etmeyenin elem verici bir azap ile azaplandırılacağı ayetler sizin için hiç bir şey ifade etmiyor mu?

Bir şeyler ifade etseydi (Şimdiki lisan-ı haliniz sanki Rasulullah ve sahabesi yanlış yapmış der gibi, onlar da oturup insanlara din anlatsaydı neden cihad ettiler etrafındaki talebelerini gönderseydiler der gibi) yerinizde çakılıp oturanlarla birlikte oturmaz bizzat cihad ederdiniz. Böyle yapmayıp Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın cihadı sadece talebelerinize farz kıldığını düşündüğünüzden dolayı sürekli birbirinizle sürtüşüp duruyorsunuz. Allah'ın sizlere vermiş olduğu enerjiyi ve gücü birbiriniz üzerinde kullanıyorsunuz. Ve bunların neticesinde

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) kalbinizden cesareti alıp yerine korkuyu koydu. Etrafınızdaki kişiler de sizin gibi olma yolunda ilerliyorlar. Çünkü kişi arkadaşının dini üzeredir.

Etrafınıza da bir bakın! Birçok konuda bilgilerine başvurduğunuz, fetva istediğiniz âlimlerin nerelerde olduğunu da görün artık! Sizler de onlar gibi olmalısınız birbirinizle değil, küfürle, İslam'ın üzerine karabasan gibi çöken küfürle mücadele etmelisiniz. Böyle olmazsanız eğer, sizler de Allah'ın “Onlar kitabın bir kısmını alıp bir kısmını inkâr mı ediyorlar?” buyruğuna muhatap olacaksınız. Ama artık kalkıp silkelenmeli ve üzerinizden ölü toprağını atmalısınız! Şeytanın sizin üzerinizdeki hükümlerini bitirmelisiniz! Unutmayın ki şeytanın beyliği besmeleye kadardır.

Ey hocaefendi ve idareciler! Öncelikle Rasulullah'ın bin beş yüz seneye yakın bir zaman önce çıktığı şu Mekke'den sizler de çıkıp Medine'ye girin artık! Yok, eğer Mekke'den çıkmazsanız bu Mekke sizi ve sizinle beraber olan herkesi boğacak. Boğuyor da zaten! “Neden boğacak ki?” diye sorabilirsiniz. Nedenini dönüp arkanıza bakınca çok net bir şekilde göreceksiniz. Ümmet Mekke'den çıkmadığı süre içerisinde dinin diğer (kalp amelleri, hicret, cihad vb.) konularını nasıl anlayacak, anlamadığı yani o konulara zaman yetmediği için iman küfür konuları içerisinde dönüp dolaşacak. Karşısında mücadele edeceği kimse bulamayınca da müslüman kardeşine saldırarak birbirlerini tekfir edeceklerdir. Tıpkı bugünde olduğu gibi...

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu sıkıntılara rağmen hiçbir zaman etrafındakilere boyun eğmeyi, taviz vermeyi, eğilip bükülmeyi ve hâlihazırda devam ettiği amelleri terk etmeyi emretmedi ve aksine “Kâbe'nin önüne kim çıkıp davasını haykıracak?” diyerek onca tehlikeye rağmen davasını haykırma yoluna gitti.

İbn Mesud (*radiyallahu anh*) Kâbe'de tevhidi haykırdığı zaman leş kargaları üzerine üşüşmüş, kandan vücudunda hiçbir yer gözükmeyecek hale gelene ve bayılana kadar dövuilmiş, ayılınca tekrar tevhidi haykırmış ve aynı olay defalarca gerçekleşmiştir.

Yahya b. Urve ibni'z Zübeyr babasının şöyle dediğini aktarır: "Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'den sonra Mekke'de Kuran'ı açıktan okuyan ilk kişi Abdullah b. Mesud'dur.

Bir gün Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ashabı toplanarak şöyle dediler: "Vallahi Kureyş şu Kuran'ı hiç açıktan okunurken duymadılar. Kim Kur'an'ı onlara duyurma yiğitliğini gösterir?"

Abdullah ibn Mes'ud hemen "Ben!" dedi. Ashab "Biz onların sana bir zarar vermelerinden korkarız. Bizim istediğimiz kendisini onlara karşı koruyacak aşireti olan birisi" dediler. O ise "Bırakın ben yapayım! Allah beni koruyacaktır" diye karşılık verdi. Sabah makama gitmek üzere yola çıktı. Oraya vardığında kuşluk vaktiydi ve Kureyş toplantı halindeydi. Kendisi makamın yanında durarak "Bismillahirrahmanirrahim" dedikten sonra sesini yükselterek "*Rahman, Kuran'ı öğretti*" (*Rahman/1,2*) diyerek Rahman suresini okumaya başladı. Onlara dönerek okumaya devam etti. Onlar biraz durup düşündükten sonra "İbn Ümmü Abd ne diyor?" diye birbirine sordular. Ardından "O hiç kuşkusuz Muhammed'in getirdiği şeylerden okuyor" dediler. Sonra kalkıp onun yüzüne vurmaya başladılar. O ise Allah'ın dilediği yere kadar okumaya devam etti ve sonunda arkadaşlarının yanına döndü. Kureyşliler yüzünü yaralamışlardı. Arkadaşları kendisine "İşte bundan korkuyorduk" deyince o "Allah'ın düşmanları zaten şu an bana bundan daha iyi davranıyor değiller. Eğer isterseniz yarın sabah yanlarına gider ve tekrar aynı şeyi

yaparım" deyince onlar "Hayır! Sen hoşlanmadıkları şeyi onlara duyurdun. Bu kadarı yeter" dediler.⁴⁹

Ali ibn Ebi Talib (*radiyallahu anh*)'ın İbn Abbas (*radiyallahu anhuma*)'ya anlattığı Ömer (*radiyallahu anh*)'ın hicret ederken müşrikleri aşağılayan, onları aciz bırakan ve kalplerine korku salan tavrı sizlere örnek değil midir? "O kılıcını kuşandı, yayını omuzuna astı, oklarını çıkarıp eline aldı, bir eline de kısa bir mızrak alarak Kâbe'nin yolunu tuttu. Kureyş'in ileri gelenleri avludaydılar. Kâbe'yi yedi kez tavaf ettikten sonra makama gelecek iki rekât namaz kıldı, ardından oturan gurupların önünde teker teker durarak şöyle dedi: "Çirkinleşmiş yüzler! Allah ancak işte bu burunları yere sürter. İçinizden anasını evlatsız, çocuğunu yetim, karısını dul bırakmak isteyen varsa şu vadinin ardında benimle buluşsun!"

Kendilerini tembihlediği bir gurup mustazaf dışında onu takip eden olmaksızın yoluna devam etti."⁵⁰

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

"Eğer ümmetimin zâlime "Sen zâlimsin!" demekten korktuğunu görürsen bil ki onun varlığı ile yokluğu birdir."⁵¹

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ise şöyle buyurmuştur:

"Kulları içinde Allah'tan (*hakkıyla*) ancak âlimler korkar."
(*Fatır/28*)

Şunu unutmayın ki "Âlimler nebilerin varisleridir."⁵²

Buna benzer ayet ve hadisler muhakkak en çok okuduğunuz ayet ve hadislerdir ama kimlerin varisleri olduğunuzu hatırlayın ve hakkını verin artık...

⁴⁹ Kurtubi tefsirinde Urve ibn Zübeyr'den rivayet eder (7/147); Taberi tarihinde rivayet eder (2/334,335).

⁵⁰ İbnü'l Esir, Usudu'l Gabe (4/144,145)'de sahih bir senetle rivayet eder.

⁵¹ Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 6/349.

⁵² Tirmizi.

İlim ehlinde çoğunun duygusallığı ilmine galebe çalmıştır. Bazıları bilerek bazıları da bilmeyerek hizipçilik/gurupçuluk yapmaktadır. Kendi fikirlerini sefin yönteminin önüne alarak dinlerinde akıllarını hakem kıldıkları halde doğruyu söylediklerinden çok ta emindirler ve iyi bir iş yaptıklarını düşünürler. Bu ve buna benzer birçok işten dolayı da sözlerinde hiç bir hikmet göremezsin. Göremezsin çünkü sözlerinde hikmet yoktur.

Sevgili hocaefendiler! Sanmayın ki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) sizleri bu toplumun üzerine kurtarıcı olarak gönderdi. İçinizden böyle düşünenler var ise bu düşüncesinden çabucak vazgeçsin ve bu toplumu değil öncelikle kendini ve ehlini kurtarmayı düşünsün.

Sizler öncüsünüz. Nasıl ki Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Hudeybiye'de kurbanını kesmeden tabileri kesmediyse, saçını tıraş etmeden tabileri tıraş etmediyse sizlere tabi olanlar da ilk adımı sizlerden beklemektedirler.

İnsanların güvendiği âlimlere sesleniyorum! Allah için kulaklarınızda pamukları atın ve sadece bir iki hafta veya bir iki ay da olsa mücahitlere katılın ve onların durumunu bizzat müşahade edin. Cihadı hangi şartlar altında nasıl yaptıklarını, kanlarını hangi amaçlar için döktüklerini görün, biraz onlarla yaşayın ve kararınızı verin. Siz rabbani hoca efendiler! Mücahitlere katılın ve onları yönlendirin, onların yanında başında durun ve onlara liderlik edin. Cihad da tıpkı namaz gibidir. Nasıl ki namaz kılanların hatalarını düzelten imamlara ihtiyaç varsa aynı şekilde cihadda da hata yapan mücahidi düzelterek onları yönlendirecek âlim ve salih kimselere ihtiyaç vardır. Sizin maksadınız gerçekten davet ve ıslahat ise mücahidlerinde dinlerini öğrenmeye ve nasihate ihtiyaçları var gidin onlara ilim öğretin.

*** Dava adamı tembel ve hantal olmamalıdır.**

Ey dava adamı kardeşim! Senin davanın büyüklüğünü ve önemini ve tembelliğin içerdiği manayı karşılaştır. Bunun sonucunda sen bu davanın neresindesin onu gör!

Tembellik kelimesinin arapça karşılığı olan "kesel" önemli kabul edilen konular hususunda ilgisiz ve lakayd davranmak demektir. Bundan dolayı yerine getirilmesi önemli olan hususların ihmali manasına gelen tembellik kınanmış ve hoş karşılanmamıştır.⁵³

Kur'an ve Sünnet'te tenkit edilen tembellik, insanların dünya ve ahireti için zararlı olan bir şeydir. Başarısızlığın başlangıcıdır. Onun için İslam dini insanları tembellikten sakındırmıştır. Aynı zamanda bütün Rasuller insanları tembelliğe karşı uyarılmışlardır. Tembelliğin zıddı çalışkanlıktır. O da inanan insanların şiarıdır ve her türlü başarının yolu, çalışkanlıktan geçer.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) de namazlarının sonunda Allah'a dua ederdi. Çeşitli kötü, yanlış, zararlı ve istenmeyen şeylerden Allah'a sığınır. Bunlardan biri de tembelliktir. "Ya Rabbi! Tembellikten sana sığınırım" derdi.⁵⁴

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında müslüman olan insanlar ona biat edince Allah'ın emir ve yasaklarına riayet edeceklerine ve tembellikte bulunmayacaklarına, tembellik yapmayacaklarına dair biat ediyorlardı.⁵⁵

Sevgili kardeşim! Yukarıdaki Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yapmış olduğu duayı ve ona biat eden sahabenin (Allah onlardan razı olsun) ne üzere biat ettiklerini çok iyi

⁵³ El-İsfahânî, el-Müfredât fî Caribî'l-Kur'an.

⁵⁴ Buhârî, Cihâd/25,74; Müslim, Daavât/48, 52; Ebu Davud, Vitir/32, Edeb/101; Tirmizî, Daavât/70, 76, 115; Neseî, İstiâze/7,8,12; İbn Mace, Dua/3; Ahmed b. Hanbel, II/185, III/113, 117.

⁵⁵ Ahmed b. Hanbel, III/322, 340, V/325.

düşünmen gerekir ki senin de davan konusunda nasıl davranman gerektiğini göresin.

İslamın tembel kişilere ihtiyacı yoktur. Tembel bir dava adamı da düşünülemez zaten. Çünkü dava adamı çalışkandır 1 saatlik işi 3 saatte değil 59 dakikada yapandır.

*** Dava adamı kâfirlere karşı sert müminlere karşı gerçekten merhametli olmalıdır.**

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

“Muhammed, Allah'ın elçisidir. Ve onunla birlikte olanlar da kâfirlere karşı sert (zorlu), kendi aralarında ise merhametlidirler.” (Fetih/29)

“Allah'ın sevdiği, onların da O'nu sevdikleri, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı zorlu bir kavim getirir.” (Mâide/54)

Buyrulur ki bunlar inananların sıfatıdır. Onlardan birisi kâfirlere karşı şiddetli ve katı, hayırlı kimselere karşı ise merhametli ve iyidirler. Kâfirin yüzüne karşı öfkeli ve abus çehreli, mü'min kardeşinin yüzüne karşı da nazik ve güler yüzlüdür.⁵⁶

Bu konu hakkında ciltler dolusu kitaplar yazılmıştır ve bir o kadar da yazılsa yinede bitmez, ama ben içinde yaşadığımız şu dönemde müslümanların bu konuyla ne kadar ilgili olup olmadıklarını ve bu doğrultuda müslümanlar yukarıdaki ayeti birbirleri üzerinde uyguluyormu yoksa tam tersi bir tavır içindeler mi, en ufak bir meselede neredeyse birbirlerini tekfir edecek durumamı geliyorlar, bunun takdirini sen dava adamı kardeşime bırakmak istediğimden daha fazla üzerinde durmayacağım.

Sevgili kardeşim! Konunun Allah katında ne kadar önemli olduğunu aklından çıkarmadan analizini yap ve senin

⁵⁶ İbni Kesir tefsiri.

müslümanlara karşı nasıl bir davranış içerisinde olman gerektiğini anla.

*** Dava adamı öfkelerini yenen kimsedir.**

Ey kardeşim! Öfkelenme, çünkü öfke mizacı bozar, ahlakı değiştirir, ilişkilere zarar verir, dostluğu zedeler ve bağları kopartır. İnsanlar ile birlikte olan herkes öfkelerini tutmaya, sabretmeye ve bağışlamaya muhtaçtır. Bu başkalarına zarar vermemenin bir şeklidir. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

“O takvâ sahipleri ki, bollukta da darlıkta da Allah için harcarlar; öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah da güzel davranışta bulunanları sever.” (Al-i İmran/134)

“Her kim de sabreder ve suç başışlarsa işte bu, azmedilecek işlerdendir.” (Şura/43)

Ebu Hureyre (radiyallahu anh) şöyle demiştir: “Adamın biri Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e "Bana tavsiyede bulun!" dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ona "Öfkelenme!" dedi. Adam aynı soruyu defalarca tekrarladı, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) her defasında "Öfkelenme!" diye karşılık verdi.”⁵⁷

İmam Ahmed, Abdullah b. Amr (radiyallahu anhuma)'nın şöyle dediğini rivayet eder: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e "Beni Allah'ın gazabından uzaklaştıracak olan nedir?" diye sorduğumda "Öfkelenme!" buyurdu.”⁵⁸

İmam Ahmed ve Ebu Davud, Urve b. Muhammed es-Sâdi'den şöyle rivayet eder: Urve bir gün bir kişiyle konuşur ve konuştuğu kişi onu öfkelenendirir. Öfkelenince kalkıp abdest alır ve şöyle der: “Babam bana dedem Atıyye'den Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet etti:

⁵⁷ Buhari, Ahmed b. Hanbel.

⁵⁸ Ahmed b. Hanbel, Müsned, 2/175; İbn Hibban, 296.

“Öfke şeytandandır, şeytan ise ateşten yaratılmıştır. Ateş de ancak su ile söndürülür. Öyleyse sizden biriniz öfkelenince abdest alsın!”⁵⁹

Abdullah b. Mübarek'e “Güzel ahlakı bize bir kelimedede özetle” derler. O da “Öfkelenmemek” diye tarif eder.

Cafer b. Muhammed şöyle der: “Öfke, bütün kötülüklerin kapısını açan anahtar gibidir.”

Ey kardeşim! Bil ki şeytanın insanlara galip geldiği hallerin en önemlilerinden birisi öfke halidir. Özellikle kişiyi öfkesi şiddetlendiği zaman avlar. Çünkü insan böyle durumlarda Rabbinin razı olmayacağı şeyler söyler. O'nun razı olmayacağı işler yapar ve razı olmayacağı şeylere yönelir.

*** Dava adamı başkasının işine karışmaz.**

Ey dava adamı! Allah'ın şu buyruğuna kulak kesil ki sana dünya ve ahiret saadetini elde etmene yardım etsin.

“Hakkında bilmediğin şeyin peşine düşme, çünkü kulak, göz ve kalp bunların hepsi yaptığından sorumludur.” (İsra/36)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Kişinin kendisini ilgilendirmeyen işlerle uğraşmaması, İslam'ının güzelliğindendir.”⁶⁰

Zeyd b. Eslem şöyle demiştir: “Hastalığı sırasında Ebu Dücan'e'nin yanına gittiklerinde yüzünün sevinçle parladığını gördüler. Ona "Yüzünü ısıldatan nedir?" diye sorulduğunda şöyle dedi:

“İki amelimden daha fazla güvendiğim bir amelim yoktur. Birincisi kendimi ilgilendirmeyen hiç bir şey hakkında konuş-

madım. Diğeri ise, kalbim müslümanlara karşı her türlü kötü şeyden selimdir.”⁶¹

Kendisini ilgilendirmeyen işlerle uğraşmak ve insanlara çocuk muamelesi yapmak genellikle kişinin kendisini tanıması ve kendisini neyin ilgilendirdiğini bilmemesinden kaynaklanır.

“Ve o kimseler gibi olmayın ki Allah'ı unutmuşlar, Allah da onlara kendilerini unutturmuştur. İşte bunlar fasıkların ta kendileridir.” (Haşr/19)

Ebu Ubeyde Hasan'ın şöyle dediğini rivayet eder: “Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın bir kuldan yüz çevirmesinin alametlerinden biri de, bir ceza olarak kendisini ilgilendirmeyen şeyler ile meşgul etmesidir.”⁶²

Sevgili kardeşim! Gerekli ve faydalı olmadıkça insanlara karışma! Evinde otur ve kendi işine bak! İnsanlara karışmayı en aza indir.

*** Dava adamı kötü zandan sakınır.**

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Zandan çok sakının. Şüphesiz zanın bir kısmı günahtr.” (Hucurat/12)

Ey dava adamı kardeşim! Zan, ihtimale dayalı bir şeydir ve kesinlik ifade etmez. Bundan dolayı kesin olarak bilmediğin bir şey hakkında konuşma ve hüküm verme! İyice bilip anlamadan, kulaktan dolma haberler ile (Her hangi bir kimse hakkında bile konuşmaman gerekirken) müslüman kardeşin hakkında sakın kötü zan besleyip onun hakkında konuşma!

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Zandan sakının! Şüphesiz zan, en yalan konuşmadır.”⁶³

⁵⁹ Ebu Davud, Buhari, Bağavi.

⁶⁰ Tirmizi rivayet etmiş ve hasen demiştir.

⁶¹ İbn Sa'd, et-Tabakat, 3/2/102.

⁶² Camiu'l-Ulum vel-Hikem, 97,100.

⁶³ Müttefekun aleyh.

Zeyd b. Eslem şöyle demiştir: “Hastalığı sırasında Ebu Dücan’e’nin yanına gittiklerinde yüzünün sevinçle parladığını gördüler. Ona "Yüzünü ısıldatan nedir?" diye sorulduğunda şöyle dedi:

“İki amelimden daha fazla güvendiğim bir amelim yoktur. Birincisi kendimi ilgilendirmeyen hiç bir şey hakkında konuşmadım. Diğeri ise, kalbim müslümanlara karşı her türlü kötü şeyden selimdir.”⁶⁴

Ayrıca Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Kişiye her duyduğunu söylemesi yalan olarak yeter” buyurmuştur.

Ey kardeşim! Şunu da unutma ki kötü zan, sırları araştırma ve gıybet etmeye de yol açar.

*** Dava adamı dilini muhafaza eder, afetlerinden sakınır.**

Ey kardeşim! Şunu iyi bil ki dilin afetleri dünyada müslümanlar arasındaki ilişkileri bozan ve kişiyi ahirette zarara sokan en büyük etkenlerdendir. Bundan dolayı sözün yarar sağlamadığını anladığın an susmalısın.

Sen insanların sözlerini incelemeden önce kendi sözlerini incelemelisin. Bin düşünüp bir konuşmalısın. Çünkü söz öyle etkili bir silahtır ki senin dünya ve ahiret hayatını etkileyebileceği gibi dostu düşman, düşmanı da dost eder. Kardeşi kardeşe, babayı oğula düşman eder.

Muaz b. Cebel (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’e “Ey Allah’ın Rasulü! Biz konuştuklarımızdan dolayı hesaba çekilecek miyiz?” diye sorduğunda Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

⁶⁴ İbn Sa’d, et-Tabakat, 3/2/102.

“Anandan ayrılсын ey Muaz! İnsanları yüzlerinin üstünde cehenneme atan dilleriyle kazandıklarından başka bir şey midir?”⁶⁵

Ömer b. Abdulaziz’in şu sözünü kulağına küpe yap! O şöyle der: “Her kim sözünü amelinden sayarsa sözü azalır.”

Abdullah b. Mes’ud (radiyallahu anh) da şöyle demiştir: “Hapsedilmeye, dilden daha layık bir şey yoktur.”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ne güzel buyurmuştur:

“Kim Allah’a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır konuşsun veya sussun!”⁶⁶

Hiç şüphesiz şu sözü söyleyen ne güzel söylemiştir:

“Biliyorsan konuş ibret alsınlar, bilmiyorsan sus adam san-sınlar.”

*** Dava adamı kibirden sakınır.**

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

“Şüphesiz Rabbinin katındakiler O’na kulluk etmekten asla kibirlenmezler. O’nu tesbih eder ve yalnız O’na secde ederler.” (Araf/206)

“Onlara "İçinde ebedi kalacağınız cehennemın kapılarından girin. Kibirlenenlerin yeri ne kötüdür!" denilir.” (Zümer/72)

“O halde içinde ebedi kalacağınız cehennemın kapılarından girin! Kibirlenenlerin yeri ne kötüdür.” (Nahl/29)

“O, büyüklük taslayanları (kibirlenenleri) asla sevmez...” (Nahl/23)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Büyükleme (kibirlenme) hakka karşı şımarmak ve insanları küçümsemektir.”⁶⁷

⁶⁵ İbn Mace, Tirmizi, Ahmed b. Hanbel.

⁶⁶ Muttefekun aleyh.

⁶⁷ Müslim.

İnsanlara karşı olan kibir; onları küçümsemek, alay etmek, horlamak, aşağı görmek, cahillik, fakirlik ve soysuzluk ile nitelemektir. İnsanlardan yüz çevirmek, onlara iltifat etmemek, onlarla beraber yememek ve içmemek, onlara tepeden bakmak, kendisine ayağa kalkılmasından zevk almak, toplu yerlerde başköşede oturmak ve herkesin kendisine yer açmasını beklemek de kibrin şekillerindendir.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Kalbinde zerre kadar kibir bulunan kişi cennete giremez.”⁶⁸

Genel olarak büyüklük taslayan kişi, kendisine kemal gözü ile başkalarına ise aşağılık ve küçüklük gözü ile bakar. Onları küçümser, horlar. Haklarını yerine getirmeye layık görmez ve biri kendisine hakkı gösterdiği zaman onu kabul etmez.⁶⁹

*** Dava adamı münaфіk olmaktan çokça korkandır.**

Sevgili kardeşim! Sana bu konuda Ömer (radıyallahu anh) 'ın misalini onun cennetle müjdelenenler arasında olmasına rağmen nifaktan ne denli korktuğu örneğini vermekle yetineceğim.

Ömer (radıyallahu anh) kendini İslam dini ile yetiştirdi ama buna rağmen nifaktan korkardı. Sır sahibi Huzeyfe b. el-Yeman'a gidip ona “Ya Huzeyfe! Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sana güvenip verdiği münaфіkların isimleri arasında benim de ismim yazıyor mu?” dedi.

Ey sevgili kardeşim! Ey Allah'ın zayıf kulu! Ömer (radıyallahu anh) gibi birisi münaфіklıktan korkarken sen kendinin ondan daha efdal olduğunu mu sanıyorsun?

Sen kendini hiç nifakla suçladın mı?

⁶⁸ Müslim.

⁶⁹ Camiu'l-Ulum vel-Hikem,292.

Sen kendini hiç riyayla suçladın mı?

Veya kalbin bu tuzağa düşebilir diye hiç korktunmu?

Sen hiç kendini suçladın mı Allah'tan başkasını (anne, baba, eş, çocuk) ilah ediniyor muyum diye?

Ömer (radıyallahu anh) şerefli ve Allah katında özel mertebesi olmasına rağmen Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sır arkadaşı olan Huzeyfe (radıyallahu anh)'a giderek “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) benim de ismimi münaфіklar arasında zikretti mi? Ben de münaфіklardan mıyım?” diye soruyordu. Huzeyfe (radıyallahu anh) ona şöyle dedi:

“Hayır! Vallahi senin ismini münaфіklar arasında zikretmedi. Ama ben bugünden sonra senden başkasını da övmeyeceğim.”

Ey kardeşim, kalbin zayıf olduğu için Allah'tan kork!

Ey zayıf kardeşim, kararsızlığın için Allah'tan kork!

Ey zayıf kardeşim, Allah'a yalvar ki imanını güçlendirsin!

Ey kardeşim, Allah'a yalvar ki seni bu dinde dayanıklı kılsın!

Ey kardeşim, Allah'a kalbini doğru yolda tutsun diye yalvar!

Sevgili kardeşim! Unutmaki böyle zor zamanlarda O'na yalvararak kalplerimizi temizlememiz ve O'na geri dönmemiz gerekir...

*** Dava adamı gece ibadetlerine bilhassa gece namazına devam etmelidir.**

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

“Onların yanları (gece namazına kalkmak için) yataklarından uzaklaşır. Rablerine korku ve umutla dua ederler ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler. Artık hiç bir nefis, yaptıklarına karşılık olmak üzere kendileri için

gözler aydınlığı olarak nelerin (sayısız nimetlerin) saklandığını bilmez.” (Secde/16,17)

Sevgili kardeşim! Allah biz müslümanlara rahmet etsin. Allah'ın gizlemiş olduğu nimetlere kavuşmak istiyorsan yatağını terk et! Gece sıcak döşeginden uzaklaş ve Allah için gece yatağından ayrıl, korku ve ümit içinde Rabbine dua et! Rabbine yalvarıp yakar. Rabbin tarafından kabul görmeme, reddedilme korkusu ya da cehenneme gitme endişesiyle veya cennete ulaşma ümidiyle dua et! Cehennem korkusu ve cennet arzusu içinde Allah'a dua et! Bir de Rabbinin sana verdiği rızıktan da infak et! Allah'ın verdiklerini kardeşlerinle paylaş.

Sevgili kardeşim! Gece namazı kılmaya dair pek çok hadisi şerif vardır. Bunlardan birisi de Muâz b. Cebel'in rivayet ettiği şu hadistir:

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kendisine “Sana hayrın kapılarını göstereyim mi? Oruç bir kalkandır, sadaka suyun ateşi söndürdüğü gibi günahı söndürür ve bir de kişinin geceleyin namaz kılması...” demiş ve “Onların yanları (gece namazına kalkmak için) yataklarından uzaklaşır. Rablerine korku ve umutla dua ederler ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler. Artık hiç bir nefis, yaptıklarına karşılık olmak üzere kendileri için gözler aydınlığı olarak nelerin (sayısız nimetlerin) saklandığını bilmez.” (Secde/16,17) ayetini okumuştur.”⁷⁰

Yataktan Uzak Kalmanın Fazileti

İbnu'l-Mübarek dedi ki: Bize Ma'mer bir adamdan rivayetle haber verdi. Bu kişi Ebu'l-Alâ b. eş-Şifrî'den, o Ebu Zerr'den şöyle dediğini rivayet etmektedir: “Üç kişi vardır ki yüce Allah onlara güler ve onlara müjdeler verir. Geceleyin namaz kılmak üzere kalkıp sıcak yatağını terkettikten sonra güzel bir şekilde

⁷⁰ Tirmizî, İbn Mâce ve Tayalisi.

abdest alan, sonra da namaza duran kimse. Bunun üzerine yüce Allah meleklerine şöyle der: "Kulumu bu işleri yapmaya iten nedir?" Onlar derler ki: "Rabbimiz, onun halini sen bizden daha iyi bilirsin" Bunun üzerine şöyle buyurur: "Evet, ben onun halini daha iyi bilirim. Fakat siz de bana söyleyin." Şöyle derler: "Sen, ona bir şeyleri ümit etmesini söyledin, o da onları ümit etti. Bir şeylerden de korkuttun, o da korktu." Bunun üzerine yüce Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur: "Sizi şahit tutuyorum ki ben, korktuğu şeylerden onu emin kılacağım ve umduğu şeyleri de kendisine vereceğim."

Diğer bir adam ise bir askeri müfreze ile birlikte bulunup düşman ile karşılaşan, arkadaşları bozguna uğrayıp geri gittikleri halde kendisi öldürülünceye ya da yüce Allah kendilerine zafer verinceye kadar sebat gösteren kimsedir. Yüce Allah meleklerine yukarıda sözü edilen benzer sözleri söyler.

Diğeri ise gece boyunca yol alıp nihayet gecenin sonuna doğru arkadaşlarıyla birlikte konaklayan, arkadaşları uyudukları halde kendisi kalkıp namaz kılan kimsedir. Yüce Allah bunun üzerine meleklerine şöyle der..." diyerek olayı nakleder."⁷¹

Sevgili kardeşim! Gizlenen nimetler hakkında anlatılmak istenen de şudur:

Şanı yüce Allah insan olsun, melek olsun hiçbir kimsenin bilemediği ve onlar için hazırlamış olduğu nimetleri haber vermektedir. Bu âyet-i kerîmenin anlamını Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in şu hadis-i şerifi de dile getirmektedir:

“Aziz ve celil olan Allah buyurdu ki: Ben salih kullarıma hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir insanın hatırından geçmemiş olan şeyler hazırladım.”

⁷¹ İbnu'l-Mübarek, Zühed, 426; İmam Kurtubi, el-Camiu li-Ahkami'l-Kur'an,13/593-594.

Daha sonra Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Yanları yataklarından uzak kalır. Onlara işlediklerine mükâfat olmak üzere..." ayetlerini okumuştur.⁷²

İbn Şîrîn dedi ki: "Bundan maksat yüce Allah'a bakmaktır."

Hasen dedi ki: "Sözü edilen bu kimseler birtakım amellerini başkalarından gizlediler. Yüce Allah da onlar için hiçbir gözün görmediği ve hiçbir kulağın işitmediği hususları mükâfat olarak gizledi."⁷³

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

"Cennetlikler dünyada iken geceleri pek az uyurlar. Onlar, seher vakitlerinde istiğfar ederlerdi." (Zariyat/17,18)

"Geceyi Rablerine secde ve kıyam ile ibadetle geçirirler." (Furkan/64)

*** Dava adamı salih arkadaşlar edinmeli ve onlarla zaman geçirmelidir.**

Sevgili kardeşim! Dilersen bu konunun bir kısmını şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz'den dinleyelim. O şöyle diyor:

"İyi veya kötü arkadaşlığın, kulun davranışı üzerinde büyük etkisi vardır. Bu nedenle Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) arkadaşlıkta dikkatli olmayı emrederek şöyle buyurmuştur:

"Mü'minden başkası ile arkadaşlık yapma ve yemeğini de takva sahibinden başkası yemesin."⁷⁴

"Kişi arkadaşının dini üzeredir. Herkes kimle arkadaşlık yaptığına iyice baksın."⁷⁵

"İyi arkadaş ile kötü arkadaşın misali, misk taşıyıcı ile körük üfleyicisi gibidir. Misk taşıyan ya sana kokudan verir veya

⁷² Müslim, IV/2175.

⁷³ İmam Kurtubi, el-Cami li-Ahkami'l-Kur'an, 13/595-597.

⁷⁴ Ebu Davud, Tirmizi.

⁷⁵ Ebu Davud, Tirmizi.

ondan satın alırsın yahut kokusu sana bulaşır. Körük üfleyicisi ise ya elbiselerini yakar veya kendisinden kötü koku gelir."⁷⁶

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

"O gün, zulmeden kimse ellerini (hınçla) ısıarak şöyle der: "Ah keşke, elçiyle birlikte bir yol edinmiş olsaydım. Vah yazıklar bana! Ne olurdu da filanı dost edinmeseydim." Çünkü o, gerçekten bana geldikten sonra beni zikirden (Kuran'dan) sap-tırmış oldu. Şeytan da insanı yapayalnız ve yardımsız bıra-kandır." (Furkan/27-29)

Bu nasslarda arkadaşlığın kişi üzerinde olumlu ve olumsuz etkilerini görmekteyiz. İyi arkadaşlık, dini yönden salih olun-ması için gereklidir. Bunun delillerinden bazıları şunlardır:

"Asra andolsun ki insan ziyandadır. Ancak iman edip salih amellerde bulunanlar, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler bunun dışındadır." (Asr/1-3)

Allah (Subhanehu ve Tealâ) hüsrandan kurtuluşu dört şeye bağlamıştır. İlk ikisinin insan kendi başına yerine getirebilir ki bunlar; İman ve salih ameldir. Diğer ikisi olan hakkı ve sabrı tavsiye etmek ise ancak topluluk ve arkadaşlar arasında yerine getirilebilir. Şüphesiz hakkı tavsiye etmek, salih amel kapsamına girer. Ancak cemaat içinde yerine getirilebilecek bir amel olması sebebi ile Allah bu ameli özel olarak ve ayrı bir halde belirtmiş-tir. Önemine dikkati çekmek için özel olana genel olanı atfetmek kabilindendir. Sabrı tavsiye etmek için de aynı şey geçerlidir. Hüsrandan kurtuluş hasletlere bağlanmıştır. Bu hasletlerden bazısını insan tek başına yapar, bazısını ise ancak cemaat halinde yapar. Bu da insanın hayatında cemaatin önemini göstermektedir. İmam Şafii (rahimehullah) bu sure ile ilgili şöyle demiştir:

"İnsanlar bu sureyi düşünüp taşınsalar kendilerine yeter."

⁷⁶ Müttetekun Aleyh.

Askeri eğitim ve cihad işini yerine getiren müslüman, özellikle emir veya lider konumunda ise, nefsinin tezkiye etmeye herkesten daha çok muhtaçtır. Çünkü yaptığı iş içinde her zaman öldürülebilir. Dolayısıyla canını Rabbine teslim etmeden önce onu teskiye etmesi vaciptir.

"O gün, ne mal fayda verir ne de evlât! Ancak Allah'a kalbi selim (temiz bir kalp) ile gelenler (o günde fayda bulur)." (Şuara/88,89)

Selim kalp; şirk, nifak ve günahlardan uzak olan kalptir. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

"Kim Rabbinin makamından korkar ve nefsinin heva (istek ve tutkular)dan sakındırırsa şüphesiz cennet onun için bir barınma yeridir." (Naziat/40,41)

Ahirette kurtuluş ve felah imanın diğer unsurlarıyla beraber nefsin teskiesine bağlı ise dünyada da zafer ve galibiyet, cihad eden kişilerin imanının unsurlarını tam yerine getirmelerine bağlıdır. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

"Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir ki hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa, onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinini yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıktır." (Nur/55)

"İnkâr edenler rasullerine dediler ki: "Muhakkak (ya) sizi kendi toprağımızdan süreceğiz veya dinimize geri döneceksiniz." Böylelikle Rableri kendilerine vahyetti ki şüphesiz biz, zulmedenleri helak edeceğiz ve onlardan sonra sizi o arza

mutlaka yerleştireceğiz. İşte bu, makamımdan korkana ve tehdidimden korkana ait bir ayrıcalıktır." (İbrahim/13, 14)"⁷⁷

Dikkat et ey kardeşim! Arkadaş insanı ya cennete ya da cehenneme sürükler. O yüzden kimle arkadaşlık yaptığını dikkat etmelisin, arkadaşların sadece salih kimseler olmalıdır.

Ebu Hureyre (radıyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasullullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Ruhlar donanmış ordulardır, birbiriyle tanışanlar kaynaşır, tanışmayanlar ise birbiriyle ayrılığa düşer/kenetlenmezler."⁷⁸

İbn Mes'ud (radıyallahu anh) dedi ki: "İnsanları arkadaşlarıyla ölç!"⁷⁹

İbane'de şöyle geçmektedir: "İnsanları arkadaşlarıyla ölç! Zira kişi hoşlandığı kimseyle dost olur."⁸⁰

Ebu Derda (radıyallahu anh) dedi ki: "Adamın yürüdüğü, girdiği, çıktığı ve oturduğu meclis, fıkhnı/anlayışını gösterir."⁸¹

Büyüklerin şu sözü de güzel bir örnek olsa gerek:

"Arkadaşını söyle! Sana kim olduğunu söyleyeyim."

*** Dava adamının kaygısı ne karnını doldurmak, ne şık giyinmek ne de lüks içinde yaşamak olmalıdır.**

Değerli kardeşim! Dava adamının ağzı mutfakta, ensesi tuvalette olmaz. Dava adamı sırf gösteriş olsun diye lüks elbiseler de giyinmez.

*** Dava adamı sabırlı olmalıdır.**

Ey dava adamı! Sabır, başına gelen bela ve musibet karşısında nefse hâkim olman ve acı duyma ile birlikte kızıp öfke-

⁷⁷ El-Umde Fi-İddi-l Udde; Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz (Allah O'nu esaretten kurtarsın).

⁷⁸ Buhari;4/162; Müslim, 3638; Ebu Davud, 4834.

⁷⁹ Şerhu's-Sünne,13/70.

⁸⁰ El-İbane,2/439.

⁸¹ El-İbane,2/437.

lenmekten uzak durman ve bu bela ve musibetin sona ermesini temenni etmemdir. Bedeni ve organları yaygara gibi fiillerden uzak tutmandır. Sabır bir direniştir. Zorluğa, güçlüklerle, imkânsızlıklara, darlıklara, imtihanlara, nefsinin isteklerine karşı bir direniştir. Pasifize olmuş bir kişilik, zillete boyun eğip razı olma değil, bunların zıddı olan direniştir.

Ey dava adamı! Sabrı kendine adeta bir zırh gibi kuşanmalısın! Çünkü bu yolda birçok bela ve musibetlerle karşılaşacaksın bunlara sabretmesini bilersen mükâfatın eksiksiz olarak ödenecektir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

“Yalnız sabredenlere mükâfatları hesapsız ödenecektir.”
(Zümer/10)

“Sabredenleri müjdele! Onlar kendilerine bir bela geldiği zaman "Biz Allah'ın kullarıyız ve O'na döneceğiz" derler. İşte Rablerinden bağışlama ve rahmet hep onlarıdır. Ve doğru yolu bulanlar da onlardır.” (Bakara, 155/157)

Sana bu konuda en güzel örneklerden birisi de sabrı kuşanan Nuh (*aleyhisselam*)'dır. Onunla kavmi arasındaki mücadele çok uzun bir zaman sürdü.

“Andolsun biz Nuh'u kendi kavmine gönderdik. O da içlerinde elli yılı eksik olmak üzere bin sene yaşadı...” (Ankebut/14)

Ey dava adamı! Sabır ve fedakârlık örneği Habbab b. Eret (*radıyallahu anh*) senin için en güzel örneklerden birisi değil midir? Habbab pek büyük işkencelere maruz kalmıştı ancak sabrı ve hakka karşı olan fedakârlığı bundan daha büyüktü.

Habbab İslam'a girip müslümanlığını haykırdı. Bir gurup müşrik, müslüman olduğundan emin olduktan sonra hep birlikte onu dövmeye ve çeşitli işkenceler yapmaya başladılar. Öğle sıcağı şiddetlenip güneş neredeyse kayaları eritecek kızgınlığa ulaştığında onu Mekke'nin düzlüklerine çıkarıyor, elbiselelerini soyuyor ve ona demir bir zırh giydirerek su içmekten alıko-

yuyorlardı. Tüm gücü tükendiğinde ise ondan Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in dinini inkâr etmesini, Lat ve Uzza hakkında güzel sözler söylemesini istiyorlardı. Habbab ise onur ve kararlılıkla onların istediklerini reddediyordu.

Onlar Habbab'ın imanı ile işkence yolu ile mücadele ediyorlar, o ise işkencelere karşı sabır ve fedakârlıkla mücadele ediyordu.

Habbab (*radıyallahu anh*) Ümmü Enmar binti Siba el-Huzaiyye'nin kölesiydi. Müşrikler ona çeşitli eziyetler ediyor, saçlarını yoluyor, boynunu şiddetli biçimde büküyor ve kızgın kömür üzerine yatırıp kalkamasın diye üzerine taş koyuyorlardı.”⁸²

Buhari ve Müslim'de geçen bir hadiste Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Kim sabretmek isterse Allah ona sabır verir. Hiç kimseye sabırdan daha hayırlı ve geniş bir ihsanda bulunulmamıştır.”

Habbab (*radıyallahu anh*) tüm bu bela ve musibetlere karşı sabrı kuşandı ve kazananlardan oldu. Bu gibi sabır önderleri ve örnek dava adamlarını saymakla bitiremeyiz. Allah onlardan razı olsun ve bizleri de onlara komşu kılsın. (Âmin)

Ey kardeşim! Şunu iyi bil ki zafer, sabrın sonucudur. Rasulullah'ın şu sözünde olduğu gibi: “Bil ki zafer, sabırla birliktedir.”

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in bu sözü şu ayetlerin de tefsiri gibidir.

“Allah'ın huzuruna varacaklarına inananlar "Nice az sayıdaki birlik, Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir" dediler.” (Bakara/249)

⁸² Rahmeten li'l Âlemin, 1/57.

“O halde sizden sabırlı yüz kişi bulunursa, onlardan iki yüz kişiye galip gelir. Eğer sizden bin kişi olursa Allah'ın izniyle onlardan iki bin kişiye galip gelir. Allah sabredenlerle beraberdir.” (Enfal/66)

*** Dava adamı ısrarlı ve kararlı olmalıdır. Müte-reddit olmamalıdır.**

Bilki ey kardeşim. Başarının ya da hedefe ulaşmanın önündeki en büyük engel yılgınlık ve kararsızlıktır. Unutma ki azimli ve kararlı olmak, hedefe ulaşmanın ve başarılı olmanın olmazsa olmaz şartıdır.

*** Dava adamı mücadelecî olmalıdır.**

Hakkın batıl ile olan mücadelesinin kökü, beşerin yeryüzünde var olmaya başladığı ilk güne kadar uzanmaktadır. Bu Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın mahlukatı bu fitrat üzere yaratmış olduğu kaderi sünnetlerdendir.

Bundan dolayı Sen de, evet ben bir dava adamıyım diyorsan batıla karşı durmaksızın mücadeleye devam etmelisin.

*** Dava adamı kardeşlerini sevmeli ve kardeşini kendi nefesine tercih etmelidir.**

Ey benim dava adamı kardeşim! Şimdi sana burada yazdığım Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın bizlerden istediği, Rasulü'nün birebir kendisi yaşayarak öğrettiği İslam kardeşliği ile günümüzde yaşanan İslam kardeşliğini karşılaştırmanı istiyorum. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyuruyor:

“Muhakkak ki mü'minler kardeşlerdir.” (Hucurat/10)

Evet, mü'minler kardeşler ve sen kardeşliğin gereklerini hiç bir zaman unutmamalısın. İslam kardeşliği lafla olmaz. Kan kardeşler nasıl birbirine yardım ediyorsa müslümanlar da birbirlerine aynı şekilde hatta daha fazla yardım etmelidirler. Şayet müslümanlar birbirlerine bu şekilde bağlanamıyorlarsa o zaman iddia ettikleri kardeşlik lafta kalmış olmaz mı?

Ey kardeşim! Allah (Subhanehu ve Tealâ) bizlere kardeşliği emretmiştir. Bu sebeple bir müslüman olarak bunu en güzel şekilde yerine getirmen, bu kardeşliği bozacak ve zedeleyecek tüm söz ve davranışlardan kaçınman gerekir. Çünkü İslam kardeşliği bunu gerekli kılmaktadır. Yoksa mü'min olduğunu söylediğin halde sadece kendi nefisini düşünüp diğer mü'minleri unutan, elbette İslam kardeşliği değildir.

Müslüman kardeşinin yüzüne güler yüz gösterip arkasından kuyusunu kazmak, elbette İslam kardeşliği değildir.

Sırf müslüman kardeşinin sahip olduğu şeylerden faydalanmak için onunla kardeşlik kurmak, elbette İslam kardeşliği değildir.

Müslüman olduğunu söyleyip de müslüman olduğuna inandığı diğer kardeşinin arkasından kötü söz konuşmak, elbette İslam kardeşliği değildir.

Müslüman kardeşinin zayıf yönünü yakalamaya çalışıp onu, aleyhinde malzeme olarak kullanmak da İslam kardeşliği değildir.

Bukalemun gibi ortama göre renk değiştirmek de elbette İslam kardeşliği değildir.

Kâfirlere gösterilmesi gereken kin ve düşmanlığı, kalbinde müslüman kardeşi için beslemek ve bu hissi sonradan ortaya çıkarmak da İslam kardeşliği değildir.

Ey kardeşim! Hal böyle iken aralarında böyle bir İslam kardeşliği bulunan toplum nasıl düşmanlarına galip gelip muzaffer olabilir ki?

Allah (Subhanehu ve Tealâ) İslam kardeşliğinin gereğini yerine getiren müslümanları şu sözlerle övmüştür:

“Kendileri fakirlik içinde bulunsalar dahi kardeşlerini kendi nefislerine tercih ederler.” (Haşr/9)

Abdullah b. Mes'ud (*radıyallahu anh*)'ın şu rivayeti onlara ne kadar da yakışıyor. Onların kardeşliğine hayret etmemek elde değil!

“Yermük'te Haris b. Hişam, İkrime b. Ebu Cehl ve Süheyl b. Amr şehid düştü. Onlar ruhlarını teslim etmek üzereyken İkrime su istedi. Kendisine su getirildiğinde Süheyl'in iniltisini ve kendisine baktığını gördü ve "Suyu önce ona verin" dedi. Süheyl de suyu tam içecek iken Haris'in iniltisini ve kendisine baktığını gördü ve "Suyu önce ona verin" dedi. Ve su Haris'e ulaşmadan hepsi ruhlarını teslim etti.”⁸³

Allahım sen bizlere acı ve merhamet et! Bizi de onlar ile haşret demeye utanıyorum. Sen merhamet etmez isen muhakkak hüsrana uğrayanlardan oluruz.

Müslüman, müslüman kardeşlerinin aleyhine kin ve düşmanlık beslemez. Bilakis onlar hakkında hayır duada bulunur. Mü'minlerin duası şöyle olmalıdır:

“Ey Rabbimiz! Hesap gününde beni, annemi, babamı ve mü'minleri bağışla!” (İbrahim/41)

“Ey Rabbim! Beni, annemi, babamı, evime mü'min olarak giren mü'min erkek ve mü'min kadınları bağışla!” (Nuh/28)

Aslında kişinin kardeşine yardımı ve duası, hem dünyada hem de ahirette kendi menfaatinedir. Çünkü mü'min, mü'min kardeşine dua ederse Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) o duada istenilenin aynısını dua eden kuluna da verir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

“Onlar şöyle derler: Ey Rabbimiz! Bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi bağışla! Kalplerimizde iman edenlere karşı kin bırakma! Ey Rabbimiz! Muhakkak ki sen Rauf ve Rahimsin.” (Haşr/10)

⁸³ İbn Abdilberr, el-İsti'ab.

Müslüman, müslüman kardeşlerini unutmaz. Kendisi için nasıl dua ediyorsa kardeşleri için de aynı şekilde dua eder. Kendisi için istediği hayırları, kardeşleri için de ister. Kendi başına gelmesini istemediği şerrin, kardeşlerinin başına da gelmesini istemez. Nasıl kendi ticaretinin kâr etmesini istiyorsa kardeşlerinin de kazanmasını ister. Kardeşlerinin kazancını engellemez, bilakis destekler.

Hangi konuda olursa olsun, eğer bir müslüman kardeşi için elinden geleni yapmıyorsa, her ne kadar müslüman kalsa da imanında eksiklik var demektir. Çünkü bu, mü'minlerin sıfatlarından değildir. İslam'da cahiliyede olduğu gibi maddi konularda rekabet etme anlayışı yoktur. İslam'da yarış, Allah'ın rızasını kazanmak için yapılır.

Şüphesiz bir insanın sevdiklerine yardım ve dua etmesi kolaydır. Fakat asıl nefse ağır ve zor gelen; kızdığı, sevmediği ve kin duyduğu kimselere yardım ve dua etmesidir. Böyle olsa bile mü'minlere dua etmek ve yardımda bulunmak gerekir. Ancak işlenen günahlar sebebiyle kızmak ve tavır almak bunun dışındadır.

Gerçek müminin kalbinden mümin kardeşlerine karşı hased ve buğz çıkmıştır. Bu sebeple nasıl kendi nefsi için hayır isterse kardeşi için de hayır ister. Nasıl kendi nefsine şer gelmesini istemezse ona da şer gelmesini istemez ve hiç kimsenin görmediği تنها yerlerde müslüman kardeşlerine dua eder.

Şimdi bir kıssa anlatacağım. Onu oku ve kardeşin kardeşe ne kadar muhtaç olduğunu anlamaya çalış!

Bir gün bilge birine sormuşlar: “Ey bilge insan! Sevginin sadece sözünü edenlerle onu yaşayanlar arasında ne gibi fark vardır?” Bilge adam “Durun göstereyim” demiş ve önce, sevgiyi dillerinden gönüllerine indirememiş olanları çağırarak onlar için bir sofr hazırlatmış. Hepsini oturmuş yerlerine. Derken bilge kişi, tabaklar içinde sıcak çorbalar ve arkasından da kaşıkları getir-

miş. Fakat kaşıkların boyu bir metre imiş. Bilge adam "Bu kaşıkların ucundan tutup öyle içeceksiniz çorbanızı" diye bir şart koşmuş. "Peki" demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden çorbayı döküp saçıyor bir türlü ağızlarına götüremiyorlar. En sonunda bakmışlar ki olmuyor öylece aç kalkmışlar sofradan... Bunun üzerine bilge sevgiyi gerçekten bilenleri çağırması yemeğe... Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen insanlar gelmişler ve sofraya oturmuşlar. Bu defa her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp sonra karşısındaki kardeşine uzatıp içirmiş. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan.

"İşte" demiş bilge, kim bu hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse o aç kalacaktır. Ama kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır.

*** Dava adamı kardeşlerine güvenmeli ve kendisini sevdiğini kardeşine bildirmelidir.**

Mikdad bin Madiykerb (*radıyallahu anh*)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: "Biriniz kardeşini seviyorsa, bunu ona bildirsın."⁸⁴

Enes (*radıyallahu anh*) şöyle demiştir: "Ben Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yanında oturuyordum. Adamın birisi önümüzden geçti. Topluluğun içinden bir adam "Ey Allah'ın Rasulü! Ben bu adamı seviyorum" dedi. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Bunu ona bildirdin mi?" diye sordu. Adam "Hayır" deyince Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Öyleyse kalk ve bunu ona bildir!" dedi. Adam yerinden kalktı ve o adama "Ben seni Allah için seviyorum" dedi. Adam da "Beni kendisi için sevdiğin de seni sevsin" diyerek yanıt verdi."⁸⁵

⁸⁴ Ebu Davud, 2/333; Tirmizi, 2/63; Ahmed, 4/130; Hakim, 4/176.

⁸⁵ Ahmed, 3/140; Ebu Davud, 2/333; İbn Hibban, 2513; Hakim, 4/171.

Mücahid (*rahimehullah*) dedi ki: "Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ashabından birisi arkamdan gelip omuzlarımı tuttu ve "Ben seni seviyorum" dedi. Ben de "Beni kendisi için sevdiğin de seni sevsin" dedim. Bunun üzerine o şöyle dedi: Şayet ben, Rasulullah'ın "Biriniz kardeşini seviyorsa bunu ona bildirsin" sözünü işitmeseydim bunu sana haber vermezdim dedi."⁸⁶

Sevgili kardeşim! Dava adamı olduğunu hiçbir zaman aklından çıkarma! Sosyal hayatının her merhalesinde davayı aklında bulundur ki yukarıdaki bahsedilen güzel hasletleri üzerinde bulasın.

*** Dava adamı adil olan ve adil hüküm verendir.**

"Ey iman edenler! Adaleti titizlikle ayakta tutun! Kendiniz, ana babanız ve akrabanız aleyhinde de olsa Allah için şahidlik eden kimseler olun. (Haklarında şahidlik ettikleriniz) zengin olsunlar, fakir olsunlar Allah onlara (sizden) daha yakındır. Hislerinize uyup adaletten sapmayın! Şahitliği eğer bükerek yahut şahitlik etmekten kaçınırsanız bilin ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır." (Nisa/135)

Ey dava adamı! Birisini zengin olduğu için gözetme! Diğerrine de fakirliğinden dolayı acıma! Yani acıma uygun seni adaletten alıkoymasın. Allah onların işini üzerine almıştır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) onları senden daha çok düşünür ve onlara uygun olanı en iyi bilindir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) "Adaletinizde heveslere uymayın!" buyurmuştur. Hevesler, asabiyyet ve insanların size olan kızgınlığı, sizi işlerinizde adaleti terketmeye sevketmesin! Bilakis hangi halde olursanız olun adalete yapışın!

"Ey Davud! Biz seni yeryüzünde halife yaptık. O halde insanlar arasında adaletle hükmet! Hevâ ve hevese uyma, sonra bu seni Allah'ın yolundan saptırır. Doğrusu Allah'ın yolundan

⁸⁶ Edebu'l Müfred,79.

sapanlara hesap gününü unutmalarına karşılık çetin bir azap vardır.” (Sad/26)

Abdullah b. Amr b. As (radiyallahu anhum)dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Şüphesiz adil olanlar, Allah katında nurdan minberler üzerindedirler. Onlar kararlarında, aileleri ile sorumlulukları altında bulunanlar hakkında adil davrananlardır.”⁸⁷

Ey kardeşim! Günümüzde müslümanların eksikliklerinin en başında hiç şüphesiz birbirlerine olan adaletsizlikleri gelmektedir. Sen emirinin veya yakın arkadaşının şahsi husumetlerinden dolayı bir başka müslümana duydukları buğz ve kin yüzünden onun hakkındaki konuşmalarından etkilenme! Eğer onların sözlerinden etkilenirsen adalet düşmanlar için dahi izlenmesi gereken bir tutum iken aceleci davranıp adaletten ayrılmış olursun. Oysa Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

“Allah adaleti ve iyiliği kesinlikle emreder.” (Nahl/90)

“Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah yapmakta olduklarınızdan haberi olandır.” (Maide/8)

“Muhakkak ki Allah size emanetleri sahiplerine vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor! Muhakkak ki Allah'ın size kendisiyle öğüt verdiği şey ne güzeldir. Muhakkak ki Allah Semi ve Basir olandır.” (Nisa/58)

⁸⁷ Müslim, İmarat,1827; Nesai, Adabu'l-Kudat,5379; Ahmed,6204.

*** Dava adamı hatası kendisine söylendiğinde bunu kabul etmesini bilendir.**

Günümüzde en sık rastlanan kötü davranışlardan birisi de hatası kendisine söylenen kişinin hatasını söyleyene teşekkür etmesi gerekirken aksine düşman kesilmesidir. Neden acaba?

*** Dava adamı emri altındakilere adil ve merhametli olmalıdır.**

Rasulullah (s) şöyle buyurmuştur:

“Hepiniz yöneticisiniz ve hepiniz yönettiklerinizden sorumlusunuz. İmam yönettiklerinden sorumludur. Erkek yöneticidir ve aile fertlerinden sorumludur. Kadın, kocasının evinde yöneticidir ve yönettiklerinden sorumludur. Hizmetçi efendisinin malında yöneticidir ve yönettiğinden sorumludur. Hepiniz yönettiklerinizden sorumlusunuz.”⁸⁸

Ebu Hureyre (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“On kişiye yöneticilik yapan hiç kimse yoktur ki Kıyamet günü eli bağlı olarak getirilmiş olmasın. Onu ya adaleti çözer veya zulmü sıkıca bağlar.” Başka bir rivayette ise “kötülük yapmışsa bağı pekiştirilir”⁸⁹ şeklindedir.

İmam Nevevi (rahimehullah) “Alimler derler ki: Yönetici, yönettiği ve bakmakla yükümlü olduğu şeylerin yararını ve sorumluluğunu üstlenen kişidir. Bu da onların, bakmakla yükümlü olduğu bütün kişiler hakkında adaletle davranmak, din ve dünya yararlarını gözetmekle yükümlü olduğunu gösterir” demiştir.

⁸⁸ Müttetekun aleyh.

⁸⁹ Mecmauz Zevaid, 5/208.

*** Dava adamı malıyla canıyla ve bütün imkânlarıyla gücü yettiği ölçüde fedakâr olmalıdır.**

Ey dava adamı! Fedakârlık, hedefinle bulunduğun nokta arasındaki mesafede yoluna çıkacak her engele bedelini ödemendir. Bu dava senden uykusuz geceler mi istiyor, vereceksin! Senden malını mı istiyor, vereceksin! En sevdiklerini bile terk etmenimi istiyor, terk edeceksin!

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler size Allah'tan, Rasul'ünden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli geliyor ise Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (Tevbe/24)

*** Dava adamı taassub ehli değil, delile tabi olan kimsedir.**

“Onlara "Allah'ın indirdiğine uyun" denildiği zaman "Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız" derler. Peki, ya ataları bir şey anlamamış ve doğruyu bulamamış iseler de mi?” (Bakara/170)

Allah taassubun gözüünü kör etsin! Ümmetin bu şekilde ayrı gayrı olmasının yegâne sebebi körü körüne bağlanmak yani taassub değil midir? Bu dini en iyi kendilerinin anladığını söyleyen sözde ehlisünnet akidesine sahip hoca efendiler bile taassub hastalığına yakalanıp da etrafında toplanan kimselere de bu hastalığı bulaştırmadılar mı?

Geçmiş zamanda İslam'ın en acı dönemi kabul edilecek bir dönem yaşandı. Mezhepler tarihinde “Müftü's Sakaleyn” diye isimlendirilen bir dönem... O dönemde insanlar mezheb taassubunda o kadar ileriye gittiler ki sanki ayrı birer dinin mensuplarıymış gibi A mezhebine tabi olan birisi B mezhebinden olan

birisiyle evlenemezdi. Bir mescidde farklı mezheplerin ayrı ayrı minberleri vardı. Namaz vakti girdiğinde A mezhebine tabi olanlar namazlarını kıldıktan sonra B mezhebine tabi olan cemaat namazını kılardı. (la havle ve la kuvvete illa billah)

Ey kardeşim! “Bu kadar geri zekâlı müslüman olur mu?” deme! Geçmiş zamanda olduğu gibi (o zamandaki kadar değilse de) günümüzde de benzer geri zekâlı, taassub hastalığından bir türlü kurtulamayan veya kurtulmak istemeyen Müslüman çoktur maalesef... Ama selefimiz bizlere böyle bir miras bırakmadı. Kendilerinden sonra onlara bağlanan insanların ortaya çıktığı Ebu Hanife, İmam Ahmed, İmam Şafii ve İmam Malik gibi din önderleri bu taassubçuluğu kötülemiş ve “Eğer hadis, sahih ise benim mezhebim (yolum) odur” demiştir. Buna rağmen, kendilerine birer at gözlüğü edinen kimseler veya deve kuşunun kafasını toprağa gömdüğü gibi kafasını mezhebine veya hocasının usulüne ve anlattığı dine gömen kimseler hiç mi sahabe'nin hayatını okumuyorlar? Hiç mi Tabiin'in hayatını veya müctehid âlimlerin (Allah hepsinden razı olsun) hayatını okumuyorlar? Neden okusunlar ki? Kendi mezheplerinde de zaten sahabe hayatı var, hocaları da onlardan örnekler veriyor zaten... Ama maksat; okuyup hayatına tatbik etmek değil de sadece “Maşallah çok kitap okuyor” desinler olduğu için okuduklarından bir fayda hâsıl olmamaktadır. Onlar okumasalar da ben bu kötü hastalığa bir nebze şifa olması umuduyla sahabelerin bu konuda ne dediklerini hatırlatmak istiyorum. Alan alır almayan ise Allah'a hesabını kendisi verecektir.

İbn Abbas (radiyallahu anhumâ) dedi ki: “Her kim sonradan çıkarılan bu isimlerden birini kabul ederse boynundaki İslam bağını çıkarmış olur.”⁹⁰

⁹⁰ El-İbane es-Suğra, 138.

İbn Mes'ud (*radıyallahu anh*) dedi ki: "Dininizde birisini taklit etmeyin! O dinden çıkacak olsa bağlanan kâfir, mü'min olacak olsa bağlanan da mü'min olur. Biliniz ki kötülükte örnek edinilmez."⁹¹

İbn Abbas (*radıyallahu anhuma*) dedi ki: "Âlimlerin hatalarından dolayı bağlılarının (onlara tabi olanların) vay başına gelenlere!"⁹²

Ali b. Ebu Talib (*radıyallahu anh*) dedi ki: "Kişilerin sünnetine yapışmaktan sakının! Eğer bu sizin için kaçınılmaz ise hayatta olanların değil, ölenlerin (Rasulullah ve sahabe) sünnetine sarılın!"⁹³

Meymun b. Mehran dedi ki: "İslamdan başka kullanılan isimlerden sakının!"⁹⁴

Malik b. Miğval dedi ki: "Bir kimse İslam ve sünnet dışında başka bir isim kullanırsa onu istediğin dine dâhil et!"⁹⁵

İbn Abbas (*radıyallahu anhuma*) dedi ki: "Muaviye (*radıyallahu anh*) bana "Ali'nin milleti (dini) üzerine misin?" diye sordu. Ben de ona "Hayır ne Ali'nin ne de Osman'ın milleti (dini) üzereyim. Ben Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in dini üzereyim" yanıtını verdim."⁹⁶

Sevgili kardeşim! Başkalarının kişiliğine bürünerek onların içinde eriyip gitme! Çünkü bu, sürekli bir işkencedir. Hesap gününü düşünen birisi için sanırım bu kadar örnek yeterlidir.

Şu sözü söyleyen ne güzel söylemiş: "Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az!"

⁹¹ Cami'u Beyani'l İlim, 1882.

⁹² Cami'u Beyani'l İlim, 1887.

⁹³ Cami'u Beyani'l İlim, 1881.

⁹⁴ El-İbane, 1/342.

⁹⁵ El-İbane es-Suğra, 137.

⁹⁶ El-Lalekai, 1/94.

Ey kardeşim! Sana bir olay anlatacağım oku ve ders çıkarmaya çalış!

Caddede bir resmigeçit vardı ve bunu seyreden kalabalığın arasından birisinin şöyle bağırdığı duyuldu: "Akılsızlar dikkat edin, yanlış yolda yürüyorsunuz. Bu cadde bir yere gitmiyor, çıkmazdır!" Yürüyüşçüler durdu ve telaşlandılar. "Ama bu nasıl olur?" diye düşündüler. Hepsi birlikte ön taraflara baktılar, uzun boylu, gururlu ve yakışıklı liderleri ilerlemekteydi. O doğru yolda gidiyor olmalı diye düşündüler. "Çünkü bakın ne kadar da iyi yürüyor! Evet, kesinlikle doğru yolda gidiyor!" dediler ve yürümeye devam ettiler. Daha sonra lider durakladı, telaşlandı. Fakat bu nasıl olur diye düşündü ve arkaya bir göz attı. Doğru yolda gidiyor olmalıyım diye düşündü. "Çünkü bakın beni kaç kişi takip ediyor? Evet, evet! Kesinlikle doğru yolda gidiyorum" dedi ve yürüyüşe devam etti.

Evet, sevgili kardeşim! Bu kıssadan ne çıkarman gerektiğini düşün ve anla! Göreceksin ki sana pek çok şey anlatacak. İstersen sana biraz yardımcı olayım, buradan alacağımız ders; Kendimize bir lider seçmekle ve onu izlemekle beraber onu her zaman gözlemeli, düşünmeli ve değerlendirmeliyiz. Hiç bir zaman tabi olduğumuz liderin masum olduğunu düşünmemeliyiz. Onun da bir beşer olması hasebiyle hata yapabilirliğini aklımızdan çıkarmamalıyız. Her fert kendi hesabını kendisi verecek bunun için bizim doğruyu bulma ve onunla amel etme sorumluluğumuz, Allah'ın huzuruna çıkacağımız güne kadar devam edecektir. Unutmaki bir müslüman, özellikle de dava adamı ise, aklını başkalarının cebine koymaz, koymamalıdır.

*** Dava adamı gıybet ve dedikodudan uzak durmalıdır.**

"Ey iman edenler, zannın birçoğundan kaçının. Çünkü bazı zan günâhtır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın, kiminiz kiminizi arkasından çekiştirmesin (gıybetini yapmasın)! Sizden

biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? Bundan tiksindiniz değil mi? Allah'tan korkun, şüphesiz ki Allah Tevvâb'dır (tevbeleri kabul edendir), Rahîm'dir. (Hucurat, 12)

İbn Abbas (radıyallahu anhuma) dedi ki: "Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) iki kabrin yanından geçiyordu da "Şüphesiz bu ikisi azap görmektedir. Onlar (kendilerine göre) büyük olan bir günah sebebiyle azab görmüyorlar. Şu kabrin sahibi, kendisini küçük abdestinden kollamazdı. Diğeri ise laf götürüp getirirdi" buyurdu. Daha sonra yaş bir hurma dalı istedi. Onu ikiye böldü, her birini bir kabre dikti Sonra da "Bu dallar kurumadıkları sürece ikisinin azaplarının hafifletileceği ümit edilir" buyurdu."⁹⁷

Ey kardeşim şunu bil ki gybet büyük günahlardandır. Ama insanların çoğu bunun farkında bile değildir. Farkında olanlar da pek önem vermemektedirler.

Sevgili kardeşim iyi dinle! Bak gybete önem vermeyenlerin veya riayet etmeyenlerin ahiretteki durumunun ne olduğunu, onları nasıl bir azabın beklediğini Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bizlere haber veriyor:

"Enes b. Malik (radıyallahu anh) der ki: Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Miraca çıktığım gece, bakırdan tırnakları olan ve yüzlerini, göğüslerini tırmalayan bir topluluk gördüm. "Bunlar da kim ey Cebrail?" dediğimde "Bunlar insanların etlerini yiyen (gybet eden) ve haysiyetlerine dil uzatanlardır" dedi."⁹⁸

Bazıları "Ben gybet etmiyorum ki, onda olanı söylüyorum" veya "Bu sözleri yüzüne karşı da söylerim" diyerek yaptığı kötülüğü meşru göstermeye çalışır. Ama bu gybetin ta kendisidir. Sen ölmüş kardeşinin etini yemede ona ortak olmak istemiyor-

⁹⁷ Fethu'l Bari, 12/140.

⁹⁸ Ebu Davud.

san karşındakini susturman, susmamakta ısrar ediyor ise orayı terketmen gerekir.

Ebu Hureyre (radıyallahu anh) anlatıyor: "Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Gıybetin ne olduğunu biliyor musunuz?" buyurdu. Sahabiler "Allah ve Resulü daha iyi bilir!" dediler. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Birinizin, kardeşini hoşlanmayacağı şeyle anmasıdır!" buyurdu. Orada bulunan bir adam "Ya benim söylediğim onda varsa, (Bu da mı gıybettir?)" dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Söylediğin onda varsa gıybetini yapmış oldun. Eğer söylediğin onda yoksa bir de bühtanda (iftirada) bulundun demektir" buyurdu."⁹⁹

Ey kardeşim! Bil ki senin gıybetini yapan kimse sana kendi iyiliklerini hediye etmiş olur. Günahlarını azaltmış ve seni meşhur etmiş olur. Bu da Allah'ın bir nimetidir.

*** Dava adamı İslam için çalışan, cemaatlerin çokluğuna karşı nasıl bir tavır takınacağını bilmelidir.**

Zamanımızda Allah'ın dinine yardım etmek için cemaatsel yapıya bürünmemiz ve ayrı durmamamız gerektiğine göre, cemaatlerin birden çok olmasına karşı tavrımızın ne olması ve Müslüman bireyin kimlerle birliktelik kurması gerekmektedir? Bu soru bize, birçok defa soruldu. Genel faydayı düşünerek burada bu soruya cevap vermeyi istedim.

Günümüzde vaciplerin başında Allah'ın dinine yardım etmek, ümmeti içine düştüğü zillet ve aşağılık durumdan kurtarmak ve yokluğunda bütün müslümanların günahkâr duruma düştüğü İslami hilafeti kurmak için yapılacak olan cihad

⁹⁹ Ebu Davud, Edeb 40, (4874); Tirmizi, Birr 23, (1935); Müslim, Birr 70 (2589)

ameli gelmektedir. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Bey’at etmeden ölen kişi cahiliyye ölümü ile ölmüştür.”¹⁰⁰

Hadiste kastedilen müslüman imama yapılan bey’at akdidir. Burada söylediklerimiz ise, dar yerde ve kısa zaman içerisinde aktarılan ve hak olan bir vacibiyettir. Hangi cemaat bu yolda çalışmazsa, yanlış yapıyor ve dinin bazı vaciplerini yerine getirirse bile görevini tam olarak yerine getirmiyor demektir.

Müslümanın birinci görevi, Allah (Subhanehu ve Tealâ) yolunda cihad eden cemaate yardımcı olmaktır. Diğer cemaatlere de destek olmasında şu iki şartın bulunması halinde bir sakınca yoktur:

1. Bu desteği, cihaddan geri kalmak için bahane etmemek.

2. O cemaatlara yapacağı desteğin cihad çalışmalarıyla çelişmemesi. Ayrıca bu kişinin, destek olduğu diğer cemaatlere cihad etmeleri için nasihat etmeye devam etmesi gerekir. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

“İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın, kötülük ve haksızlık üzerinde yardımlaşmayın!” (Maide/2)

Cihad ile meşgul olmayan cemaatlerin birbirine zarar vermemeleri şartıyla birden fazla olmasında bir sakınca yoktur. Ancak cihad ile meşgul olan cemaatlerin birden fazla olması haramdır. Çünkü cihad ancak güç ve kuvvetle yapılır. Bölünme ise bu güç ve kuvveti yok eder. Cihad ile meşgul olan cemaatlerin birden çok olmasının yasaklığı hatta haramlığının delilleri çoktur. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

“Hep birlikte Allah’ın ipine (İslam’a) sınıksız yapışın; parçalanmayın.” (Al-i İmran/103)

¹⁰⁰ Müslim.

“Kendilerine açık ayetler geldikten sonra bölünen ve ihtilafa düşenler gibi olmayın! Şüphesiz onlar için acıklı bir azap vardır.” (Al-i İmran/105)

Ayrıca Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Zarar vermek ve zarar görmek yoktur”¹⁰¹ buyurmuştur.

Hâkim’in rivayetinde “Zarar verene Allah zarar verir, zorluk çıkarana da Allah zorluk çıkarır” ilavesi bulunmaktadır.

Bu hadis ile ilgili hükümde ihtilaf edilmiştir. Ayrıca hadis birçok sahabîden de rivayet edilmiştir. Zeylai hadisin rivayet yollarını belirtmesine rağmen hakkında hiçbir hüküm belirtmemiştir.¹⁰²

Hakkında hüküm verenlerden bazıları bunun sahih olmadığını, aksine mürsel olduğunu söyler. Malik, onu Yahya el-Mazini’den mürsel olarak rivayet etmiştir. İbn-i Abdilber de bu görüştedir. Kimileri de, birbirini destekleyen rivayet yollarına bakarak bunun hasen hadis olduğunu söyler. İbnu’s-Salah, Nevevi ve İbn-i Receb bu görüştedir.¹⁰³

Hâkim, Müslim’in şartlarına göre sahih olduğunu söylerken el-Bani buna karşı çıkar ve değişik yollardan rivayet edildiğine bakarak sahih olduğunu söyler. Ayrıca Münavi’nin, Faydu’l-Kadir’de Nevevi’den ve Hafız Alai’den naklettiklerine işaret eder.¹⁰⁴

Derim ki: Müslümanların bölünüp parçalanmalarından daha büyük zarar mı olur? Müslümanlar onlarca cemaata bölünmüşse, düşmanlarına karşı koyacak güç ve kuvvetleri nasıl olabilir? İslam’ın gücü, Müslümanların bir arada toplanıp birbirini dost edinmesiyle oluşan iman velayeti olmadan meydana gelmez.

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

¹⁰¹ Darakutni ve Hakim.

¹⁰² Nasbu’r-Raye, 4/384-386.

¹⁰³ Camiu’l-Ulum ve’l-Hikem, 266.

¹⁰⁴ İrvau’l-Ğalil, 3/408-414, Hadis no: 896.

“Mü'min erkeklerle mü'min kadınlar da birbirlerinin velileridir. Onlar iyiliği emreder, kötülükten alıkorlar. Namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler, Allah ve Rasulü'ne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecektir. Şüphesiz Allah azizdir, hikmet sahibidir.” (Tevbe/71)

Bu ayeti düşündüğümüz zaman Allahu Teâlâ'nın emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker amelini İslam'ın beş temelinden olmamasına rağmen namaz kılmak ve zekât vermekten öne aldığını görürüz. İhtimaldir ki bunun sırrı, Müslümanın namazı tek başına veya küçük bir toplulukla kılabilmesine rağmen emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker amelini, ancak Müslümanların birbirini veli edinip işbirliği ile oluşan kuvvet ve güç ile yerine getirilebilmesidir. Ayet, emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker amelinin, namaz ve zekât amellerinden öne alınmasına uygun olarak müminlerin birbirlerinin velileri olduğu ile başlamıştır. Bu ise emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker ameli için müminlerin birbirlerini dost edinmelerinin önemini belirtir. Bu, Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın “Küfredenler birbirlerinin velileridir. Bunu yapmazsanız, yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat olur” (Enfal/73) ayetine benzer. Yani kâfirlerin yaptığı gibi, mü'minler birbirinin velisi olmazsa fitne ve büyük bir fesat olur. Çünkü kâfirler birlik halinde, dağınık haldeki müminlerin karşısına çıkarlar, onları öldürür, işkence eder, dinlerinden döndürür ve küfür hükümlerini üstün kılarlar. Acaba bundan daha büyük fitne ve fesat olur mu? Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmuştur:

“Allah'ın insanları birbirleriyle gidermesi olmasaydı, yeryüzü fesada uğrardı.” (Bakara/251)

Müslümanlar, kâfirleri ve fesatlarını önlemek için gereken kuvveti dağınık ve bölünmüş bir haldeyken nasıl bulabilirler? Şüphe yok ki Müslümanlar bölünüp dağıldıkları için bu fesadın

büyük bölümünden kendileri sorumludur. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

“Başınıza ne musibet gelirse, ellerinizle yaptıklarınız sebebiyledir.” (Şûra/30)

Ancak günümüzde cihadi cemaatlerin birden fazla olduğu bir gerçektir. Bu durumda ne yapılması gerekmektedir? Yeni cemaatlerin en eski cemaatlere katılmaları gerekir. Her Müslümana düşen, cihad yapan en eski cemaat ile işbirliği yapmaktır. Bu görüşüm için delilim Ebu Hureyre (radhyallahu anh)'ın rivayet ettiği şu hadistir:

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “İsrailoğullarını nebi-ler yönetirdi. Ne zaman bir nebi ölürse onun yerine başka bir nebi gelirdi. Benden sonra nebi ve rasul olmayacak, halifeler olacak ve çoğalacaklardır” buyurunca sahabiler “Bize ne emredersiniz?” diye sordular. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle cevap verdi: “Kim önce olursa, onun bey'atına bağlı kalınız ve haklarını veriniz. Allah halkın hesabını onlardan soracaktır.”¹⁰⁵

Bu görüşümü yukarıdaki hadise dayanarak belirttim. Çünkü aynı zamanda birden çok imamın bulunmasının yasaklanması, birden çok cemaatin yasaklanmasının da sebebidir. Bunun sebebi ise Müslümanların birliğini korumaktır. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu sebebi birden çok hadiste belirtmiştir. İmam Müslim, Arfece'den merfu olarak şöyle rivayet eder:

“Şunlar şunlar olacaktır. Toplu olan bu ümmetin birliğini bozmak isteyen kim olursa olsun kılıçla boynunu vurun!”

Yine merfu olarak şöyle rivayet edilir: “Bir kişi, toplu olduğunuz halde birliğinizi dağıtmak veya cemaatinizi bölmek isterse onu öldürün!”

¹⁰⁵ Müttefekun Aleyh.

İmam Müslim, Ebu Said el-Hudri (*radıyallahu anh*)’dan merfu olarak şöyle rivayet eder: “İki halifeye bey’at edilirse ikincisini öldürünüz!”

İkincisinin öldürülmesini emreden bu hadislere dikkat etmemiz gerekir.

İmam Nevevi (*rahimehullah*) şöyle der: “Zararı ancak öldürülmesi ile önleniyorsa, birinci halifeden daha faziletli de olsa ikincisi öldürülür. Çünkü daha üstün olanın ortaya çıkması, üstün olanın (ilkinin) bey’atını geçersiz kılmaz.”¹⁰⁶

İkinci halifenin öldürülmesi, görünürde zarar ve bozgunculuktur. Çünkü hilafet makamına layık bir insanı öldürmektir. Ancak Müslümanların birliğini bozmak olan daha büyük zararın önlenmesi için daha küçük olan bu zararın işlenmesi emredilmiştir. Bu da Müslümanların birliğinin ne kadar büyük ve önemli bir yarar olduğunu gösterir. Bu, şu fıkıh kaidelerinin de pratik uygulamasıdır:

“Genel zararı önlemek için özel zarara katlanılır.”

“Büyük zarar küçük zararlarla önlenir.”

“İki zarar sözkonusu olduğunda büyük zarar göz önünde bulundurulur. Yani küçük zarar işlenerek büyük zarar önlenir.”

“İki kötülükten hafif olanı tercih edilir.”

İmam Nevevi (*rahimehullah*) yukarıda belirtilen Ebu Hureyre (*radıyallahu anh*) hadisini açıklarken şöyle der: “Hadis, Rasullulah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in apaçık bir mucizesidir. Bir halifenin ardından aynı zamanda başka bir halifeye bey’at edilirse birinciye yapılan bey’atın geçerli olduğunu ve ikinci bey’atın ise yerine getirilmesi haram olan geçersiz bir bey’at olduğunu belirtir. İkinci olarak bey’at edilen kişinin bey’at talebinde bulunması da haramdır. İkinciye bey’at edilirken birinci-

¹⁰⁶ Maverdi, el-Ahkamu’s-Sultaniyye, 8.

nin bey’atı olduğunu halk bilsin veya bilmesin farketmez. Yine halifelik iddiasında bulunan ikinci kişinin de birincisi ile aynı veya başka kentlerde olması yahut birinin azledilen halifenin kentinde, diğerinin başka kentte olması da farketmez. Arkadaşlarımızın ve cumhur âlimlerin görüşüne göre doğru olan budur. İmamın kentinde kendisine bey’at edilen kişinin bey’atının geçerli olacağı ve aralarında kura çekileceği de belirtilir. Ancak her ikisi de yanlıştır. Âlimler, İslam yurdu geniş olsun veya olmasın, aynı anda iki halifeye bey’at edilmesinin haram olduğunda ittifak etmişlerdir.”¹⁰⁷

Maverdi (*rahimehullah*) “el-Ahkamu’s-Sultaniyye” isimli kitabında şöyle der: “Bu işte doğru olan; bey’at ve akit olarak imametın, ilk atanan kişinin hakkı olmasıdır.”¹⁰⁸

Ebu Ya’la (*rahimehullah*) de şöyle der: “Her birine ayrı ayrı akit yapılmışsa bakılır, hangisinin önce olduğu tespit edilir ve ikincisinin akdi geçersiz olur.”¹⁰⁹

Bütün bunlardan dolayı cemaatlerin birden çok olmasının önlenmesi yönünde tercih bildirdim. Çünkü bu çokluk ve bölünmüşlük, Müslümanların birliğini dağıtmakta, enerjilerini boşa tüketmekte ve bölmekte, aralarında kin ve düşmanlığa sebep olmaktadır. Bütün bunlara bir de İslam düşmanlarının planlarını eklersek, Müslümanlar için başarısızlığın bütün sebepleri ortaya çıkmış olur. Bu da bugün yaşadığımız durumun kendisidir.

Okuyucu kardeşlerin dikkat etmesi gerekir ki ben, cemaatlerin birden çok olmasının yasak olduğunu, halifenin birden çok olmasının yasaklanmasına kıyas ederek söylemedim. Çünkü böyle bir kıyas, doğru olmaz. Halifenin niteliği, cemaat emirinin niteliği ile aynı değildir. Halifenin niteliği, bütün Müslümanların

¹⁰⁷ Sahihu Müslim Şerhi, Nevevi, 12/221-222.

¹⁰⁸ Maverdi, Age. 9.

¹⁰⁹ Ebu Ya’la, el-Ahkamu’s-Sultaniyye, 25.

yararlarını gözetmektir. Bu nitelik sadece hilafet makamında vardır. Bu nedenle ortak illet tam olarak bulunmadığından dolayı böyle bir kıyasta bulunmadım. Ancak “İlk olanın bey'atına bağlı kalınız” hadisini delil gösterdim. Şari'in bu hükümden maksadını gözönünde bulundurdum. Böyle bir usül ise, hakkında açık bir nassın olmadığı konularda gözetilmesi gereken şeydir. Birden çok halifenin önlenmesinde Şari'in maksadı, ümmetin birliğini korumaktır. Cemaatlerin birden çok olmasının önlenmesi ve sonra olanın önce olana katılmasının gerektiğini söylerken dayandığımız delil budur. Çünkü cemaatlerin birden çok olmasında Müslümanlar için sayılamayacak kadar zararlar vardır ve bunu herkes bilmektedir.

Şatibi (*rahimehullah*) şöyle der: “İşlerin neticelerine bakmak şer'an muteber ve istenen bir şeydir. Bu işin muvafık veya muhalif olması yani izin verilen veya hakkında nehiy olan bir fiil olması farketmez. Çünkü müçtehid, mükelleflerden sadır olan bir işin sonucuna bakmadan onay vermez veya reddetmez.”

Şatibi (*rahimehullah*) işlerin neticelerinin, o işin geçerli ve geçersiz olması hakkında muteber bir ölçü olduğunu belirtmektedir.”¹¹⁰

Yukarıda belirttiğimiz gibi, cemaatlerin birden çok olması halinde bunlardan yeni ve sonra olanlar, önce ve eski bulunanlara katılmalıdır ve muteber olan sıfat, cemaatin eski ve yeni olup olmadığıdır. Dolayısıyla bunun dışında sayının çok olması veya ilmin yeni cemaatte daha fazla olması muteber bir sıfat değildir. Çünkü bu tür sıfatlar değişkendir. Şeriatın kuralı, ölçülü ve kalıcı olanı yapmaktır. Bu nedenle önceliğe itibar etmek gerekmektedir. Çünkü bu nitelik sabit ve belirlenebilir bir vasıftır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

¹¹⁰ Şatibi, el-Muvafakat fi Usul'l-Ahkâm, 4/194-198.

“İçinizden Mekke'nin fethinden önce harcayan ve savaşan kimseler, daha sonra harcıp savaşan kimselerle bir değildirler. Öncekiler daha üstün derecededirler. Allah, hepsine cenneti vadetmiştir. Allah, işlediklerinizden haberdardır.” (*Hadid/10*)

Ancak önce ve eski olanın şer'i sahih temellere dayanması, bunlara gerçekten uyması gerekir. Öncelik konusunda ihtilaf olduğu takdirde tahkime gidilir. Bu da Müslümanların birliğini bozan ve bölünmeye yol açan yolu tıkamış olur. İslam'ın böyle bir sorun için çözüm içermemesi mümkün değildir.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Rasul'e itaat edin! Sizden olan emir sahiplerine de... Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız onu Allah'a ve Rasulü'ne götürün! Bu daha hayırlı ve netice itibarıyla daha güzeldir.” (*Nisa/59*)

Bu emir, bütün anlaşmazlıkları kapsayan genel bir hükümdür. Özellikle bir memleket içinde birden fazla cemaatin bulunması ile ilgili görüşümüz budur. Ancak memleket birden çok ise, bu takdirde cemaatlerin sayısı da birden çok olabilir.

Nevevi (*rahimehullah*) Taifetu'l-Mansura'nın sıfatları hakkında şöyle der: “Hepsinin bir yerde toplanmış olması gerekmez. Yeryüzünde dağınık halde de bulunabilirler.”¹¹¹

Memleketlerin çokluğuna paralel olarak cemaatlerin de sayısı artarsa ve bu cemaatlerden birinin, bulunmuş olduğu memlekette kâfirlere galip gelmesi ve Müslümanlar için imam tayin etmesi durumunda diğer bütün cemaatlerin ona itaat etmesi, desteklemek için gerekirse onun yanına hicret etmesi vaciptir.

¹¹¹ Sahihu Müslim Şerhi, Nevevi, 13/67.

Ahmed b. Hanbel (*rahimehullah*) şöyle der: “Bir kişi kılıç gücü ile galip gelerek halife olduktan ve “Müminlerin Emiri” ünvanını aldıktan sonra artık Allah’a ve Rasulü’ne iman edenlerin onu imam olarak tanımamaları ve başka şeyler peşinde olmaları helal olmaz.”¹¹²

İbn-i Battal, İmam Ahmed’in bu görüşü üzerinde icma olduğunu belirtir.¹¹³

Bir memlekette cemaatlerin birden çok olması doğru değildir. Buna paralel olarak bir cemaatin olması daha iyi olmakla birlikte, çalışma yapılması gereken memleketin sayısının birden fazla olması durumunda cemaat sayısının da birden fazla olması mümkündür. Cemaatleri bir çatı altında toplamanın mümkün olmadığı durumlarda, en azından hepsinin bilgi ve hazırlık yapma konusunda işbirliği ve yardımlaşma yapmaları gerekir. Aynı şekilde kendi memleketinde değişimi sağlamaktan aciz bir cemaat varsa oradan hicret etmesi ve değişimi sağlama ümidi ağır basan başka memleketteki kuvvetli bir cemaate yardım etmesi gerekir.¹¹⁴

Ancak davet ve başka şer’i bir amaç için zayıf olan cemaatin, bulunmuş olduğu memlekette kalmasını, kuvvetli olan cemaatin emirinin emretmesi durumunda söz konusu zayıf cemaat hicret etmeyip orada kalabilir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ebu Zer’e bulunduğu yerde kalmasını emretmişti.¹¹⁵

Bir memlekette bu cemaatlerden birisi galip gelir ve Müslümanlar için bir imam tayin ederse, bu durumda diğerleri için hicret, galip gelen bu cemaate yardım ve itaat vacip olur. Bu benim tercih ettiğim görüştür. En doğrusunu Allahu Teala bilir.

¹¹² Ebu Ya’la, el-Ahkamu’s-Sultaniyye, 23.

¹¹³ Fethu’l-Bari, 13/7.

¹¹⁴ Kadı İyad, Sahihu Müslim Şerhi, Nevevi, 2/229.

¹¹⁵ Buhari, Hadis no: 3861.

Eski olduğu kabul edilen ve dolayısıyla çatısı altında toplanılması gereken cemaatin hak üzere olması, İslam’a sarılıp onunla amel etmesi ve dinin üstün gelmesi için cihad etmesi gerekir. Şirk olan demokrasi ve laik parlamento gibi yollarla İslam yönetimi kurmaya çalışarak İslam dini ile oynayan, birçok kişinin İslam daveti adına tuzaklarına düştüğü, kendileri sapıtıdığı gibi başkalarını da saptırdığı ve şeytanın adımlarına uyduğu cemaatler bu kapsamın dışındadır.

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bu oyunu bizlere şöyle bildirir:

“Şeytan onlara vâdediyor ve kuruntulara düşürüyor. Ancak aldatmak için vaadde bulunuyor.” (Nisa/120)

Bunlar, İslam’a göre tağut yönetimlere karşı çıkıp mücadele etmesi gerekirken onlara boyun eğerek ve işbirliği yaparak binlerce gencin enerjisinin boşuna tüketilmesine yol açmaktadırlar. Bundan daha büyük sapıklık olabilir mi?¹¹⁶

*** Dava adamı, tıpkı selef (ilkler/öncekiler) gibi bid’atlara karşı sert olan ve bidatçilerle mücadele edendir.**

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“Muhakkak ki sözlerin en doğrusu Allah’ın Kelam’ı, yolların en hayırlısı Muhammed’in yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurularak dine sokulan her yenilik bid’at, her bid’at sapıklık ve her sapıklık da ateştedir.”¹¹⁷

“Benden sonra aranızda yaşayacak olanlar çok görüş ayrılıkları (ihtilaflar) göreceklerdir. Sizler benim sünnetime ve benden sonra hidayete iletilmiş râşid halifelerin sünnetine sarılsınız. Sünnetime sımsıkı sarılıp onu azı dişlerinizle yakalayınız. Sonradan (din adına) uydurulan işlerden oldukça sakınınız.

¹¹⁶ El-Umde Fi-İdedu-l Udde, Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz. (Allah O’nu esaretten kurtarsın)

¹¹⁷ Tirmizi, Ebu Davud, Nesai, Ebu Yala, Beyhaki, İmam Ahmed sahih bir senetle rivayet etmiş ve bir kısmı da Müslim’de yer almıştır.

Çünkü sonradan uydurulmuş her şey bid'attır ve her bid'at de sapıklıktır.”¹¹⁸

Yine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“Arzusu benim getirdiğime tabi olmadıkça hiçbiriniz iman etmiş olmaz.”¹¹⁹

“Kim bizim emrimize uymayan bir iş işlerse onun ameli geçersizdir.”¹²⁰

Ey kardeşim! Allah sana merhamet etsin sakın bid'atleri küçümseme! Çünkü onların en küçüğü bile amellerini boşa çıkaracaktır. Sakın bid'atleri iyi bid'at (bid'ati hasene) ve kötü bid'at (bid'ati seyyie) diye kısımlandırma! Çünkü Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve Selef-i Salihin (Allah hepsinden razı olsun) böyle bir ayırım yapmadılar.

Bu çirkin anlayışın yayılmasında iki etken vardır:

1. Bid'atin Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sünnetinin karşısı ve düşmanı olduğunu toplumun gerektiği gibi bilmemesi.

2. Bazı son dönem âlimlerinin sahih bir delile ya da sahih bir anlayışa dayanmaksızın, sünnetin düşmanı bid'atleri iyi (hasene) ve kötü (seyyie) bid'atler olmak üzere iki kısma ayırmaları...

İşte onların bu ayırımı, bid'atler konusunda toplumun genelinde var olan cehaleti iyice körüklemiş ve gerçekte bid'at olan hususlar “Bunlar güzel bid'atlerdir” denilerek sünnetin rakibi haline getirilmiştir.

¹¹⁸ Ahmed ve Tirmizi, Abdurrahman b. Avf es-Sulemi'nin el-İrbâd b. Sâriye'den merfu bir rivayet olarak, ayrıca Ahmed, Ebu Davud, Hâkim –sahih olduğunu belirterek- İbn Hibban ve Ebu Nuaym, Abdurrahman b. Amr ile Hucr b. Hucr el-Kelâî'den o el-İrbâd'dan merfu bir rivayet olarak rivayet etmişlerdir. El-Elbani, Sahihu'l-Camiu's Sağîr, I/499'da sahih olduğunu belirtmiştir.

¹¹⁹ Müslim, Beyhaki.

¹²⁰ Buhari, Müslim, Ebu Davud.

Güzel kardeşim! İnsanların çok basit gördüğü bir kaç konuyu sünnete rakip olma hakkında örnek verdikten sonra konumuza devam edeceğiz.

1. Tilavetten (Kur'an okuduktan) sonra “sadakallahulazim” demek. Buna da şöyle bir kılıf uydururlar: “Allah doğru söyledi” demenin neresi bid'at? Ama “Bunu Allah'ın Rasulü veya ashâbı bilmiyor muydu da söylemediler?” diye soracak olursan verecek cevapları yoktur.

2. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in bir hadisini nakledip ardından “Sadaka Rasulullah” demeleri.

3. Yine tilavetten sonra “el-Fatiha” demek. Kuran'da başka sure yokmuş gibi her zaman fatiha derler, tamam bu bid'atlerle içiçe yaşıyorsunuz bir kezde olsa “el-Bakara” deyin veya “el-Al-i İmran” deyin bu sureleri de Allah indirmede mi?

4. Mevrit okutmak.

5. Kandil geceleri kutlamak. İnsanlardan bazıları “Biz bu geceleri insanlara davet etmek için kullanıyoruz yoksa kandil kutlamıyoruz” derler. Ahmak adamlar! Sizler Rasulullah'ın davet metodunun dışında bir metotla, böylesi bidat işleri kullanarak davet yapabileceğinizi düşünüyorsanız önce, kendi nefsinizi bid'atleri bırakıp sünnetle amel etmeye davet edin de sonra insanlara din anlatın!

6. “Sallallahu aleyhi ve sellem” yerine “hazret” kelimesini kullanmak.

“Allah ve melekleri nebiye çokça salât eder. Ey iman edenler sizde ona salat ve selam edin.” (Ahzab/56)

Kâb'b b. Ucre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e “Ey Allahın Rasulü, sana nasıl selam vereceğimizi biliyoruz. Peki, sana salâvat nasıl getirilir?” diye sorunca Rasulullah (*sallallahu*

aleyhi ve sellem) Allahumme salli ve Allahumme barik dualarını zikretti.¹²¹

Dikkat et Allah'ın Rasulü kendisine ne şekilde övgüde bulunup dua edeceğimizi öğretmiş iken bazıları çıkıp buna ek yapma gereği duyarak neyi murad ediyorlar? Bir de hiçbir kaynakta geçmemekle birlikte kendi akıllarıyla "seyyidine" eklemesi yapmakla ne demek istiyorlar? Ne demek istediklerini İmam Malik (*rahimehullah*) sana anlatsın!

İbnu'l-Macişun, İmam Malik'i şöyle derken işittiğini söyler:

"Kim İslam'da bir bid'at ihdas edip onu güzel (bid'ati hasene) görürse o, Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in risalete ihanet ettiğini iddia etmiş olur. Hâlbuki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) "Ey Rasul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et! Yapmayacak olursan onun risaletini tebliğ etmemiş olursun." (*Maide/67*) diye buyurmuştur. Diğer bir ayette de "Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve din olarak sizin için İslam'ı seçtim" (*Maide/3*) buyurmuştur.

7. Sahabe hakkında "Radiyallahu anhum" yerine "hazret" kelimesinin kullanılması.

"İleriye geçen Muhacir ve Ensar İle onlara güzellikle uyanlardan Allah razı olmuştur. Onlar da O'ndan hoşnut olmuşlardır. Bunlar İçin orada ebediyyen kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu, en büyük kurtuluştur." (*Tevbe/100*)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) onları "radiyallahu anhum" diyerek övmüş ve tüm selef uleması bu şekliyle hitap etmişken sizlere ne oluyor da İslam düşmanı kavimlerden (iran) ithal kelimeler kullanıyorsunuz?

Bu söylediklerimi basite alacak kimseler olacaktır ama olsun, bana düşen ancak uyarmaktır. Çünkü bir müslüman

¹²¹ Buhari, Müslim.

şüpheli şeylerden dahi kaçınması gerekirken, ne Kuran'da, ne Sünnet'te geçen ne de hiçbir sahabenin kulanmadığı, hiç bir arapça kaynakta geçmeyen, hiçbir ehli-sünnet âliminin kullanmadığı bu sözleri kullanamaz, kullanmamalıdır. Bu tür bid'at sözler ve benzerleri ancak Turkî Cumhuriyetler'de kullanılmaktadır. Sakın ha tercümelere bakarak tüm kaynaklarda geçiyor deme! O kaynakların arapça metnine bakıp tercümesiyle karşılaştırırsan ne demek istediğimi daha iyi anlarsın!

Ey kardeşim! Sakın aklından çıkarma ki şirk ve bid'atler hep iyi niyet sonucu ortaya çıkmıştır. İşte bu hususu iyice düşünmen gerekir. Bu örneklerden sonra dilersen konumuza Şevkani (*rahimehullah*) ile devam edelim. O şöyle diyor:

"Allah dinini, nebisi Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ruhunu kabzetmeden önce tamamladığına göre bid'at ehlinin ihdas etmiş olduğu bu görüş de nedir böyle? Eğer ihdas etmiş oldukları bid'at onların inancına göre dinden ise o zaman din onların nezdinde ancak onların görüşleriyle tamamlanmış olur ki bunda Kuran'ı reddetmek vardır. Yok, eğer dinden değil ise o zaman dinden olmayan bir şeyle meşgul olmakta ne gibi bir fayda vardır? İşte bu kahreden bir hüccet ve büyük bir delildir. Bid'at ehlinin bu delile herhangi bir şeyle cevap vermesi kesinlikle mümkün değildir. Öyle ise "Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve din olarak sizin için İslam'ı seçtim." (*Maide/3*) ayetini bid'atçilerin yüzlerine vuracağın ilk delil yap! Öyle ki bu ayetle bid'atçilerin burunlarını sürter, delillerini geçersiz kılsın."¹²²

İbn Receb (*rahimehullah*) şöyle demiştir: "Allah Resulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Her bid'at sapıklıktır" sözü özlü

¹²² El-Kavlü'l Müfid fi Edilleti'l-İctihadi vet-Taklid, s.38.

sözlerdendir. Öyle ki hiçbir bid'at onun kapsamı dışında kalmaz. O, İslamın temel esaslarından büyük bir esastır.”¹²³

Abdullah b. Mes'ud (*radıyallahu anh*) şöyle demiştir: “Tabi olun, bid'at çıkarmayın! Muhakkak size yetecek olan fazlasıyla verildi. Zira her bid'at bir sapıklıktır.”¹²⁴

Abdullah b. Ömer (*radıyallahu anhuma*) şöyle demiştir: “Her ne kadar insanlar (bazılarını) güzel görse de her bid'at bir sapıklıktır.”¹²⁵

Fudayl (*rahimehullah*) şöyle dedi: “Kişinin bid'at sahibi kimseyle oturup kalkması münafıklığın göstergesidir.”¹²⁶

Enes (*radıyallahu anh*) şöyle demiştir: “Bunu Nebimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’den dinledim: Şer bu ümmette gittikçe artarak devam edecektir. Şirk ve bid'at kendini ilme nisbet edenlerin çoğunda hatta kendini öğretim ve eser vermeye adanmış olanların içinde bile çok yaygın olacaktır.”¹²⁷

*** Dava adamı fitne çıkaran değil fitne ve fitnecilere karşı sert ve katı olandır.**

Günümüzde en öne çıkan fitnelerden bir tanesi de; birkaç kitap okuyup ufak bir meseleden dolayı hocasına veya emirine kızıp ta cemaatten ayrılan kimselerin yeni bir cemaat kurmaya kalkması fitnesidir. Bu şekil davranışlar dava adamının davranışları değil cahiliye fertlerinin davranışlarıdır. Bu şekilde davranan kişiler Allah'ın şu buyruklarına dikkat etmelidirler:

¹²³ Cami'u'l-Ulum ve'l-Hikem, 2/128.

¹²⁴ Darimi, Ebu Heyseme, Veki b. El-Cerrah, Ahmed b. Hanbel, İbn Veddah, el-Mervezi, Taberani, İbn Batta, Lalekai, Beyhaki, Beğavi, İbnul Kayyim el-Cevziyye, Heysemi.

¹²⁵ Mervezi, İbn Batta, El-lalakai, Beyhaki, Suyuti.

¹²⁶ El-Hilye, 8/104.

¹²⁷ Aliyyu'l-Kari, Esrarı'l-Merfu'at, 269.

“Dinlerini parçalayan ve bölük bölük olanlardan olmayın! Onlardan her fırka, kendilerinde olan ile böbürlenmektedir.” (Rum/32)

“Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin diye Nuh'a tavsiye ettiğimizi, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye ettiğimizi Allah size de din kıldı.” (Şura/13)

“Hep birlikte Allah'ın ipine (İslam'a) sımsıkı yapışın, parçalanmayın.” (Al-i İmran/103)

“Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın!” (Al-i İmran/105)

Müslüman kardeşlerime hatırlatmak isterim ki dünyanın birçok yerinde kâfirlerin Müslümanlara musallat olmasına sebep olan etken, bizlerin itaatlerimizdeki eksikliklerimizdir. Müslümanlar bu durumda iken dinlemek ve itaat etmek üzere cemaat halinde Allah'a ibadet eden biz Müslümanlar nasıl olur da bölünmüş ve ihtilaflar içinde yaşayabilir ki?

Müslümanların, birbirinden hoşlanmayan ve birbirleri ile çatışma halinde olan cemaat ve guruplara ayrılmış olması, tedavi edilmesi gereken ciddi bir hastalıktır. Hâlbuki toptan Allah'ın ipine sımsıkı sarılmamız ve tek bir cemaat haline gelmemiz gerekir.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Allah'ın bana emrettiği beş şeyi ben de size emrediyorum; cemaat, dinlemek, itaat etmek, hicret ve cihad.”¹²⁸

Allah tek bir vücut olmamızdan ve birbirimize sımsıkı tutunmamızdan hoşnut olur. Dolayısıyla bu şer'i zaruret, bu yönü ile bizatihi vacip hükmündedir.

“Doğrusu Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak savaşanları sever.” (Saff/4)

¹²⁸ Ahmed b. Hanbel rivayet etmiş, El-bani sahih olduğunu söylemiştir.

“Müşrikler nasıl sizinle topyekün savaşıyorlarsa sizde onlara karşı topyekün savaşın.” (Tevbe/36)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Şüphesiz Allah, hep birlikte Allah'ın ipine sarılmanızdan ve parçalanmamanızdan hoşnut olur.”¹²⁹

Bazen bu konuları bildiğini ama kendisini yalnız başına daha rahat ve güçlü hissettiğini söyleyen kardeşlerle karşılaşırız. Bu kardeşler kendilerini on dakikalığına da olsa muhasebe etseler bu düşüncelerinin, bir hayal, zan ve şeytani bir hile olduğunu görecektir. Çünkü sürüden ayrılan kuzuyu kurt kapar. Bundan sonra Allah'ın ve Rasulü'nün buyruklarından yüz çevirip de hala ayrılık fitnesine devam edenlere de Allah'ın şu buyruğuna kulak vermesini tavsiye ederim:

“Dinlerini parça parça edip, fırka fırka ayrılanlar var ya! Senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi ancak Allah'a aittir.” (En'am/159)

Tabi ki yukarıda anlatılan konularla ilgili bunların oluşmasında etkisi olan hoca efendiler de buradan kendilerine düşen payı almalıdırlar.

“Rabbim! Dileseydin önce onları da helak ederdin, beni de... İçimizdeki beyinsizlerin işledikleri yüzünden bizi helak eder misin? Bu, Senin imtihanından başka birşey değildir. Onunla dilediğini dalaletle düşürür, dilediğini de hidayete götürürsün. Sen, bizim dostumuzsun. O halde bizi bağışla, merhamet et bize! Sen bağışlayanların en hayırlısıdır.” (Araf/155)

*** Dava adamı menhec farkı gözeteceği zamanı iyi tespit edendir**

Günümüz dünyasında hiçbir gün yoktur ki yeni bir fıkhi konu baş göstermesin ve bu konuların peşine takılan

¹²⁹ Müslim.

Müslümanlar birbirlerine düşman olmasın. Bu konular üzerinde öyle hararetle duruluyor ki, sanırsın yeni bir vahiy gelmiş veya şimdiye kadar hiç kimseye ulaşmamış da Rasulullah'ın yeni bir hadisi sadece kendilerine ulaşmış... Hâlbuki bu din bin beş yüz seneye yakın bir zaman önce tamamlandı ve kemale erdi yani zerre kadar bile bir açıklık bırakmadı Allah (Subhanehu ve Teala)...

Müslümanlar bunları da çok iyi bildikleri halde sanki dindeki görevleri her gün yeni bir konu bulup Ümmet'in gündemine oturtup günlerce hatta aylarca bu konuları konuşmak ve de konuşturmakmış gibi hareket etmektedirler. İşte bundan dolayıdır ki, bugün birçok kardeşimizin kafası karmakarışık bir halde! Öyle bir kavram kargaşası ve aynı konuda o kadar fikir var ki... Müslümanlar bir çıkmazın içerisinde hapsolmuş durumda. Ne zaman ki Müslümanların birbirlerine karşı kalplerinde az da olsa buğz oluşturacak konuların üzeri küllense piyasada yeni, genç ilim talebeleri bu üzeri küllenmiş konuların adeta küllerini açıp ateşin tekrar yanmasına vesile oluyorlar ama bunun farkında değiller.

Farklı ülkelerde birkaç yıl şer'i eğitim alan kardeşlerimiz ülkelerine döndüklerinde öyle fırtınalar estiriyorlar ki; neticede genç, heyecanlı ve kanı vücudunda hızla dolaşmaya devam eden bu kardeşler iman ve küfür fetvaları konusunda oldukça cesur davranıyorlar. Doğal olarak da bu kişilerin çevresinde bulunan şıpsve dim Müslüman gençler de onlara tabi olmak durumunda hissediyor kendisini, sözde bu dik duruşa ve net tavra...

Bu üzeri küllenmiş fitne ateşi de dinin asıllarından yola çıkılıp fer'i meselelere girdiklerinin farkında bile olmayıp halen dinin asıllarını konuştuklarını zannettikleri, sahabe de dâhil olmak üzere günümüze kadar gelen ehli-sünnet âlimlerinin dahi kendi aralarında netleştiremediği herhangi bir konuda onlarca görüş beyan edilen fıkhi konulardır. Fıkhi konulardır çünkü

ehlisünnet âlimleri arasında dinin asıllarında görüş ayrılıkları söz konusu bile değildir. Hakkında onlarca görüş belirtilen bir konu fıkhi konudur, fıkhi konudan dolayı da aslen Müslüman olan birisine tavır alınmaz, hele hele tekfir hiç edilemez.

Ama bunun adı menhec farkı olarak ortaya konulmuş ve bu menhecte olmayanların çoğu tekfir edilmiş, bazıları hakkında “Tekfir etmeyiz ama selam vermeyip selamını da almayız, arkasında namaz kılmayız, kestiğini yemeyiz” (Böyle yapan kimseler için tekfirin tarifi nasıldır onu da merak etmiyor değilim hani) deyip tavır alınmıştır. Bu genç kardeşlerimiz işi daha da ilerletmiş kendi sınırları dışına taşmışlar taşmaları da gerekiyordu tabii ki kendilerince...

Dünyanın dört bir yanında Allah'ın dini yeryüzüne hâkim olsun diye savaşan mücahit âlimler ve komutanlar da bu gençlerin hedeflerindedir. Çünkü onlarla da menhecleri farklıdır bu kardeşlerin... Nereden anladılar bu farkı, söz sahibi kimselerin birkaç konuşmalarını dinlediler veya oralarda birkaç hafta veya birkaç ay kalan ve utanmadan sıkılmadan gerisin geri dönmelerine mazeret olarak oradaki kardeşlerin itikatlarının sağlam olmadığını ve net olmadıklarını dillerine dolayan kişilerin sözlerine uyararak, kendi itikatlarını kendilerine sorma gereği bile duymadan, ağızlarından çıkan bir kelimeyle tüm haçlıların kalbine korku salan kimseler hakkında da hükümlerini verdiler. Nedir bu hüküm? “Menhec farkından dolayı uzak durmak” Bu kimseler hakkında hüküm verenler onlara tabi olanların yanında devede kulak mesabesinde bile olmadıklarının farkında değiller. Menhec farkımız var dedikleri insanlar bu gün ne işle meşguller kendileri neler yapıyorlar farkında bile değiller.

Menhec farkımız var dedikleri insanlar kendilerinin de sorumlu oldukları, İslam'ın hükümlerinin ayaklar altından kaldırılması, İslam dininin yeryüzüne hâkim olması, Müslüman

kadınların ırzlarının korunması ve Müslüman esirlerin kurtarılması için mallarını ve canlarını ortaya koymuş iken kendileri nelerle uğraşıyorlar farkında bile değiller.

Menhec farkımız var dedikleri insanlar vela ve bera konularını fiili olarak bizzat en büyük düşman olan haçlılara karşı ortaya koyarken, kendileri Müslümanlar arasında bu konuları konuşmanın dışına çıkamadıklarının farkında bile değillerdir.

Menheclerinin farklı olduğunu söyledikleri kimseler vesilesiyle Allah tüm dünyadaki haçlıların kalbine korku salarken, uçaklarla, helikopterlerle ve insansız uçaklarla her gün tepelerine bomba yağarken bile korkmazken, acaba biz kimlerin kalbine korku salabiliyoruz veya tam tersi bizler mi tağuttan korkuyoruz yoksa tağut mu bizden korkuyor diyerek düşünmeleri gerektiğinin bile farkında değiller.

Şeytan bu kardeşlere karşısındaki kişilerin Müslüman olduğunu ona karşı merhametli olması gerektiğini unutturmuş. Bu nasıl bir menhectir ki hiç kimsenin menhecine uymuyor? Bu nasıl bir anlayıştır ki hiçbir şeyi Allah'a havale etmiyor? Bu nasıl bir menhectir ki kendilerinin de fetvalarıyla amel ettikleri âlimler bile menhec farkımız var dedikleri mücahitlerle hareket etmektedir. Onları destekliyor, çocuklarını onların yanına gönderip şehit veriyor ve aynı zamanda onlara destek verdiklerinden dolayı da cezaevlerinden çıkmıyorlar. Böyle olduğu halde destek vereceklerini de her fırsatta dile getiriyorlar. Ancak hiçbir zaman onlardan “Bizim mücahidlerle menhec farkımız var” dediklerini duyamazsın.

Bu nasıl bir menhectir ki dünya Müslümanlarından nereden olursa olsun fertler ve guruplar halinde menhecimiz farklı dedikleri kimselere katılımlar oluyorken kendileri bir avuçturlar ve bunun farkında bile değiller.

Bu nasıl bir menhectir ki kendisine tabi olanları en ufak bir konuda bile Müslüman kardeşine tavır almaya ve tekfirin şartları oluşmadan korkusuzca cesurca tekfir etmeye zorluyor veya zorunlu hissettiriyor...

Akliselim bir insan, kendisine tabi olduğu hocasına sürekli sabrı, on düşünüp bir konuşmasını, Müslümanlara karşı asıl olanın hüsnü-zan beslemek ve onlara merhamet göstermek olduğunu telkin etmelidir. Başındaki kişilerin ilim talebesi olduğunu, daha iyi düşünebileceğini ve ona akıl vermenin kendisinin haddi olmadığını düşünmemelidir. Böyle bir düşünce kendisinde görülen kimse kendisini bu konuda ahmak sofilerden farklı görmesin...

İlim ehli veya talebesi olan kimselere de yakışan almış olduğu ilmin kendisini pişirmesini beklemeden, olgunlaşmadan, ilmini hayatın tecrübeleriyle harmanlamadan, İslam siyasetini iyice anlamadan insanlara fetva vermekten uzak durmasıdır. Genç yaşlarına ve birkaç konunun dışındaki ilimleri tahsil etmeden Allah'ın kendisine çeşitli zamanlarda farz'ı-ayn olan amellerden nasiplenmeden, okyanusta bir damla mesabesindeki kısır ilmine bakmadan dünyada sadece kendilerinin menhecinin doğru olduğu düşüncesini de taşımamalıdır.

Buraya kadar bahsettiğim olaylardan umarım ki kardeşlerimin gönlünde tek yönlü bir yaklaşım kanısı hasıl olmamıştır, buradaki maksadım aralarında ciddi görüş ayrılıkları (Ehli sünnet ulemasının arasında olan ihtilafların yarısı kadar bile) olmamasına rağmen ayrı ayrı hareket eden Müslümanlara bir nasihat veya hatırlatmadır yoksa herhangi bir kimseyi veya cemaati yermekten veya temize çıkarmaktan Arş'ın Rabbi olan Allah'a sığınırım, kullarını temize çıkaracak olan yalnızca O'dur.

Bu kardeşlerimize yakışan, kendilerinden öncekilerin sözlerini söylemeleri ve müslüman âlimlere karşı saygıda kusur

etmemeleri, Müslümanların birliğini bozacak söz ve fiillerden şiddetle kaçınmaları ve aksine onları bir çatı altında, tevhid çatısı altında toplamalarıdır. Bu ilim talebesi kardeşlerimiz de çok iyi biliyorlar ki Allah muvahhid kullarının parça parça olmalarından asla razı olmaz, onların tek bir vücut olmasından ve birbirlerine sınıksız tutunmalarından hoşnut olur.

Bunu bildikleri halde tek bir vücut gibi hareket etme yolu üzerinde çalışmamaktadırlar. Müslümanın tek gayesi Allah'ı hoşnut edecek ameller ile hayatını idame etmek olduğuna göre Allah'ın bizlerden istediği yukarıda değindiğim fer'i mesele olmayıp dinin asıllarından olan cemaat (ümme) konusu üzerinde yoğunlaşması gerekmez mi?

Bugün her cemaat lideri, bölük pörçük olmanın haramlığından, birlik olmanın vacipliğinden bahseder. Ama ne yazık ki yine menhec farkından dolayı cemaat ile ilgili ayet ve hadisleri sanki kendi cemaatine has inmiş gibi algılar. Hal böyle olunca da birbirinden hoşlanmayan, birbiriyle kavgalı onlarca fırka ve gurup ortaya çıkmaktadır. Bu fırkalaşma ise çok ağır bedeller ödenmesine sebep olmaktadır. Bu tedavi edilmesi gereken ciddi bir hastalıktır. Ama Allah'ın kitabını doğru okuyan bir müslüman asıl cemaatin Allah'ın emrettiği ve Rasulullah'ın bizlere miras bıraktığı cemaat olduğunu anlar. O'nun bıraktığı miras bugün olduğu gibi paramparça olmuş bir ümmet değildir, bunları bildiği halde hala aynı şekilde fırka fırka olmaya devam edenler, Allah'ın emrine ve Rasulullah'ın emanetine hıyanet etmiş olurlar.

“Onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir belâ gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (Nur/63)

Rasuller arasında oluşan tevhid birliğinin müslümanlar arasında da oluşması için tefrikanın ortadan kaldırılması

gerekmektedir. İşte bunun için Allah (*Suhhanehu ve Teala*) bir çok nass da ümmete ayrılığı ve ihtilafı nehy etmiştir.

Allah (*Suhhanehu ve Teala*) şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki bu benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. Başka yollara uymayın. Sonra sizi onun yolundan ayırırlar. İşte sakınasınız diye Allah size bunları tavsiye etti.”
(Enam/153)

İbni Abbas (*radiyallahu anhum*) ayetin tefsirinde şöyle demiştir: “Allah müminlere cemaati emretti ve onlara ihtilafı ve tefrikayı yasakladı. Öncekilerin helakinin de ancak dinde gösterdikleri husumet ve tartışmadan ötürü olduğunu haber verdi.”

“Şüphesiz Allah nezdinde din İslam’dır. Kendilerine kitap verilenler ancak kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki kıskançlıktan dolayı ayrılığa düştüler. Kim Allah’ın ayetlerini inkâr ederse muhakkak ki Allah hesabı pek çabuk görendir.”
(Al-i İmran/19)

İbni Kesir dedi ki: “Aralarında kıskançlık ve çekememezliğe düştüler ve birbirlerine hasetlerinden, kıskançlıklarından ve zıtlasmalarından dolayı hak hususunda ihtilaf ettiler. Aralarındaki buğz onları diğerinin bütün söz ve fiillerine hak da olsa muhalefet etmeye sevk etti... Kitap ehlinin ayrılığa düşmesi ancak kendilerine ilim verildikten sonra olmuştur. Onlar cehaletlerinden dolayı firkalaşmamışlardır, aksine ancak haklarında ilim sabit olmasından sonra nefislerine uyararak ihtilaf etmişlerdir ve firkalara bölünmüşlerdir.”

“Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamber’in sesinin üstüne yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi Allah’ın resulüne de yüksek sesle bağırmayın! Yoksa siz farkına varmadan amelleriniz boşa gider.” (Hucurat/2)

Rasulullah’ın vefatından sonra sesleri onun sesinden fazla yükseltmek, O’nun sünnetinin önüne geçip söz ve anlayışları onun sözlerine tercih etmekle olur.

İbnu’l Kayyım “İlamu’l Muvakkiyn” adlı eserinde şöyle der: “Onların seslerini yükseltmeleri, amellerinin boşa gitmesine neden olmuştur. O halde görüşlerini, akıllarını, zevklerini, siyasetlerini ve bilgilerini nasıl olur da Rasulullah’ın getirdiğinin önüne geçirirler. Bunu yapmaları amellerinin boşa gitmesini gerektirmez mi?”

“Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı sarılın, parçalanmayın!”
(Al-i İmran/103)

“Dini dosdoğru tutun, onda ayrılığa düşmeyin.” (Şura/13)

Burada açıkça beyan olan şu ki; müslümanların tevhid üzerine birleşmiş tek bir cemaat halinde olmaları dışında bir hal üzerinde olmaları, hem yaratılış gayesine ve hem de ilahi emre terstir. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurur:

“Siz, kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için büyük bir azab vardır.” (Al-i İmran/105)

“Allah ve Rasulune itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Sonra korkuya kapılırsınız da gücünüz gider.” (Enfal/46)

Bunca tehdide rağmen hala dinin bir bölümüne önem verip bir bölümünü ihmal etmek bir dava adamının vasfı değildir.

Şeytan’ın müslümanlar üzerindeki tuzaklarından birisi de kişinin tüm vaktini ve hatta ömrünü dindeki tek bir konu için harcamasıdır. Bu öyle bir hal alır ki, artık o kişiler uğraştıkları o mesele ile insanlar arasında bilinip tanınırlar... Ama bununla birlikte işin aslının bu olmayıp dinin tüm konularına aynı derecede önem vermek gerektiğini tüm müslümanlar bilmektedir. İçinde bulunduğu zamana göre öncelikli konuların neler olduğunu da tüm müslümanlar bilmektedir.

Bakınız üstad Seyyid Kutub bu durumda olan kişilere ne diyor: “Bazı saf ve temiz Müslümanlar, küçük ihtilaflar ve küçük günahlarla uğraşıyorlar ve bu yaptıkları ile görevlerini tam olarak yerine getirdiklerini düşünüyorlar. Hâlbuki bir yanda dinin tümü param parça edilmekte ve temelinden yıkılmakta, bir yanda da Allah'ın sultası yok edilmekte ve gasp edilmekte...”¹³⁰

O zaman bu kardeşlerimize yakışan; tüm bunları göz önünde bulundurup günümüzde İslam'ın ve müslümanların ne durumda olduklarını, müslümanların ırz ve namuslarının kimlerin ellerinde heder ve oyuncak edildiğinin farkına varıp en öncelikli konunun, müslümanların kalplerinin birbirlerine karşı sevdirmesi ve birlik olmaları yönünde çalışmalarınıdır... Çünkü bu konuda üzerinde yoğunlaşılacak iman ve küfür konuları kadar elzemdir. Ebu Bekir et-Tartusi'nin de dediği gibi “Zaferin başı birlik ve beraberliktir, mağlubiyetin başı da ayrılıktır.

Ey kardeşlerim! Ayrı gayrı olmaya artık son verin. Son verip gücünüzü birleştirin ki artık mağlup olan biz müslümanlar olmayalım, gücünüzü birleştirin ki Allah bizlere rahmetini indirsın ve bizlere izzet versin.

Bir müslüman zillet içerisinde yaşayıp da kendisini izzetli sananlardan olmamalıdır. Zillet içerisinde yaşanan bir hayat, hayat değildir. Bundan dolayı şehidlik, şerefsizliğe ve zillete karşı koyulan bir tavidir. Şehid ya şereflice yaşamak veya şereflice ölmekten başka üçüncü bir yol bilmeyen kahramandır. Bundan dolayı ey kardeşlerim sizin işiniz ihtilaflara takılıp kalmak değil, ihtilafları bir kenara bırakıp tüm gücünüzle Allah'ın kelimesini yeryüzüne hâkim kılmak için çalışmaktır. Bunun tek yolu da Allah yolunda kıtal'dır.

¹³⁰ Fi Zilali'l-Kur'an, 2/1034.

Ey kardeşlerim! İçinde bulunduğumuz şu zamanda en çok korkmamız gereken konu “Oturanlarla (kadınlarla, çocuklarla ve yaşlılarla) birlikte oturmamız” olmalı değil midir? Buna da sebep menhec farkımız olması değil midir? Ateşin azabının bizlere dokunması da asıl korkmamış gereken husus değil midir?

“Yoksa Allah, içinizden cihad edenleri ve sabredenleri belirtmeden cennet'e girevereceğinizi mi sandınız?” (Al-i İmran/142) “İman edip hicret edenler, Allah yolunda cihad edenler, onları barındıranlar ve yardım edenler; işte onlar, gerçek müminlerdir. Onlar için mağfıret ve cömertçe verilmiş rızıklar vardır.” (Enfal/74)

“İman edip de hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler, derece bakımından Allah katında daha üstündürler. Kurtuluşa erenler de işte onlardır.” (Tevbe/20)

“Ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, kalpleri şüpheye düşüp, kuşkuları içinde bocalayanlar senden izin isterler. Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu; onlara "Oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!" denildi.” (Tevbe/45,46)

Bu ayetin tefsiri hakkında İbni Teymiyye şöyle der: “Bu müminin cihadı terk etme konusunda Rasulullah'tan izin istemeyeceğine ve ancak iman etmeyenlerin böyle bir izin isteyebileceklerine dair Allah'tan bir ihbardır. Buna göre izin dahi almadan cihadı terk edenlerin durumu nasıl olur?”¹³¹

Bununla birlikte bu ümmeti cihaddan alıkoyan ve cihad edenleri günahkâr sayanların durumu nasıl olur?

¹³¹ Mecmuu'l-Feteva, 28/438.

“Eğer (gerektiğinde savaşa) çıkmazsanız (Allah) sizi pek elem verici bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir kavim getirir. Siz (savaşa çıkmamakla) O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir.” (Tevbe/39)

“Size ne oldu da Allah yolunda ve "Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!" diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşıyorsunuz?” (Nisa/75)

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven, müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar). Bu, Allah'ın dilediğine verdiği lütfüdür. Allah'ın lütfü ve ilmi geniştir.” (Maide/54)

Menhec farkından dolayı cihad farızasını erteleyen kardeşlerim bu ayetler sizleri korkutmuyor mu? Ey kendilerini ilme adayan kardeşlerim! Sizler bu yüce maneviyatın ve Allah yolunda cihada ve şehadete olan bu yüksek sevginin neresindesiniz? Sizler ki hadis ve fıkın en ince ayrıntılarını dahi (ki bu doğru bir iştir) araştırırsınız. Ancak bununla birlikte Allah yolunda cihad etme farızasını, sanki dinde böyle bir emir yokmuşçasına görmezlikten gelemesiniz. Öncelikli işlerinizi sonraya bırakmayın, bakın kardeşlerim örnek imamlarımızın bu konu ile ilgili fetvaları ve amelleri nelerdir birlikte okuyalım, ne zaman ve nasıl hareket edeceğimizi, neleri erteleyip neleri öne alacağımızı görelim.

İmam İbni Teymiyye Moğollara karşı savaşa ilgili verdiği fetvasında facir emir ile beraber savaşın hükmünü şöyle belirtti: “Onlarla (şer'an) istenildiği gibi olan bir emir savaşacak olursa bu Allah'ın rızasına vesile olur, kelimesinin yücelmesi, dininin yerine getirilmesi ve Rasulüne itaat olur. Ama aralarında liderlik

için savaşan veya bazı işlerde Müslümanlara haksızlık etmek gibi fücür işleyen ve niyeti bozuk olanlar varsa ve bu kişilerle birlikte Moğollarla savaşı terk etmenin dine zararı, savaşmaktan daha büyük ise iki zarardan hafif olan tercih edilir ve bu kişilerin yanında düşmana karşı savaşılması gerekir. Zira bu, İslam'ın gözetilmesi gereken esaslarındandır. Bu nedenle bildirdiği gibi şüphesiz Allah, bu dini facir adamlar ve nasipleri olmayan topluluklarla da destekler. Çünkü ancak facir yöneticilerle veya çoğu facir olan askerlerle beraber savaşmaktan başka seçenek olmazsa ancak şu iki durumdan birisi söz konusudur: ya onlarla beraber savaşa çıkılmayacak ki, bu din ve dünya için zararı onlardan daha büyük olan düşmanın ülkeyi işgal etmesine sebep olur ya da facir emirle beraber savaşa gidilir ve iki kötünden daha kötüsü önlenmiş olur ve tümü olmasa bile İslam ahkâmının çoğu bu şekilde ikame edilmiş olur. Bu durumda ve benzeri bütün durumlarda vacib olan budur. Nitekim raşid halifelerden sonra yapılan savaşların çoğu ancak bu şekilde meydana gelmiştir.”¹³²

Ve aynı yerde şöyle devam etti: “Eğer kişi Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in emirlerin kıyamet gününe kadar devam ettirecekleri cihad ile alakalı emrini ve yine zulümlerinde zalimlere destek vermenin yasaklanmasını kavradıysa, üzerine düşenin şu olduğunu bilmiş olur: İslam vasat yolun ta kendisidir. Durumları sorulanlar gibi, kendilerine karşı cihad edilmesi gerekli olanlar, başka bir şekilde cihad etmenin mümkün olmadığı ve birlikte savaştığı taifenin masiyetlerine katılmaktan sakınabildiği kadar sakınmaktan başka yol bulamadığı takdirde, her emir ve her taifeyle beraber cihad etmek İslam için daha iyidir. Böyle bir durumda Allah'a itaat olan şeylerde onlara itaat eder, Allah'a isyan olan şeylerde ise onlara itaat etmez. Çünkü Allah'a isyan olan şeylerde kullara

¹³² Mecmu'ul-Fetava, 28/506, 507.

itaat yoktur. Geçmişte ve günümüzde bu ümmetin iyilerinin yolu budur. Her mükellefin üzerine vacib olan da yine budur. Bu yol, bilgisizlikten kaynaklanan ve sahte takva taşıyan Haruriler (hariciler) ile iyi olmasalar dahi mutlak manada yöneticilere itaati vacip gören Mürcie ve benzerlerinin yolu arasında vasat olan yoldur.”¹³³

İbni Kudame dedi ki: “İyi veya facir herkesle beraber savaşa çıkılır. Yani bütün imamlar ile beraber savaşa çıkılır. İmam Ahmed’e ben savaşıp da Abbasoğulları’nın ganimetlerini arttırmam” diyen kişi hakkında görüşü sorulunca şöyle dedi: “Subhanallah bunlar kötü insanlardır. Cihaddan geri kalıp alıkoyan cahil kişilerdir. Onlara “Herkes sizin gibi savaşmayacak olursa o zaman kim savaşacak? Savaşmazsa islam yok olmaz mı? Bu durumda Rumlar neler yapar?” diye sormak gerekir. Ebu Davud senediyle Ebu Hureyre (radiyallahu anh)’tan şöyle rivayet etti: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “İyi veya kötü olsun, her imam ile beraber cihad etmeniz vaciptir.” Ve yine senediyle Enes’den şöyle rivayet etti: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “Üç şey imanın aslındandır. Allah’tan başka ilah yoktur diyen kişiye saldırmamak. Günahları sebebiyle onu tekfir etmeyiz, bir ameli sebebiyle onu İslam’dan çıkarmayız, beni Allah gönderdikten beri, ümmetin son ferdi deccale karşı savaşınca kadar cihadın devam etmesi ve kadere iman etmek.”

Ayrıca fücür sahibi ile beraber cihad etmemek, cihadın kesilmesine, kâfirlerin Müslümanlara hâkim olup yok etmesine ve küfür sözünün üstün olmasına sebep olur. Bunda ise büyük bir fesad vardır. Allah (Subhanehu ve Teala) “Allah, insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı yeryüzü muhakkak fesada uğrardı” buyurmuştur.”¹³⁴

¹³³ Mecmu’ul-Fetava, 28/508.

¹³⁴ El-Muğni,20/419.

Ebu Uname (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in “Ey iman edenler! Kendinizden başkasını sırdaş edinmeyin. Onlar halinizi bozmaktan hiç geri kalmazlar” ayeti hakkında “Onlar haricilerdir”¹³⁵ dediğini rivayet etti.

Hal bu iken Mağrib diyarı ehlisünnet âlimleri hicri üçüncü asırda Ebu Yezid el-Harici’nin kaldırdığı cihad sancağı altında kâfir Ubeydi devletine karşı cihad etmekte hem fikir olmuşlardır. Kadı İyad ehlisünnet ulemasının o zamanki icmasını şöyle anlatıyor: “Kör olması nedeniyle Ebu Meysere hariç, meşhur fakihlerden hiç kimse geride kalmadı. Lakin o da silahını çekmiş, savaşa çıkmak üzere şeyhlerle beraber insanların arasında Kirvan’da yürüyordu.”¹³⁶

Evet, hariciler müslümanlar için fitnesi hakikaten çok büyük olan bir bidat taifesidir. Zira Müslümanları tekfir etmeyi ve akabinde canlarını ve mallarını kendilerine helal görmeyi din edinmişlerdir. Fakat Mağrib diyarında zamanın ehlisünnet uleması kâfir Ubeydilere karşı savaşı terk etmenin zararı, haricilerle beraber savaşmaktan çok daha büyük olacağını gördükleri için bidat ehli de olsa Ebu Yezid el-Harici’nin sancağı altında, İslam ve İslam halkı için çok daha şerli olan Rafizi Ubeydilere karşı cihad etmek için toplanmışlardı.

Aralarında en meşhurlardan birisi olan Ebu İshak es-Sibai, Ebu Yezid’in adamlarına işaret ederek şöyle dedi: “Bunlar kible ehлиндendir. Onlar ise (Ubeydiler) kible ehlinde değildir. Onlar Allah düşmanlarının oğullarıdır. Allah bizi Ebu Yezid ile muzaffer kılar ise onun itaatine girmeyiz, çünkü o haricidir.”¹³⁷

¹³⁵ Suyuti Durru’l Mensur’da bu hadisi İbn Ebu Hatim ve Taberani’nin ceyyid senetle tahrir ettiğini söyledi. El-Camiu’li Ahkami’l-Kur’an, Al’i-İmran,118.ayetin tefsiri.

¹³⁶ Tertibu’l-Medarik ve Takribu’l-Mesalik, 1/365.

¹³⁷ Es-Siyeru’li’z-Zehebi, 15/154.

Ve son olarak imam Serahsi şöyle dedi: “Adalet ehlinde birisi bir harici taife ile beraber başka bir harici taifeye karşı savaşamaz. Böyle bir savaşta ancak haricilerin konumu güçlenecek. Zira Müslümanlardan bağı bir Müslümanla savaşmak, tekrar Allah'ın emri altına girmeleri için mubah kılınmıştır. Bu durumda ise bu amaç gerçekleşmiyor, çünkü sadece haricilerin konumu güçleniyor. Adalet ehli müslümanların haricilerle beraber harbi müşriklere karşı savaşmalarında ise bir beis yoktur. Çünkü bu durumda küfür fitnesini def etmek için ve İslam'ı üstün kılmak için savaşıyorlar. Bu ise emredilmiş olan bir savaştır. Ve bu Allah'ın kelimesini yüceltmektir. Daha önce de geçen aksine... O (ilk) durumda savaş, hak yoldan sapmış olanı üstün kılmak içindir. Bu (ikinci) durumda ise savaş esas yolu isbat etmek içindir.”¹³⁸

Sonuç olarak; Sevgili kardeşlerim gün öyle bir gün ki bazılarının aşırı gördüğünden dolayı “harici” bazılarının da çok yumuşak gördüğünden dolayı “mürchie” ayrımı yapılacak gün değildir. (Harici kim, mürchie kim onu da kişiler değil din belirler) Küfür her yerde Müslümanları muhasara etmiş olmasına rağmen cihad sancağını yükselten müslüman taifelerin sayısı oldukça azdır. Bu durumda gerekli olan tevhid üzere sebat etmek, tevhidden zerre kadar taviz vermemek ve menhec ve usulde bidat ehlinde olsalar da sancak sahipleriyle birliği aramak, İslam vahdetini oluşturmak, hikmet ile tevhid ve sünnetin ikamesi için, şirk ve bidatlerin izalesi için Allah yolunda savaşmaktır.

*** Dava adamı Allah'ı (sınırlarını) koruyandır.**

Ey dava adamı! Şunu iyi bil ki; hoşlanmadığın şeye sabretmekte pek çok hayır vardır. Yardım ve başarı sabırla birlikte,

düzlüğe çıkış da sıkıntılarla birlikte. Şüphesiz zorlukla birlikte kolaylık vardır.

Şimdi Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in aşağıdaki hadisini sana söylüyormuş gibi okumalı ve tam olarak kavramalısın. Nedenini sana büyük âlim İbnü'l Cevzi anlatıyor: “Bu hadis üzerinde düşündüm. Beni dehşete düşürdü, neredeyse aklımı başımdan alacaktı. Bu hadisi bilmeyen ya da tam olarak kavrayamayan kişi ne kadar esef etse (üzülse) azdır.”¹³⁹

Abdullah b. Abbas (*radiyallahu anhuma*) şöyle demiştir: “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in terkisinde idim. Şöyle buyurdu: “Ey oğul! Sana bazı kelimeler öğreteceğim. Allah'ı koru ki O da seni korusun. Allah'ı koru ki O'nu karşında (yanında) bulasın. İstedğin zaman Allah'tan iste. Yardım dileyeceğin zaman da Allah'tan dile! Şunu iyi bil ki, eğer bütün insanlar bir konuda sana faydalı olmak için bir araya gelseler, Allah'ın senin lehine yazmış olduğu dışında bir fayda veremezler. Yine eğer insanlar sana bir konuda zarar vermek için toplanacak olsalar, Allah'ın senin aleyhine yazmış olduğu dışında bir zarar veremezler. Çünkü kalemler kaldırılmış ve sayfalar kurumuştur (dürülmüştür).”¹⁴⁰

“Allah'ı koru ki” sözünün anlamı şudur: Allah'ın sınırlarını, haklarını, emirlerini ve yasaklarını koru! Bunu korumanın yolu da, emirleri tam olarak yerine getirmek, yasaklarından gereği gibi kaçınmak, çizdiği sınırlarda durmak, emrettiği şeyleri aşmamak ve izin verilen noktaları aşıp yasaklara dalmamak suretiyle olur. Bu şekilde davranan kişi, Allah'ın kitabında ki şu buyruğunda övdüğü Allah'ın sınırlarını koruyan kimselerden olur:

¹³⁸ Şerhu's-Siyeru'l-Kebir, Madde: 2969 ve 2970.

¹³⁹ Saydu'l Hatır.

¹⁴⁰ Tirmizi, Ahmed b. Hanbel ve Ebu Ya'la.

“İşte size vaad edilen cennet! Ki o, daima Allah’a yönelen, (O’nun buyruklarını) koruyan, görmeden Rahman’a saygı gösteren ve (Allah’a) dönük bir kalp getiren herkesin mükâfatıdır.” (Kaf/32,33)

“O da seni korusun” sözünün anlamı ise; Kim Allah’ın sınırlarını korur, haklarına riayet ederse Allah da onu korur. Çünkü her amele verilecek karşılık yapılan amelin cinsi ile olur. Şu ayetlerde bu husus açıkça ifade edilmiştir:

“Ey İsrailoğulları! Size verdiğim nimetlerimi hatırlayın! Bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki ben de size vaad ettiklerimi vereyim. Yanlızca benden korkun.” (Bakara/40)

“Öyle ise siz beni (ibadetle) anın ki bende sizi anayım. Bana şükredin, sakın bana nankörlük etmeyin!” (Bakara/152)

“Ey iman edenler! Eğer siz Allah’a (Allah’ın dinine) yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz.” (Muhammed/7)

Ey dava adamı! Allah (Subhanehu ve Tealâ) dinin çizdiği sınırları koruyan kişileri muhafaza eder. O kişi ile, dinin bozulmasına sebep olacak şeyler arasına çeşitli koruma yolları ile engeller koyar. Kişi bu korumalardan bazılarının farkında bile olmaz, bazıları kendisine çirkin veya kötü bile gelebilir. Nitekim Yusuf (aleyhisselam) hakkında gerçekleştirilen koruma hakkında şöyle buyrulur:

“Rabbi onun duasını kabul etti ve onların hilesini uzaklaştırdı. Çünkü O çok iyi işiten, pek iyi bilendir.” (Yusuf/34)

Bu bölümü şu güzel dua ile bitirmek istiyorum:

“Allah’ım! Beni ayakta iken İslam ile koru, otururken de İslam ile koru ve uyurken de beni İslam ile koru! Düşmanların

ve hasetçilerin benim hakkımdaki isteklerini gerçekleştirme Allah’ım!”¹⁴¹

*** Dava adamı sürekli korku ve ümit içerisinde olmalı ve bunu hayatının tamamına yaymalıdır.**

“Gerçekten onlar hayırlarda yarışarlardı, umarak ve korkarak dua ederlerdi ve bize derin saygı gösterirlerdi.” (Enbiya/90)

“Onların yanları (gece namazına kalkmak için) yataklarından uzaklaşır. Rablerine korku ve umutla dua ederler ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler.” (Secde/16)

Enes (radiyallahu anh) şöyle anlatıyor: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ölmek üzere olan bir gencin yanına girmişti. Hemen "Kendini nasıl buluyorsun?" diye sordu. Hasta "Ey Allah’ın Rasûlü! Allah’tan ümidim var ancak günahlarımdan korkuyorum" diye cevap verdi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ona şu açıklamayı yaptı: Bu durumda olan bir kulun kalbinde (ümit ve korku) birleşti mi Allah, o kulun ümid ettiği şeyi mutlaka verir ve korktuğu şeyden de onu emin kılar.”¹⁴²

*** Dava adamı acziyet içinde olduğunu unutmamalıdır**

“İnsan, bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmedi mi ki şimdi apaçık bir düşmandır. Kendi yaratılışını unutarak bir misal getirdi de "çürümüşken kemikleri diriltecek kimdir?" dedi. De ki: Onları ilk defa yaratan diriltecektir. O, her yaratmayı bilendir. (Yasin/ 77-79)

“Sizi bayağı (değersiz, tiksindiğiniz) bir sudan yaratmadık mı? “ (Murselat/20)

¹⁴¹ Tirmizi, İbn Mace, Nesai, Ahmed b. Hanbel, İbn Hibban, Hâkim.

¹⁴² Tirmizi, 983; İbn Mâce, 4261.

Ebu Zer (*radıyallahu anh*)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Allah (*Subhanehu ve Teala*)'nın şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

-Ey kullarım! Ben kendime zulmü haram kıldım. Onu sizin aranızda da haram kıldım. Öyleyse bir birinize zulüm yapmayın!

Ey kullarım! Benim hidayete erdirdiklerim hariç hepiniz dalalet içerisindesiniz. Öyleyse benden sizi hidayete erdirmemi isteyin ki size hidayet nasip edeyim.

Ey kullarım! Hepiniz açsınız ancak benim doyurduğum müstesna... Öyleyse benden yemek isteyin ki sizi yedireyim.

Ey kullarım! Hepiniz çıplaksınız ancak benim giydirdiklerim müstesna... Öyleyse benden isteyin ki sizi giydireyim.

Ey kullarım! Sizler gece-gündüz hata edip günah işliyorsunuz. Ben ise bütün günahlarınızı affediyorum. Öyleyse benden günahlarınızın affını isteyin ki sizi affedeyim.

Ey kullarım! Sizin bana zarar vermeye gücünüz yetmez ki zarar veresiniz. Aynı şekilde bana bir fayda da vermeye gücünüz yetmez ki fayda veresiniz.

Ey kullarım! Eğer sizin baştan sona hepiniz insanların, cinleriniz, en takvalı kulun hâli üzere olmuş olsanız, bu Benim mülkümünden bir şeyi artırmaz.

Ey kullarım! Eğer sizin baştan sona hepiniz insanların, cinleriniz, en kötü kalpli kulun hâli üzere olmuş olsanız, bu Benim mülkümünden bir şeyi eksiltmez.

Ey kullarım! Eğer sizin baştan sona hepiniz insanların, cinleriniz bir hâl üzere olup Benden bir şeyi isteseler, Ben de hepinizin istediğini versem, bunun Benim mülkümünden eksilteceği, bir iğnenin denize sokulup çıkarılması durumunda alacağı sudan fazla değildir.

Ey kullarım! Sizin ilk insandan son insana kadar hepiniz, insanların ve cinleriniz yüksek bir yerde toplansanız, her biriniz benden bir şey istese ve hepinize istediklerini verse bu benim mülkümünden hiçbir şey eksiltmez. Ancak bir iğnenin denize daldırıldığı zaman denizden eksilttiği su kadar...

Ey kullarım! Siz amel etmektesiniz ben ise amellerinizi sizin için tespit edip yazıyorum. Sonra onların karşılığını size tam olarak vereceğim.

Ey kullarım! Kim amel defterinde bir hayır bulursa (onu kendisine nasip eden) Allah'a hamd etsin! Kim de amel defterinde kötü işler bulursa başkasını değil yalnızca kendi nefisini kınasın!"¹⁴³

Hadiste geçen "Ancak bir iğnenin denize daldırıldığı zaman denizden eksilttiği su kadar..." sözü hakkında âlimler şöyle der: "Buradaki açıklama; anlatmaya, ifade edip fehmettirmeye yönelik bir açıklamadır. Yani sudan hiçbir şeyin azalmayacağı manasındadır. Başka bir hadiste "Allah'ın eli açıktır. Vermek ondan bir şey eksiltmez" buyrulduğu gibi.. Çünkü Allah'ın vermesi onun ihsan ve rahmetindendir. Nitekim bu ikisi Allah'ın ezeli iki sıfatı olup bunlara asla eksiklik gelmez. İğnenin denizden aldığı su ile misal verilmesi, bu misal ile verilende eksilme olayının hissedilmeyecek derecede olmasından dolayıdır. Hedef ise; görülen ile mukayese etmek ve meselenin daha iyi anlaşılmasını sağlamaktır. Nitekim deniz, gözle görülen şeylerin en büyük ve geniş olanlarından biridir. İğne ise en küçük olanlarındandır. Aynı şekilde iğne yapısı gereği denize daldırıldığı zaman su tutmaz. Allah en iyisini bilendir.

*** Dava adamı her zaman imtihana tabi tutulabileceğini bilen kimsedir**

¹⁴³ Müslim/2577.

Ebu Hureyre (*radiyallahu anh*) Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i şöyle buyururken işitmiştir: "İsrail oğullarında biri alaca, biri kel ve biri de kör olmak üzere üç kişi vardı. Allah bunları imtihan etmek istedi de onlara bir melek gönderdi. Melek alacalıya geldi ve "Sence en makbul şey nedir?" dedi. Abraş "Güzel bir renk, güzel bir ten ve insanların tiksindikleri hastalığın benden gitmesi" dedi. Melek onun vücudunu sıvazladı ve bu iğrenç görüntü hemen ondan gitti ve ona güzel bir sima, güzel bir ten verildi. Bundan sonra melek ona "Hangi malı çok seversin?" diye sorunca "Deve" dedi. (Yahut da "İnek" dedi. Hadisin ravisi İshak tereddüt etmiştir. Ancak alacalı ile kelden birisinin deve, öbürüsünün inek istediğini söylemiştir) Deve isteyene on aylık gebe bir deve verildi de bunun üzerine melek "Allah sana bu deveye bereket ihsan eylesin!" diye dua etti.

Sonra melek kel adamın yanına vardı. Ona da "Sen en çok neyi seversin?" diye sordu. O "Güzel bir saç ve insanların tiksindiği hâlin benden gitmesi" dedi. Müteakiben melek onun başını sıvazladı da ondan kellik gitti ve kendisine güzel bir saç verildi. Melek ona da "En çok hangi malı seversin?" diye sordu. O "İnek" dedi. Kendisine gebe bir inek verildi ve melek "Allah bu ineği sana bereketli eylesin!" diye dua etti.

Melek sonra körün yanına geldi ve ona "Sence en makbul şey nedir?" diye sordu. O da "Allah'ın gözümü bana iade etmesi ve benim de onunla insanları görmemdir" dedi. Melek onun gözünü sıvazladı da Allah ona gözünü geri verdi. Melek "Hangi malı çok seversin?" diye sordu. Adam "Koyun" dedi, kendisine kuzulu bir koyun verildi. Bir müddet sonra deve ve sığır sahiplerinin devesi ve sığırı yavruladı. Koyun sahibinin de koyunu kuzuladı. Bu suretle birinin bir vadi dolusu devesi, ötekinin bir vadi dolusu sığırı, diğerrinin de bir vadi dolusu koyunu oldu.

Sonra günün birinde o melek ilk şeklinde alacalı kişiye geldi ve ona "Ben fakir bir kişiyim. Yolculuğumda bütün imkânlarım kesildi. Bugün Allah'ın izniyle senden başka beni (evime) ulaştıracak yoktur. Şimdi, sana güzel bir renk, güzel bir cilt ve birçok mal veren aşkına senden bir deve isterim ki bu yolculuğumda onun üzerinde muradıma erişebileyim!" dedi. Alacalı "Haklar çoktur" dedi. Melek ona "Ben seni tanır gibiyim. Sen halkın iğrendiği alacalı adam değil misin? Hani fakirdin de bu malı sana Allah vermişti" dedi. O da "Ben bu mala ancak atadan ataya intikal ederek varis olmuşumdur" dedi. Melek "Eğer yalancı isen Allah seni eski hâline çevirsin!" dedi.

Sonra melek ilk suretinde kel adama geldi ve alacalıya dediği gibi ona da söyledi. Alacalının reddettiği gibi bu kel de reddetti. Melek ona "Eğer yalancı isen Allah seni eski hâline çevirsin!" dedi.

Bu defa melek yine ilk sureti üzere âmâyâ gelerek "Ben fakir ve yolda kalmış, zavallı bir kimseyim. Yolculuğumda bütün çarelerim tükendi. Bu gün Allah'ın izniyle senden başka beni (evime) ulaştıracak yoktur. Gözlerini iade eden aşkına, senden yolculuğumda gayeme ulaşabileceğim bir koyun istiyorum" dedi. Kör "Gerçekten ben kör idim. Allah bana gözlerimi iade buyurdu. Dilediğini al, dilediğini de bana bırak. Allah'a yemin ederim ki bugün Allah için alacağın bir şeyde sana güçlük vermek istemem" dedi. Bu cevap üzerine melek "Malını muhafaza et! Siz imtihan edildiniz. Senden razı olundu. Fakat iki arkadaşın hışma uğradılar" dedi."¹⁴⁴

*** Dava adamı cesur olmalı asla korkak olmamalıdır**

Korkaklık ve cesaretin olmaması, dünya hayatını sevmek ve ölümden nefret etmektir. Bu hastalıkların tedavisi ancak lüks ve

¹⁴⁴ Muttefekun Aleyh.

konfor içindeki hayatı bırakıp kader'e iman akidesini kalbe iyice yerleştirmekle mümkündür. Bu durumda kişi, ecelin ve rızkın önceden belirlendiğini bilir. Kulun başına ne gelirse Allah'ın yanında önceden takdir edilmiştir.

“Öyleyse insanlardan korkmayın, benden korkun!” (Maide/44)

“Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Allah'ım! Korkaklıktan sana sığınırım...”¹⁴⁵ diye dua ederdi.

İbn Kayyim (rahimehullah) şöyle demiştir: “Sevginin ve cennetin bedeli mü'minlerden canlarını ve mallarını satın alan, sevginin ve cennetin sahibi olan Allah (Subhanehu ve Tealâ) için canları ve malları feda etmektir. İflas etmiş ve yüz çevirmiş bir korkak bu malın ticaretini nasıl yapsın ki? Vallahi bu mal o kadar ayağa düşmedi ki iflas edenler onun fiyatını sorsun. O kadar değerini yitirmedi ki züğürtler veresiye ile satın alsın. Bu mal, arayıp soranların çarşısında pazara çıkarıldı. Malın sahibi bedel olarak canları feda etmekten başka bir şeye razı olmamakta... Bu yüzden tembel ve korkaklar geride kaldı da satılan bu mal karşılığında bedel olarak canlarını feda edebilecek âşıklar öne çıktılar...”

Ebu Hureyre (radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “İnsandaki en şerli özellik, ısrar edilen cimrilik ve alıkoyucu korkaklıktır.”¹⁴⁶

Bilgenin biri bazı günler bir göletin başında hiçbir şey yapmaksızın otururdu. Yine böyle bir günde gölet kıyısındaki köpek dikkatini çeker. Çünkü köpek devamlı olarak gölete kadar geliyor tam su içecekken kaçıyordur. İzlemeye başlar. Ve “Anlaşılan köpek susamış. Fakat gölete geldiğinde sudaki yansımalarını görüp korkuyor. Bu yüzden de suyu içmeden kaçıyor” diye

¹⁴⁵ Müslim.

¹⁴⁶ Ebu Davud, Cihad, 3/26.

düşünür. En sonunda köpek susuzluğa dayanamayıp kendini gölete atar. Kendi yansımalarını görmediği için de suyu içer. O anda bilge şöyle düşünür: “Biz insanlar için de durum bu değil midir? Bir insanın isteklerine ulaşmasındaki engel çoğu zaman kendi içinde büyüttüğü korkularıdır. Kendi içinde büyüttüğü engellerdir. İnsan bunu aşarsa istediklerini elde edebilir.”

Korku, bazen çok şey yaptıran bazen hiçbir şey yaptırmayan bir duygu değil midir?

Unutmamak gerekir ki kuzunun kurda yalvarması, sadece kurdun iştahını kabartır.

*** Dava adamı Allah'ın yakınlığını kazanmış ve hayırlarda öne geçmiş olanların yolunda yürüyendir.**

Onların durumlarını anlatıp onunla vasıflanmamaktan dolayı kendisinden başka ibadete layık ilâh olmayan Allah'ın bizi affetmesini dileriz! Öyle ki biz bunun kokusunu dahi almış değiliz. Fakat onları sevmemiz, onların makamlarını bilmeye bizleri sevk etmektedir. Onların durumlarını ve makamlarını bilmenin birçok faydaları vardır:

1. Geri kalmış miskin kul devamlı kendi nefsinin küçük görür ve nefsinin ayıplayıp kötüler.

2. Rabbinin önünde kulun kalbi devamlı kırık olur. O'na boyun eğerek, kendini hakir görür ve kendisi geri kalmışların zümresinde iken öne geçmiş olan kimselerin makamlarını gıptayla müşahade eder. Kendisi mahrum kalmış kimselerle beraber iken tüccarların büyük mallarını özlemle seyreder.

3. Olur ki bunu bilmekle bütün hayırların elinde olduğu Allah'tan samimi bir şekilde ister ki, onu da onların amellerini yapmaya iletirsin ve onu da onlara ilhak etsin. Ve umulur ki bunu istediği an, Allah'ın kendisinden istenen her şeyi verdiği bir ana rastgelir de onun bu samimi isteği kabul edilir.

4. Şüphesiz ki bu ilim, kulların bildikleri ilimlerin en üstünüdür. Ve tevhid ilminden başka bundan daha üstün bir ilim mevcut değildir. Bu ilim, düşük seviyeli alçak nefislere yaraşmayıp sadece şerefli nefislere lâyıktır. Eğer bir kişi, kendi nefsinin bu ilmi elde etmeye münasip olduğunu, bu ilmi sevip arzuladığını ve onun azından dahi hoşlandığını görürse bu ilme ehil kılındığı için bu hayırla sevinmeli ve nefesine şöyle demelidir:

“Ey nefis! Saadetin yarısını elde etmiş bulunuyorsun. Diğer yarısını da elde etmek için çalış! Zira saadet, bu hâli bilmek ve onunla amel etmektir. Hiç şüphe yok ki sen, mesafenin yarısını katetmiş bulunmaktasın. Geri kalanını da katedip büyük bir kazanç elde etmeye ne dersin?”

5. Şurası kesindir ki herhangi bir hâli bilmek onu bilmekten daha hayırlıdır. Meselâ iki kişi bulunsa, onlardan biri bu hâli bildiği halde onunla vasıflanmamış ve onu yerine getirmemiş olsa; diğeri ise hem bu hâli bilmiyor hem de onu yerine getirmiyor olarak hem ilim hem de amelden yoksun olsa; hiç şüphe yok ki bu durumda bilen kişi bilmeyenden daha hayırlı olur. Fakat hem bu hâli bilen hem de onunla vasıflanmış olan âlim bu ikisinden de daha hayırlıdır. Bu durumda her hak sahibine hakkını vermemiz gerekir.

6. Bir kişi bunu bilmeyi kendisine gaye ve maksat edindiği zaman, bir an için dahi olsa kendi kabiliyetine göre bundan bir şeyler elde etmesi kaçınılmaz olur. Öyle ki bu hâle ulaşmayı kendi içinden geçirmesi bile yeterli olur.

7. Olur ki bu hâl hakkında kasıtlı veya kasıtsız bir şekilde dilinden bazı cümleler dökülür ve başkası bunlardan istifade eder. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bir zerre ağırlığındaki amelleri dahi zayi etmez. Umulur ki o başkasının amel etmesiyle kendisine de merhamet edilir.

Netice olarak; Bu ilmin faydaları sınırlandırılmayacak kadar çoktur. Bundan dolayı da seni bu ilimden ahkoyacak

kimselere kulak vermemen ve "Bu faydasız bir ilimdir" dememen gerekir. Bilakis bundan sakın ve Allah'tan yardım dileyerek acizlik yapma! Ancak aldanmaman ve sadece bilmekle yaşamaman farklı şeyler olduğunu da bilmen gerekir. Sakın ha! Sadece bu hâli bilmekle onun ehlinden olduğunu sanmayasın. Zira kendisi fakir olduğu halde zenginlik yollarını bilenle bilfiil zengin olan arasında çok büyük farklar vardır. Aynı şekilde kendisi hasta olduğu halde sıhhat sebeplerini bilenle sıhhatli olan kimse arasında da çok açık farklar vardır. Şimdi sen, bu hâlin sahibi olan kimselerin hayret verici durumlarını ve çok büyük olan önemlerini dinlemeye hazır ol! Eğer bunları dinlerken onlara benzemeye yönelik nefsinde bir hareketlenme ve himmet görürsen Allah'a hamdet ve içeri gir. Zira yol müsait ve kapı herkes için ardına kadar açılmıştır.

Bir kişinin özellikleri senin hoşuna gittiği zaman

Onun gibi ol ki hoşlandığın şekli alırsın.

Şüphesiz ki cömertlik ve yüce hasletleri elde ettiğinde

Seni engelleyen hiçbir kimseyle karşılaşmazsın.

Hiç şüphe yok ki bu kavmin durumu hayret vericidir. Onların durumları, onlara ortak olmayanlara kapalıdır. Ortak olanlar ise onların hallerinden kendilerinin de ortak oldukları noktaları görebilirler. Genel olarak bu kavmin (topluluğun) hâli şöyledir:

Bunlar öyle bir topluluktur ki, onların kalpleri Allah'ı bilmek ve tanımak (Allah'ın isim ve sıfat ilmini bilmekle olur) sonucunda Allah'tan korkmak, O'nu yüceltip saygılı olmak, O'nu gözetmek ve O'nu sevmekle dolmuştur. Böylece muhabbet onların bütün cüzlerine yayılmış ve onların bedenlerinde bulunan her damara ve mafsala girmiştir. Öyle ki Allah sevgisi onlara başka şeyleri anmayı unutturmuş ve Allah ile olan ünsiyetleri onları başka şeylerden uzaklaştırmıştır. Onların Allah'ı sevmeleri, O'nu zikretmeleri, O'ndan korkmaları ve umutlarını sadece

O'na bağlamaları, O'na rağbet etmeleri ve saygı duymaları, O'na tevekkül etmeleri, O'na yönelmeleri, O'nunla huzura ermeleri ve sükûnet bulmaları, O'na boyun eğmeleri ve O'nun önünde el pençe divan durmaları öyle yüksek bir seviyeye ulaşmıştır ki O'ndan başkasına karşı bu gibi duygularının olmasını engellemiştir. Böyle kimseler Aynı şekilde Rabbini şu hallerde müşahade eder:

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) kiminin günahlarını affediyor, kiminin sıkıntılarını gideriyor, kimi esirleri esaretten kurtarıyor, zayıfa yardım ediyor, gönlü kırıkların gönüllerini alıyor, fakirleri zengin yapıyor, öldürüyor, diriltiyor, saadet veriyor, şekavette (kafir veya fasık olmak) bırakıyor, dalâlette bırakıyor veya hidayete erdiliyor, bir kavme nimetler başışlarken diğerlerinden nimetlerini çekip alıyor, bazılarını izzetli yaparken diğerlerini zelil kılıyor ve bazı milletleri yüceltip diğer bazılarını da alçaltıyor...¹⁴⁷

*** Dava adamı gündemi takip etmelidir.**

Ey kardeşim! Dava adamı öncelikle yaşadığı ülkenin, sonra dünyanın ve özellikle de müslüman ve mücahitlerin gündemini takip etmek zorundadır. Bunları bilmeli ki, küfrün İslam'a ve dolayısıyla Müslümanlara karşı nasıl bir tutum sergilediğini, Müslümanlara saldırmak için hangi hamleler yaptığını görsün. Bu gelişmeler karşısında da kendisi nasıl bir tutum sergileyeceğini bilsin. Çünkü dava adamı uyanık, dünyada olup biteni takip eden, hadiselerle vakıf, kulağı açık ve gözü iyi gören kimsedir.

Düşmanı alt etmek, onu takip edip iyi tanımak ve taktiğini iyi bilip anlamakla olur. Sen zannediyormusun ki tarih boyunca yapılan savaşlar düşmanlarının haberlerini takip etmeden olmuştur. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sürekli gözcüler

göndererek düşmandan haber almıyor muydu? Düşmanın hareketlerini sürekli takip etmiyor muydu?

Günümüzde küfrün belini kıran operasyonların oturarak aniden karar verilerek yapılan işler olduğunu mu zannediyor-sun? “Tabi ki hayır!” diyeceksin, o halde sen de bir dava adamı gibi, bir mücahid gibi davran ve olayları onun gözüyle değerlendir!

Ama maalesef günümüzde Müslümanlar bu konulardan oldukça uzaktırlar. Müslüman kendisi gündemi takip etmek yerine, ayda veya haftada birilerine ziyarete gittiği veya kendisine ziyarete gelen kimselerden duyduklarıyla yetinmektedir. Daha sonra da “Hayret! Ne zaman oldu? Hiç duymadım. Tüh tüh tüh! Vah vah vah! Ne yapmak lazım? Nasıl edelim?” demektedir. Tabii bunun yanı sıra Müslümanların başına bir musibet (baskın ve tutuklama gibi) geldiği zaman da “Nereye saklansak? Nasıl bir tedbir alsak” veya daha da üzücü olanı “Hangi maslahatlara sarılsak ve hangi amelleri terk etsek?” diyerek çırpınmaya başlar.

Böyle olan bir insan her şeyi başkalarından bekleyen bir insan tipidir. Sürekli başkalarının yaptıklarıyla övünen bir insan tipidir. Sanki Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bu davanın yükünü kendisinin haricinde herkese yüklemiş de bir tek kendisine yüklememiş...

Unutulmaması gerekir ki bu tiplerden ne köy olur ne de kasaba...

*** Dava adamı meraklı olmayandır**

Sevgili kardeşim! Senin merak etmen ve öğrenmen gereken konular Allah'ın kitabı ve Rasulullah'ın sünnetidir. İnsanların arasındaki meseleleri merak etmemelisin, hele bunlar İslam davasına hizmet eden ve Allah'ın dinini yeryüzüne hâkim kılmak için çalışan kimseler iseler...

¹⁴⁷ İbn Kayyim el-Cevziyye, Tariku'l Hicreteyn ve Babu's-Saadeteyn.

Malesef bugün bu tür konular dâhil birçok konuda müslümanlar çok meraklı, insanların arasında olup biten herşeyi bilmesi gerekiymiş gibi davranıyor. Emirinin veya hocasının başkalarıyla bazı şeyleri paylaştığını görünce veya duyunca (kendisinin de o konuma gelebilmesi için çaba sarf etmesi gerekirken) kendisiyle paylaşılmadığı için alıngan oluyor, kızıyor, tavrı takınıyor hatta içinde büyüterek kin gütmeye kadar gidiyor. Subhanallah!

Sevgili kardeşim sen de takdir edersin ki bir müslümana ve bilhassa bir dava adamına yakışan; zaten kendisine söylenmesi gerekenin söylendiğini bilmesi, kendisine faydası olmayacak ve aksine ileride büyük bir yük olarak karşısına çıkabilecek bilgileri merak etmeyip onlardan uzak durmasıdır.

*** Dava adamı hedefine kilitlenmelidir**

Bir dava adamının hedefi; iyi kavranmış sağlam bir bilgi (yakın) iman dolu bir kalp, riyakârlığı olmayan bir amel, döneklık yapmayan istikrarlı bir irade, ileriye görebilen ferasetli bir göz ve maddi fedakârlıklarla dolu güçlü bir el olmaktır.

*** Dava adamı büyük kafa yapısına sahip olmalıdır**

Bilki ey kardeşim! Küçük kafa yapısına sahip olanlar şahısları konuşurlar ve “Falan kişi şöyle, kaşı eğri, gözü şaş, burnu büyük vs.” derler. Orta kafa yapısına sahip olanlar olayları konuşurlar ve “Şöyle yaparım, şunları yaparım, vs.” derler. Büyük kafa yapısına sahip olanlar ise inançları, davaya nasıl ve ne şekilde faydalı olabileceklerini, fikirleri ve düşünceleri konuşurlar ve “Bunları hayatıma nasıl hâkim kılarım? Bu konuda nasıl bir çalışma yapabilirim?” derler.

*** Dava adamı Allah'tan başkasının ne zarar ne de fayda veremeyeceğine kesinlikle inanmalıdır**

Ey dava adamı! Allah'ın şu buyruklarını kalbine öyle bir yerleştir ki başına gelebilecek her türlü bela, musibet ve fitnelere karşı bir kalkan olsun.

“Allah'ın izni olmadan onlar bir kimseye zarar verecek değildir.” (Bakara/102)

Bunun en güzel örneklerinden birisi de hiç şüphesiz İbrahim (aleyhisselam)'ın Nemrut tarafından ateşe atıldığı zaman Allah'ın dilemesi olmadan ateşin ona zarar verememesidir. Çünkü Nemrut'u, Nemrut'un “İbrahim'i ateşe atın!” sözünü ve İbrahim (aleyhisselam)'ın içine atıldığı ateşi yaratan Allah (Subhanehu ve Tealâ)'dır.

“Dedik ki: Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve selametli ol!”

Bu emir karşısında ateş İbrahim'i nasıl yaksın ki? O insan değil ki yaratanına karşı nankör, emirlerine karşı asi olsun!

“Eğer Allah, sana bir zarar verirse onu kendisinden başka giderecek yoktur ve eğer sana bir hayır verirse bunu da gidecek kimse yoktur. O herşeye kadirdir...” (En'am/17)

“De ki: Allah'ın dilediğinin dışında kendi nefsim için bir fayda ya da zarara gücüm yetmez...” (Araf/188)

“De ki: Ben size bir zarar veya iyilik dokundurmaya güç yetiremem.” (Cin/21)

“De ki: Ben Allah'ın dilediğinden başka kendim için bir zarar veya faydaya güç yetiremem.” (Yunus/49)

Abdullah b. Abbas (radıyallahu anhuma) şöyle demiştir: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in terkisinde idim. Şöyle buyurdu: “Ey oğul! Sana bazı kelimeler öğreteceğim. Allah'ı koru ki O da seni korusun. Allah'ı koru ki O'nu karşında (yanında) bulasın. İstedığın zaman Allah'tan iste. Yardım dileyeceğin zaman da Allah'tan dile! Şunu iyi bil ki, eğer bütün insanlar bir

konuda sana faydalı olmak için bir araya gelseler, Allah'ın senin lehine yazmış olduğu dışında bir fayda veremezler. Yine eğer insanlar sana bir konuda zarar vermek için toplanacak olsalar, Allah'ın senin aleyhine yazmış olduğu dışında bir zarar veremezler. Çünkü kalemler kaldırılmış ve sayfalar kurumuştur (dürülmüştür).¹⁴⁸

*** Dava adamı sır sahibidir**

Ey dava kardeşim! Sen de farkındasındır ki maalesef bugün müslümanlar birbirlerine sır vermez ve veremez hale geldiler. Peki, neden? Hani müslüman birbirinin sırdaşıydı, hani sır Müslümanlar için bir emanetti, hani Müslüman emanete ihanet etmeyendi, hani müslüman ahdine sadıktı... Ama bugün bunların tam tersi davranır oldu müslümanlar! Kendine sırdaş bulmak çok zor, özel bir meselede bile bir kardeşinle dertleşip sırrını versen yarın birçok kişinin dilinde dolaştığını görüyorsun.

Karşıdaki kişiye “Bu konu senle benim aramızda bir sır. Sakın kimseye söyleme” dediğinde sanki içinde yaşadığımız şehrin tamamını kastetmişsiniz gibi o günün sabahına tüm şehir sizin “aranızda” olanı duyuyor. Le havle ve le guvvete ille billeh!

Hal böyle iken müslüman, kime sır vereceğini düşünmek durumunda kalıyor. Hâlbuki Allah (Subhanehu ve Teâlâ) müslümanların birbirlerinin velileri (dostları) ve sırdaşları olduğunu, kendilerinden olmayanlarla sırlarını paylaşmamaları gerektiğini bildiriyor.

“Ey iman edenler! Sizden olmayanları sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten geri kalmazlar...” (Al-i İmran/118)

Sır; iki kişinin veya kişilerin arasında bir ahit aynı zamanda birbirlerine verdikleri bir emanettir, kendisine verilen sırrı açığa

¹⁴⁸ Tirmizi, Ahmed b. Hanbel ve Ebu Ya'la.

çıkarmak, emanete ihanet olduğu gibi aynı zamanda ahdi de bozmaktır. Allah (Subhanehu ve Teâlâ) şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler! Allah'a ve Rasulü'ne hıyanet etmeyin, bile-rek emanetlerinize hıyanet etmeyin!” (Enfal/27)

Ey dava adamı! Şimdi de Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'i dinle! O şöyle buyurmuştur:

“Dört şey kimde varsa katıksız münafık olur. Kimde de bunlardan bir tanesi varsa onu bırakıncaya kadar kendisinde nifaktan bir şube bulunur. Bunlar; emanete hıyanet eder, konuştuğunda yalan söyler, ahitleştiğinde ahidini çiğner, tartıştığı zaman haksızlık yapar (İddia ve münakaşa anında haktan ayrılır)”¹⁴⁹

Ey kardeşim Allah (Subhanehu ve Teâlâ) sana rahmet etsin bil ki; Sırları gizlemek, başarının en büyük sebeplerinden olup iyi durumun devamı için en uygun olanıdır. Ali (radıyallahu anh)'nın şu sözünü de unutma! O şöyle demiştir: “Sırrın senin esirindir. Onu açığa vurdun mu sen onun esiri olursun.”

*** Dava adamı beden olarak her zaman hazır ve hazırlık içinde olmalıdır.**

“Siz de onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve bağlanıp beslenen atlar hazırlayın ki bununla Allah'ın düşmanı, sizin düşmanınız ve bunlardan başka sizin bilmeyip te Allah'ın bildiği diğerlerini korkutasınız. Allah yolunda ne harcarsanız, size ödenir ve siz asla zulmolunmazsınız.” (Enfal/60)

Şunu iyi bilki kardeşim silahlar kendiliğinden harekete geçmezler, silahları harekete geçiren insanlardır. Bundan dolayı herşeye hazır bir şekilde beklemek durumundasın. Bunun için de imanını ve bedenini sürekli güçlendirme yoluna gitmelisin. Aşağıda vermiş olduğum ayet sana ışık olsun.

¹⁴⁹ Muttefekun Aleyh.

“Senden savaştan muaf tutulmaları yolunda izin isteyenler, Allah'a ve ahiret gününe inanmayanlar, kalpleri kuşkuyla kapılıp bu kuşkuları içinde bocalayanlardır. Eğer onlar sefere çıkmak isteselerdi bunun için hazırlık yaparlardı.” (Tevbe /45-46)

*** Dava adamı iman olarak her zaman hazır veya hazırlık içinde olmalıdır.**

Şunu iyice bilmelisin ki; Allah dünyada mü'min kullarına yardım etme sözü vermiştir. Tabii ki Allah'ın bu sözü kâmil iman sahipleri içindir. Her mü'minin bu yardımdan nasibi, imanı oranındadır. Allah'ın mü'minlere vadettiği yardımın gerçekleşmemesi, şartlarının yerine gelmemesi sebebiyledir.

“Ey örtüsüne bürünen! Gecenin birazı müstesna kalk. Yarısından veya ondan biraz eksilt! Yahut biraz artır ve Kuran'ı yavaş yavaş oku! Muhakkak ki biz sana, ağır bir söz vahyedeceğiz. Şüphesiz gece kalkışı, daha tesirli ve o zaman okumak daha elverişlidir.” (Müzzemmil /1-6)

*** Dava adamı kendi arzu, istek ve duygularını Allah ve Rasulünün önüne geçirmeyendir. Allah ve Rasulü bir konuda hüküm koymuş ise ona teslim olandır.**

“Allah ve Resûlü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resûlüne karşı gelirse apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (Ahzab/36)

Malesef ki günümüzde müslümanlar kendi duygusallığını ve bu duygusallık sonucu ortaya çıkan görüşünü Allah ve Rasulü'nün önüne geçirmektedir. Sanki kendisinin Allah ve Rasulü'nden daha merhametli olduğunu iddia edermiş gibi...

Allah ve Rasulü'nün insanlar hakkında vermiş oldukları hükümleri yumuşatma yoluna gidiyorlar ve sonuçta sapıtmış olarak ortaya çıkıyorlar.

*** Dava adamı kendisine örnek olarak dava adamlarının en hayırlılarını almaktadır. (Sahabe, Tabiin ve Teba-u Tabiin)**

İmran b. Husayn (radiyallahu anh) 'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“Ümmetimin en hayırlıları, benim içerisinde yaşadığım nesildir. Sonra onları takip edenler, sonra da onları takip edenlerdir.”

İmran (radiyallahu anh) diyor ki: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) içinde yaşadığı nesilden sonra iki kuşak mı yoksa üç kuşak mı zikretti bilemiyorum.”

Hadis şöyle devam etmektedir: “Sizlerden sonra gelecek olan bir kavim vardır ki (yalan yaygın olduğu için) şahitlik etmeye hazırdırlar. Kendilerine güvenilmez. Zira ihanet ederler, söz verip sözlerini yerine getirmezler. Ayrıca onlarda şişmanlık baş gösterir.”¹⁵⁰

*** Dava adamı her zaman cihada, davet ve teşvik edendir.**

Ey dava adamı! Zillet içerisinde yaşayıp da izzetli bir hayat yaşıyormuş gibi görünenlerden olma! Çünkü onlar kendilerini kandırmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Bir Müslüman küfrün bağrında yaşarken, her tarafı haramlarla çevriliyken ve İslam'ın şiarlarına küfredilirken nasıl izzetli olabilir ki?

Küfür orduları Müslümanların topraklarını işgal edip İslam devletini yok etmişken, Müslüman erkek, kadın, çocuk ve yaşlı-

¹⁵⁰ Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi, Nesai İbni Mace ve İmam Ahmed.

ları zindanlara doldurup gece gündüz aklın almadığı işkencelere tabi tutarlarken nasıl izzetli olabilir ki?

Ümmetin tüm âlimlerinin ittifak ettiği “Dünyanın bir ucunda Müslüman bir kadın küfrün eline esir düştüğü zaman, dünyanın diğer ucundaki Müslümanların esir olduğunu duydukları andan itibaren (yaşlı, genç, sakat, çocuk) onu kurtarmak için harekete geçmesi farz-ı ayndır” fetvasını okuyup da, bir Müslüman kadın değil, yüzlerce Müslüman kadın küfrün zindanlarında, ırzı, namusu kirletilip aklın almayacağı hakaretlere ve işkencelere maruz kalırken bir müslüman nasıl namuslu, şerefli ve izzetli olabilir ve başı dik anlı ak olarak gezebilir ki?

“Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah’ın, Rasulünün ve mü’minlerindir. Ancak münafıklar bunu bilmezler.”
(Münafıkun/8)

Ey kardeşim! Allah sana rahmet etsin. Namusu, şerefi ve izzeti elde etmek için bir an önce harekete geçmeli ve bunlara kavuşmanın yollarını aramalısın. Küfrün hakim olduğu zaman namus, şeref ve izzet dağlardadır. Bunu sakın aklından çıkarma! Bu yolda ilerlerken senin önüne annen, baban, eşin, çocuğun, evin, araban, işyerin ve akrabaların engel olacaktır. Tabii bir dava adamı bu tür fitneler karşısında hemen Allah (Subhanehu ve Tealâ)’nın şu ayetini hatırlayıp Allah’ın sözünü tercih edip yoluna devam etmelidir:

“De ki: Eğer babalarınızı, evlâtlarınızı, kardeşlerinizi, eşlerinizi, hısım akrabanızı, kazandığınız malları, fesada uğramasından korktuğunuz ticareti ve hoşunuza giden evleri, konakları Allah’tan, Rasulün’den ve Allah yolunda cihad etmekten daha çok seviyorsanız Allah emrini gerçekleştirinceye, yapacağınızı yapınca kadar bekleyiniz. Allah yoldan çıkmışlar güruhunu doğru yola iletmez.” (Tevbe/24)

Tabii bunun yanısıra müslüman kardeşlerinden de kafanı karıştırarak, senin eşin, çocukların, annen, baban vs. (İslama

girmemişler ise) kâfir iken sen nasıl başkalarını düşünürsün, bunların Müslüman olmaları yolunda çalışman da bir cihaddır veya (İslam’a girmiş iseler) bunları kimlere emanet edeceksin, aç kalırlar kimse bakmaz, sen bunları bırakırsan icabında asi bir kul olacaklar derler. Ama bilmiyorlar ki, sen sadece kendi aileni, çocuklarını düşünürde cihada çıkmazsan (her müslüman fert de senin gibi düşünerek cihada çıkmaz ise) zaten islam ümmeti ve ümmetin çocukları ifsat olacak sen ve ailede ifsat olacaksınız farkında değiller veya bu gün en meşhur olan fitne “Şimdi öncelik davet cihadındadır” gibi engeller çıkaracaklardır. Sana düşen ise zillet içerisinde yaşamaya alışmış bir beşerin sözlerine değil, Allah’ın emrine uymaktır. Çünkü kimse kimsenin günah yükünü yüklenmez ve herkes kendi hesabını kendisi verecektir.

Zeyd b. Eslem (*radıyallahu anh*) babasından rivayet ettiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Gökten yağmur yağdıkça cihad tatlı ve hoştur. İnsanlar üzerine Kuran’ı çokça okuyanların "Bu zaman cihad zamanı değildir" diyecekleri bir zaman gelecektir. Kim bu zamana ulaşırsa bilsin ki o, ne güzel bir cihad zamanıdır.” Dinleyenler “Ya Rasulallah! Bu sözü söyleyecek kimseler de mi çıkacak?” deyince Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) “Evet, işte bu kimse Allah’ın, meleklerin ve tüm insanların lanetlediği kimsedir.”¹⁵¹

Ey kardeşim! Sana düşen bir başka görev ise seninle bu davayı paylaşan kardeşlerini de Allah yolunda cihada yani izzete ve şerefe davet etmektir.

“Ey nebi müminleri savaşa teşvik et!” (Enfal/65)

“Artık Allah yolunda savaş! Sen kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Müminleri de teşvik et...” (Nisa/84)

¹⁵¹ İmam Nevevi, Tağribul Tehzib; Şifa es-Sudur; Meşari’ul Eşvak, ila Mesadirul Uşşak.

“Biz rasullerimizi kesin kanıtlarla gönderdik, insanlar arasında adil bir düzen kurulsun diye onlarla birlikte kitabı ve ölçüyü indirdik. Ayrıca büyük caydırıcılığı ve sertliği yanında insanlara yönelik birçok faydaları olan demiri indirdik. Böylece kimlerin görmedikleri halde Allah'ı ve Rasulünü destekleyeceklerini ortaya çıkarmak istedik. Hiç kuşkusuz Allah güçlü ve üstün iradelidir.” (Hadid/25)

İbni Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “Din ancak kitap, mizan ve demir ile ayakta durur. Kitap yol gösterir, demir ise onu destekler.”¹⁵²

O halde kitabı çokça okuyup onu anlamalı, adaletli olmalı ve demiri de en iyi şekilde kullanmayı bilmelisin.

Ey kardeşim! Halid b. Velid'in cihada olan sevgisi sana örnek olsun! Bak o ne diyor: “Seriyye içerisinde düşmana saldır-
dığım şiddetli soğuğu olan buzlu bir gece, bana sevdiğim gelinin hediye edildiği geceden daha sevimlidir.”¹⁵³

Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi'nin (rahimehullah) Ebu Enes eş-Şamî'ye (rahimehullah) hitaben yazdığı şu anlamlı mısraları seninle paylaşmak istedim. O Ebu Enes ki, kendisi gibi canlarını Rablerine satan kardeşleri ile birlikte değişik cihad bölgelerine hareketinden sonra Irak işgalinde Müslümanların ırzlarını korumak, onları Amerika ve casuslarının elinden kurtarmak için Irak'a intikal etmişti.

“Savaş hatıraları... Sonsuz yurtdadır hasret,
Tek arzum cihada atılmak, tek sururum şehadet.
Allah'ın dini için isteklerimi sattım,
Onların yerine cennetler satın aldım.
Ne huzur ne rahat ne de zevkli bir hayat,

¹⁵² Mecmuu'l Feteva, 35/36.

¹⁵³ Heysemi, el-Mecmua/9, 350.

Fani dünyada kalsın, istemem lahza rahat.

Yeterki şu fani can şehadete ulaşsın,

Rahman'ın hurileri yaralarımı sarsın.

Rabbim! Cennet karşılığında fedadır canlarımız,

Cihad meydanlarında dökülsün kanlarımız.

Allahım! Allahım! Şehadeti diliyorum,

Fazlınla bu duamı kabul et istiyorum.”

Allah'ım! Onun ecrini yücelt, ailesini ve çocuklarını koru! O müslüman kadınların ırzını ve çocuklarını korudu, çabalarını ve cihadını kabul et! Tevhid bayrağını ve senin dinini yücelttikleri gibi onun ve arkadaşlarının mekânlarını Firdevs-i Alâ'ya yücelt. Senin gölgenden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı o gün onları ve bizi senin gölgede haşret! (Amin) Nebin Muhammed'e, ailesine ve ashabına selam olsun.¹⁵⁴

Abdullah Azam (rahimehullah) da şöyle demiştir:

“Ey İslam davetçileri! Ölüm tutkunu olunuz ki size onurlu hayat bağışlansın. Sakın boş emeller sizleri aldatmasın. Aldatıcılar Allah (Subhanehu ve Teala) ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafileler sakın sizi aldatmasın. Büyük işlerden yana sizleri rahatlatan basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. Cihad sizin davetinizin direğidir! Dininizin kalesidir! Şeriatınızın kalkandır!

Ey İslam âlimleri! Rabbine dönen şu nesle komutan olmak için öne geçin! Bundan geri durmayın. Dünyaya meyletmeyin! Tağutların sofralarından uzak durun! Çünkü bu sofralar, kalpleri karartır, öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder.

Ey müslümanlar! Uykunuz çok uzun sürdü, bağiler, azgınlar sizin topraklarınızın her tarafına üşüştiler.

¹⁵⁴ Ebu Muhammed El-Makdisi, Zindan Arkadaşlarımı, Şehadet yay.

Ey Müslüman kadınlar! Sakın rahat ve lüks düşkünü olmayın! Çünkü rahat ve lüks, cihadın düşmanıdır. Çünkü rahat ve lüks, insanın ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızın fazlası olan şeylerden uzak durun! Zaruri şeylerle yetinin! Çocuklarınızı ağır şartlara, yığıtliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırmak! Bu esaslar üzere eğitin! Evleriniz aslan inlerini andırsın! Tağutlar tarafından boğazlansın diye yiyip de semiren tavukların kümesi gibi olmasın! Çocuklarınızın kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarını ekin! Yiğit meydanlarında, savaş alanlarında at koşturmak arzusunu, aşkını yerleştirin!

Müslümanların problemlerini yaşayın! Haftada en az bir gün mücahidlerin, muhacirlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün; kuru bir ekmek ve buna birkaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın!

Ey İslam evlatları! Bombaların nağmeleri, topların gürülteleri, uçakların uğultuları, tank sesleri eğitiminizin nağmeleri olsun! Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüüp gelişeceğiniz yerler olmasın!

Pek çok müslüman mallarını, canlarını ve namuslarını koruma yolunda hemen hemen hiçbir güce sahip değillerdir. Hatta bazı yerlerdeki Müslümanlar sakallarını bırakmaya dahi güç yetirememektedir. Çünkü sakal, onların müslüman olduğunu gösterdiğinden sakaldan çekinip korkmaktadırlar. Hatta bazıları, hanımını İslami ölçülere göre giyindirmekten bile aciz kalmaktadır. Çünkü bu da suç sayılmakta ve cezalandırılmaktadır. Camide oturup da üç beş gence Allah'ın kitabını öğretmeye dahi güç yetiremiyorlar. Zira böyle bir toplantı da cahiliye düzenleri tarafından suç sayılmaktadır. Öyle ki bazı yerlerde müslümanların çocuklarına İslami isimler vermelerine bile izin verilmemektedir.

Hanımının başını örtmesini yasaklıyorlar. Gece yarısı kızını elinden alıp bin türlü hakaretlerle, diledikleri yerlere götüren istihbarat elemanlarına karşı dahi en ufak bir şey yapamayan Müslümanlar vardır. Bu müslümanların tağutların en basit kanunlarını dahi reddetmeye güçleri yetmez. Çünkü bunu yapabilmek için nefsi arzularından az da olsa fedakârlık yapmaları gerekmektedir. Şimdi bu milyonlar bir hayat yaşamıyorlar mı? Meskenet içerisinde biçare değiller mi? Melekler nefislerine zulmeden bu kişilerin canlarını alırken “Ne haldeydiniz?” diye sorduğunda acaba ne cevap verecekler? Onlar “Biz yeryüzünde aciz kimselerdik” demeyecekler mi? Nefislere uyararak acizlik taslamak Allah indinde özür sayılmamaktadır. Bilakis bu tutum ve davranışlar cehennem azabına sebep olmaktadır. Evet! Gerçekten aciz, yaşlı, çocuk ve kadınlardan hicrete güç yetiremeyenler mazur görülmüştür. Çünkü bunlar İslam devletine veya cihadın yapıldığı yerlere hicret etmeye imkân bulamamaktadırlar. Yolları bilememekte ve fırsat elde edememektedirler. İşte böyleleri mazurdur ama güçleri yettiği halde hicret etmeyip de kâfirlerle birlikte yaşamaya razı olanlar için özür değil, azap vardır. Bahaneler nefislerimizin çirkin fetvalarıdır. Bu ise özür değil azaptır.

Muhakkak ki hicret ve cihad, bu dinin aslındandır. Hiçbir zaman ve mekânda dinin tabiatından ayrılamazlar. Cihadın asaleti, bu dinin özündendir. Cihad sadece Kuran'ın indiği sırada giyilen sonra da çıkarılıp atılan bir elbise değildir. Yani sadece sahabiler zamanında yayılıp da sonra terk edilen bir hüküm değildir, kıyamete kadar bakidir ve farzdır. Böyle olmasaydı Kuran'da defalarca farziyeti zikredilmezdi. Yine “Kim cihad etmeden ve cihad etmeyi içinden geçirmeden ölürse nifak şubelerinden bir şube üzere ölür”¹⁵⁵ buyrulmazdı.

¹⁵⁵ Müslim.

Allah (*Subhanehu ve Teala*) biliyor ki sulta sahipleri (iktidarı elinde tutanlar) cihad emrini asla sevmezler ve yine Allah biliyor ki sultanların cihada karşı çıkmaktan başka seçenekleri yoktur. Çünkü cihad öyle bir yoldur ki sultanların yoluna benzemez. Cihad öyle bir metottur ki sultanların metotlarıyla uyuşmaz. Ayrıca cihad yalnızca dün için farz kılınmış değildir. Bilakis bugünü de yarını da kapsayan tüm zamanları içine alan bir ibadettir. Geçici olarak yapılan sonra terk edilen bir şey değildir. Atılan, saçılan hiç değildir. Öyleyse cihad şarttır. Cihad her türlü ve şekliyle lazımdır. Cihadın önce nefislerde sonra hayatın her alanında olması gereklidir. Pratik hayatın her alanına hâkim olmalıdır. Silahlı şer ve zulüm kuvvetleri, silahlı hayır ve adalet güçleri tarafından ortadan kaldırılmalıdır. Cani düşman ve sayıca çoğalmış zalimler, cihadın her türlü tedbirleriyle bertaraf edilmelidir. Böyle yapılmazsa hakkın intiharı ortaya çıkar ya da müminlere layık olmayan bir yenilgi ve rezillik ortaya çıkar. Zaten nefislerini yenemeyenler, nefisleriyle cihada girişemeyenler, büyük cihada yani silahlı cihada girişemezler. Cihad alanlarındaki mücahidler de eğer canlarını, mallarını ve bütün sevdiklerini ortaya koymamış, nefislerini yenmemiş olsalardı cihad meydanlarına gelemezlerdi. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurmuştur:

“Ey müminler! Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.” (9 Tevbe/41)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Kim cihad etmezse ve ehlinden birini cihada hazırlamazsa Allahu Teâlâ bu kişiye kıyametten önce kıyametin dehşetini tattırır.”¹⁵⁶

¹⁵⁶ Ebu Davud.

Akan suyun üzerindeki çer çöp'ü ve köpükleri gördünüz mü? Milyonlarca olsalar dahi hayatta bir kıymetleri yoktur. Hâlbuki bir milyar sinek bir kente hücum etse oranın konumunu değiştirir değil mi? Şayet bir milyar kertenkele bir bölgeye üşüşseler orayı yer, tüketirler. Öyle değil mi?

Vallahi keşke Müslümanlar da en azından bir kertenkele bir sinek kadar olsalardı... Kâfirleri yer, onları tehdit eder, varlıklarını sarsarlardı... Keşke savaşmayan bu insanların sakalları ot olsaydı da mücahidlerin atlarına yedirseydik.”¹⁵⁷

*** Dava adamı şehadeti isteyen ve ona karşı hırslı olandır.**

Ey kardeşim! Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) kullarına, her namazda kendilerine nimet verilenlerin yoluna iletmesini istemelerini farz kılmuştur.

“Bizi, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna (ilet)!” (Fatiha/7)

Kendilerine nimet verilenler ise şu ayette zikredilmiştir:

“İşte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği nebi ve rasuller, sıddıklar, şehidler ve salihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel arkadaşlardır.” (Nisa/69)

Ey dava adamı! Hergün okuduğun Fatiha suresinde Allah'tan seni nimet verdiklerinin yoluna iletmesini temenni ediyorsun. Nimet verilenler arasında şehidler de olduğundan, şehidliği de temenni ediyorsun demektir. Ama şunu kesinlikle aklından çıkarmamalısın ki şehid olup şehidlerle birlikte olmak sadece temenniye bağlı olan bir olay değildir. O bir yaşam biçimidir. Sen hayatını ortaya koyar, tüm benliğine Allah yolunda, Allah'ın dini yeryüzünde hâkim olsun diyerek çaba sarfeden bir mücahid gibi yaşar ve o şekilde can verirken ancak o zaman şehid olursun. Şehid gibi yaşayan şehid olur...

¹⁵⁷ Abdullah Azzam'ın sözleri burada bitmiştir.

Nitekim Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öyle haşredilirsiniz!”

Ey dava adamı! Sen zillet içerisinde yaşayıp da kendisini izzetli sanan ve izzetli gibi yaşayanlardan olmamalısın. Zillet içerisinde yaşanan bir hayat, hayat değildir. Bundan dolayı şehidlik, şerefsizliğe ve zillete karşı koyulan bir tavidir. Şehid ya şereflice yaşamak veya şereflice ölmekten başka üçüncü bir yol bilmeyen kahramandır.

“Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, Rasulünün ve mü'minlerindir. Ancak münafiklar bilmiyorlar.”
(Münafikun/8)

Sehl b. Hanif (radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Kim doğrulukla Allah'tan şehadeti isterse, Allah onu şehidlerin mertebesine ulaştırır. İsterse yatağında ölsün.”¹⁵⁸

Enes (radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“Kim sıdk ile şehadeti isterse, ona kavuşmasa bile kendisine (şehid sevabı) verilir.”¹⁵⁹

Ebu Hureyre (radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“Ben Allah yolunda savaşmayı ve öldürülmeyi, sonra diriltip tekrar öldürülmeyi, sonra diriltip tekrar öldürülmeyi istedim.”¹⁶⁰

¹⁵⁸ Hüslim, Hâkim ve başkaları rivayet etmiş. Hâkim, Buhari ve Müslim'in şartlarıyla sahih olduğunu söylemiştir.

¹⁵⁹ Müslim ve Hâkim rivayet etmiş. Hâkim, Buhari ve Müslim'in şartlarıyla sahih olduğunu söylemiştir. Ancak o şöyle rivayet etmiştir: “Kim Allah yolunda öldürülmeyi doğru olarak isterse ve sonra ölürse, Allah ona şehid ecini verir.”

Cabir (radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre o, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'i şöyle derken işitmiştir:

“Uhud ashabı zikredildiği zaman Allah'a yemin ederim ki ashabımla beraber dağın eteklerinde şehid edilmeyi isterdim.”

Hâkim rivayet etmiş ve Müslim'in şartlarıyla sahih olduğunu söylemiştir.¹⁶¹

Şehidlik ölümdür. O en güzel ölümdür ki Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bile şehidliği çok arzu etmiş ve bunu dile getirmiştir. Bir dava adamı da “Nasıl olsa öleceğim, bundan kurtuluş yok, o halde en güzel şekilde ölmenin çaresine bakayım” diyerek gözünü zirveye dikmelidir. Gözü zirveye değilde alçaklara (dünyaya) takılmış insanlar zirveye bakamazlar ve gözü alçağa almış insanlar zirveden ürkerler.

Sevgili kardeşim şunu iyi bil ki şehidliğe susamanın yolu ölümü sevmekten geçer. Ölümü seven insanlar ölümünün en güzelini daha çok severler. Öyleyse ölüm nasıl sevilir? Bunu bilmen gerekir. Dünyayı sevdiğin an ölümü sevemezsin. Hele şehidliği hiç sevemezsin. Eğer dünya gözünde sineğin kanadından daha değerli ise ölümü sevip şehidliği arzulanamazsın. Adını şehid olarak tarihe yazdıran insanlara bak! Onlar hakkında Halid b.Velid'in Bizans komutanına söylediği söz şehidliğe susamışlığın en güzel örneği olsa gerek! O şöyle diyordu:

“İşte size öyle bir orduyla geldim ki, sizin dünyayı sevdiğiniz kadar onlar ölümü seviyorlar!”

Şehadeti arzulama yolunda öne geçenlerden birisi Umeyr b. el-Hammam (radiyallahu anh)'dır. O bedir savaşında Rasulullah'ın “Allah yolunda şehid olan kimse için cennet vacip olmuştur” sözünü işittiğinde ayağa kalktı ve “Ey Allah'ın Rasulü! Genişliği göklerle yer kadar olan cennet ha!” dedi. Rasulullah

¹⁶⁰ Buhari, Hâkim.

¹⁶¹ Abdurrezzak, Cihad, 5/263.

“Evet” deyince Umeyr “Çok iyi, çok iyi” dedi. Rasulullah “Seni çok iyi demeye iten nedir?” buyurdu. Umeyr “Vallahi ey Allah’ın Rasulü, cennet ehlinden olmayı ümid etmekten başka bir şey değil” dedi. Rasulullah “Sen cennet ehlindensin” buyurdu. Bunun üzerine Umeyr torbasından birkaç hurma çıkardı ve yemeye başladı. Sonra “Ben bu hurmaları yiyinceye kadar yaşarsam, gerçekten bu uzun bir hayat olur” dedi. Elindeki hurmaları attı ve öldürülünceye kadar savaştı.¹⁶²

Umeyr b. Ebi Vakkas (Sad b. Ebi Vakkas’ın küçük kardeşi) Bedir günü henüz on altı yaşını aşmamıştı. Savaşa gitmiş, kendisini geri çevirmesinden korktuğundan dolayı Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’den saklanmıştı. Rasulullah savaş konusundaki isteğini ve ısrarını öğrenince onu ödüllendirdi. O da savaştı ve Allah yolunda öldürüldü.¹⁶³

Ey dava adamı! Şimdi de Sa’d b. Muaz (radiyallahu anh)’ın şehadete olan şiddetli isteğini ve ona kavuşmak için nasıl gayret ettiğini oku ve hisset! O Sa’d ki Beni Kurayza hakkında yedi kat semanın üzerindeki (Allah’ın) hükmüyle hükmediyor. O Sa’d ki ölümünden dolayı Rahman’ın Arş’ı sarsılıyor. O Sa’d ki Allah’ın kendisine güldüğü ilk insan. O Sa’d ki daha önce yeryüzüne inmemiş yetmiş bin meleğin cenazesini taşıdığı yiğit!

Sa’d Beni Kurayza hakkında hüküm verdikten sonra dedi ki: “Allah’ım! Senin yolunda, elçini yalanlayan ve onu ülkesinden çıkaran kimselerle cihad etmekten başka bir şeyin bana sevimli gelmediğini biliyorsun. Allah’ım! Bizimle onlar arasında bir savaşa hükmettiğini düşünüyorum. Eğer Kureyş’ten savaşan birileri kalırsa senin yolunda onlarla savaşmam için bana izin ver. Eğer savaş bırakılırsa, savaşın bitmesine önem vermeden bu yolda ölmemi sağla!”

¹⁶² Buhari, Müslim, İmam Malik, Nesai.

¹⁶³ Hakim, 3/188; İbn Sad, Tabakât, 3/149. Sad b. Ebi Vakkas’tan rivayet etmişlerdir.

Sa’d (radiyallahu anh) Hendek savaşında yaralıydı. Bu duayı yaptı. Göğsünün üst kısmı yarıldı. Mescidde bulunanlar Sad’ın çadırından akan kandan ürktüler. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onu bir çadıra koymuş ve mescidde tedavi ettiriyordu. İnsanlar “Ey çadır halkı! Sizden bize akan bu şey nedir?” dediler. Bunun üzerine baktılar ki Sad’ın kanı akıyor. Ve Sa’d bu çadırda öldü. (Allah onlardan razı olsun.)¹⁶⁴

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurdu:

“Rabbinizden olan bir mağfirete ve cennete (kavuşmak için) çaba gösterip yarışın ki (o cennet) genişliği gök ile yerin genişliği gibidir...” (Hadid/21)

Ey kardeşim! Şehidlik dava edinilmiş şeyin uğrunda kurban olmanın adıdır. İnfakta zirvedir. Biliyorsun ki infak “Allah yolunda harcama yapmak” demektir. Allah yolunda harcanan maddi, manevi her şey infaktır. İnsan ancak sevdiği şeyleri infak ettiği zaman davasına olan samimiyetini ıspatlamış olur.

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyuruyor:

“Sevdiğiniz şeylerden harcamadıkça (en) iyi’ye eremezsiniz. Her ne harcarsanız, Allah onu hakkıyla bilir.” (Al-i İmran/92)

Ayette “en iyi” şeklinde tercüme edilen “birt” kelimesi, hayrın, iyiliğin kemal noktası, Allah’ın rahmeti, rızası ve cenneti manalarında anlaşılmıştır.

Sevgili kardeşim! Hal böyle iken sadece en sevdiğini değil sevdiklerini Allah yolunda infak eden infak konusunda benim yanımda zirve noktada olan bir anne’nin, bir dava kadınının ve bir dava adamı yetiştiricisi olan bukağı sahibi kadının hikâyesini seninle paylaşmak istedim.

Ebu Kudame’nin Allah yolunda at için saç örgüsünü bukağı yapan kadınla olan meşhur hikâyeyi bir grup cemaat rivayet

¹⁶⁴ Buhari, Müslim ve İmam Ahmed Müsned’inde uzun bir şekilde Aişe (radiyallahu anha)’dan rivayet etmişlerdir.

etmiş. Ahmed b. El-Cevzi ed-Dimeşki onlardandır. O bunu "Suk'ul-Arus" ve Enes'in "Nüfus" adlı eserinde şöyle hikâye etmiştir:

"Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in şehri Medine'de Ebu Kudame eş-Şami adında (mücahid) bir zat vardı. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) ona kendi yolunda cihad etmeyi ve Rum topraklarında savaşmayı sevdirmişti. Bir gün Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in mescidinde oturmuş dostlarıyla sohbet ediyordu. Ona "Ey Ebu Kudame! Cihad hususunda gördüğün en acaip şeyden bahset!" dediler. O da "Peki!" dedi ve anlatmaya başladı...

Yılın birinde Rakka'ya gidip silahımı taşıyacak bir deve satın almayı istiyordum. Kadının biri yanıma gelip şöyle dedi:

- Ey Ebu Kudame! Cihaddan bahsettiğini ve ona teşvik ettiğini duydum. Şu bir gerçek ki başka kadınlara nasip olmayan bir saç bana nasip olmuştur. Onu kesip at için bukağı yaptım. Ona hiç kimsenin bakmaması için de toprağa sürdüm. Onu yanına almanı istiyorum. Kâfirlerin ülkesine vardığında kahramanlar hücum ettiğinde, oklar atıldığında, kılıçlar çekildiğinde, mızraklar doğrultulduğunda eğer ona ihtiyacın olursa sen al yoksa ihtiyacı olan birine ver de o, Allah yolunda tozlansın. Ben dul bir kadınam. Benim kocam ve aşiretim vardı ama tümü Allah yolunda öldürüldüler. Eğer bana cihad düşseydi hiç durmaz hemen cihada koşardım. Bana bukağıyı uzattı ve şöyle dedi:

- Ey Ebu Kudame şunu iyi bil ki kocam öldürüldüğünde geride gençlerin en yakışıklılarından birini bıraktı. O, Kuran'ı, biniciliği ve ok atmayı öğrendi. Geceleri kaim, gündüzleri oruçludur. Yaşı onbeştir. O şu anda babasının kendisine bıraktığı çiftliktedir. Sen sefere çıkmadan önce yanına gelebilir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'ya hediye olarak onu seninle gönderiyorum. Allah aşkına istediğim bu sevaptan beni mahrum etme!

- Bukağıyı aldım ve baktım ki saçlarının örgüsüdür. Kadın

"Eşyalarının içine koy da onu göreyim ve kalbim mutmain olsun" dedi. Onu eşyalarımın içine koydum ve Rakka'dan arkadaşlarımla birlikte yola çıktım. Mesleme b. Abdulmelik'in kalesine vardığımızda arkamızdan bir süvari "Ey Ebu Kudame! Allah sana rahmet etsin beni bekle!" diye seslendi. Arkadaşlarıma "Siz ilerleyin ben şuna bakayım. Acaba kimdir?" dedim. Süvari yanıma yaklaşıp bana sarıldı ve şöyle dedi:

- Beni senin beraberliğinden mahrum bırakmayan ve eliboş olarak çevirmeyen Allah'a hamd olsun!

- Dostum yüzünü bir aç! Eğer senin savaşman gerekiyorsa bizimle yürümeni isterim yok eğer sana savaş düşmüyorsa geri çeviririm.

Yüzünü açtı... Yüzü bedir gecesindeki ay gibi parlıyordu. Onun üzerinde rahat yaşamın izleri vardı. Babasının olup olmadığını sorduğumda bana şöyle dedi:

- Hayır! O Allah yolunda şehid oldu. Bilakis seninle çıkıp babamın öcünü almak istiyorum. Ümit ederim ki Allah, babama nasip ettiği gibi bana da şehadeti nasip eder.

- Dostum! Annen var mı?

- Evet!

- O zaman ona git ve ondan izin al. Eğer sana izin verirse o zaman olur yoksa yanında kalırsın. Senin ona itaatin cihadından daha faziletlidir. Çünkü cennet, kılıçların gölgesi altında olduğu gibi anaların da ayakları altındadır.

- Ey Ebu Kudame! Yoksa beni tanımadın mı? Ben sana emanet bırakan kadının çocuğuyum. Ne çabuk bukağı sahibi annemin vasiyetini unuttun. İnşallah ben şehid oğlu şehid olacağım. Allah aşkına Allah yolunda seninle beraber gaza etmekten beni mahrum bırakma! Allah'ın kitabını hıfzetmiş, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sünnetini, biniciliği ve atıcılığı bilen biriyim. Yaşımın küçük oluşundan dolayı beni

hakir görme! Annem bana geri dönmek üzere yemin ettirdi ve "Oğulcuğum! Kâfirlerle karşılaştığında arkana dönme! Kendini Allah için hazırla! Cennette Allah'a yakınlığı ve baban ile salih dayılarının komşuluk ve beraberliğini talep et! Allah sana şehadeti nasip ettiğinde bana da şefaet et! Bana ulaştığına göre şehid, ehlinde yetmiş kişiye ve komşularından da yetmiş kişiye şefaet eder" dedi ve beni kucaklayıp öptü. Başını göğse kaldırdı ve şöyle dua etti:

"Ey benim ilahım, efendim ve velim! Bu benim oğlum, kalbimin reyhanı, gönlümün semeresi... Onu sana teslim ediyorum. Onu babasına yakınlaştır."

Delikanlının sözlerini duyunca onun güzelliğine, gençliğine ve anasının ona karşı sevgisinden daha çok anasının ona karşı sabrına şaşırdığımdan dolayı hüngür hüngür ağladım.

- Amcacığım ağlaman niye? Eğer benim küçük yaşına ağlıyorsan şüphe yok ki Allah benden daha küçükleri de kendisine isyan ettiklerinde azaplandırır.

- Ben yaşının küçüklüğüne ağlamıyorum. Ancak senden sonra annenin durumuna üzüldüğüm için ağlıyorum.

Sonra yürüdük ve o gece konakladık. Sabah da yola koyulduk. Genç, sürekli olarak Allah'ı zikrediyordu. Ayrıca bizim içimizde ata en iyi binenimiz, konakladığımızda da en fazla hizmet edenimiz idi. Yürüdükçe onun azmi ve çalışkanlığı artıyor, kalbi berraklaşıyor ve üzerinde sevinç belirtileri zahir oluyordu. Yürümeye devam ettik. Akşam vakti kafirlerin memleketine yaklaştık. Orada konakladık. Bizler oruçluyduk, genç iftarımız için yemek pişirdi. Sonra onu bir uyuklama bastı ve uykuya daldı. O uykudayken tebessüm etti. Bunun üzerine dostlarıma "Şu gencin uykudaki gülmesini görüyor musunuz?" dedim. Genç uyandığında şöyle dedim:

- Canım dostum! Uykudayken tebessüm ettiğini gördüm.

Bunun sebebi nedir? (O da dedi ki)

- Göz alıcı yeşil bir bahçedeydim. Orada gezerken bir köşk gördüm. Merdivenleri cevher ve incidendi, kapıları altındandı, perdeleri çekilmiş idi. Perdeleri genç kızlar kaldırmaya başladılar. Onların yüzleri ay gibiydi. Elimi uzatmak istedim ancak o "Acele etme! Daha zamanın gelmedi" dedi. Sonra birisinin şöyle dediğini duydum: "O Madiyye'nin kocasıdır. Allah sana rahmet etsin! Bana doğru ilerle" Önünden yürüdüm baktım ki köşkün en tepesinde bir oda var. Kırmızı altındandı, orada yeşil yakuttan bir yatak vardı. Sütunları beyaz gümüşlendi. Onda bir kız vardı. Yüzü sanki güneşti. Allah gözlerimi sabit kılmasaydı odanın ve cariyenin güzelliğinden gözlerim ve aklım giderdi. Kız beni görünce "Merhaba! Hoş geldin ey Allah'ın sevgilisi ve velisi! Sen banasın, ben de sana!" dedi. Onu kucaklamak istedim ancak "Yavaş ol acele etme! Çünkü sen çirkin şeylerden uzaksın. Buluşma vaktimiz yarın öğlen namazı vaktidir" dedi.

- Dostum sen hayır gördün ve hayır olacak İnşallah...

Bizler çocuğun uykusuna şaşırdık. Sabahladığımızda atlarımıza binmeye koştuk. Bir de baktık ki bir nidacı "Ey Allah'ın atlarının binicileri bininiz ve cennetle müjdeleyiniz. "Ağır ve hafif olarak Allah yolunda kuşanın!" diyordu. Bir müddet sonra küfrün ordusu yayılmış çekirgeler gibi çıkıverdi. Bizden onlara ilk hamle yapan bu gençti.

- Dostum dön! Sen çocuksun, savaşın hilelerini bilmezsin. (dedim)

- Ey amcacığım! Allah'ın "Ey iman edenler! Kâfirlerle toplu olarak karşılaştığınızda sırtınızı onlara vermeyiniz." (8 Enfal/15) buyurduğunu bilmiyor musun? Sen benim ateşe girmemi mi istiyorsun?

O benimle konuşurken müşrikler bizlere tek bir adamın hamlesi gibi hamle yaptılar. Benimle çocuğun arasına girdiler ve

beni ondan engellediler. Her biri kendi nefsiyle meşgul oldu. Müslümanlardan çok sayıda insan öldürüldü. Atımla ölümler arasında gezmeğe başladım. Kanları yere akıyor, kan ve tozun çokluğundan yüzleri tanınmıyordu. Ben ölümler arasında gezerken bu genci atın tırnakları (ayakları) arasında her tarafı toz, toprak ve kan olmuş bir halde gördüm. O şöyle diyordu:

- Ey müslümanlar topluluğu! Allah aşkına bana amcam Ebu Kudame'yi gönderin!

Onun sesini duyduğumda yanına gittim. Toz, çamur ve kanın çokluğundan dolayı yüzü tanınamayacak bir haldeydi. "İşte ben Ebu Kudame" dedim. Dedi ki:

- Amcacığım! Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki rüyam doğru çıktı. Ben bukağının sahibi kadının oğluyum...

Hemen yanına yaklaşıp iki gözünün arasını öptüm. Yüzünden tozu toprağı sildim ve şöyle dedim:

- Dostum! Amcan Ebu Kudame'yi unutma! Onu da şefaattine kat!

- Amcacığım yüzümdeki tozu ve kanı bırak! Ta ki Allah'ın huzuruna onunla varayım. Amcacığım işte sana vasfettiğim kız başucumda ayaktadır. Ruhumun çıkmasını bekliyor ve "Acele etme! Çünkü ben de sana müştakım" diyor. Amcacığım! Eğer Allah seni sağ salim geri gönderirse şu kanlı elbisemi oğlunu kaybeden mahzun anneme götür! Bilsin ki ben onun vasiyyetini yerine getirdim. Müşriklerle karşılaştığımda korkmadım. Benden ona selam söyle ve de ki: Şüphesiz Allah, takdim ettiğin hediyeni kabul etti.

- Amcacığım bir de on yaşında bir kız kardeşim var. Her eve girdiğimde beni karşılar, çıktığımda da en son veda eden o olurdu. Bu çıktığımda da benimle vedalaşıp "Abiciğim! Allah aşkına gecikme!" demişti. Onunla karşılaştığında selamımı söyle ve "Ağabeyin sana "Kıyamete dek sizin üzerinizde Allah benim

vekilimdir" diyor" de!

Sonra tebessüm etti ve şöyle dedi:

- Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederim. O tektir, ortağı yoktur ve vaadinde durandır. Yine şahadet ederim ki Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) O'nun kulu ve rasulüdür. Bu Allah'ın ve Rasulünün bizlere vaadettikleridir. Hiç şüphesiz Allah ve Rasulu doğru söylemiştir.

Sonra ruhunu teslim etti. Onu elbisesiyle kefenledik ve defnettik. Bu gazadan dönüp Rakka'ya girdiğimizde oğlanın evine gitmekten başka arzum yoktu. Evine doğru giderken baktım ki kapıda oğlanın güzelliğinde bir kız var. Ayakda durmuş her geçene "Amca nereden geliyorsun?" diye soruyor "Gazadan" diyenlere de "Kardeşim seninle dönmedi mi?" diye soruyordu. Beni görünce de şöyle dedi:

- Amca nerden geliyorsun?

- Gazadan...

- Kardeşim seninle dönmedi mi? Ne oluyor bana! İnsanların tümünün döndüğünü görüyorum da kardeşim hâlâ dönmedi...

- Ey kızım! Evin sahibine "Ebu Kudame kapıdadır. Sizi bekliyor" der misin?

Kadın benim sözümü işitmiş olacak ki dışarıya çıktı. Ona selam verdim, selamımı aldı ve şöyle dedi:

- Ey Ebu Kudame! Sen taziyecisi misin yoksa müjdecimisin?

- Allah sana rahmet etsin! Müjde ve taziye bana beyan et!

- Eğer oğlum sağ salim dömuşse sen taziyecisin! Yok, eğer Allah yolunda şehid olmuşsa o zaman sen müjdecisin...

- Müjdeler olsun! Şüphe yok ki Allah senin hediyeni kabul etti.

- Gerçekten de kabul etti mi?

- Evet!

- Onu ahirette benim için azık kılan Allah'a hamd olsun.
- Çocuğun kız kardeşi ne yapıyor?
- Az önce konuştuğun kız, onun kardeşidir.
- Kız, bana doğru yaklaştı. Ona şöyle dedim:
- Kardeşin sana selam etti ve "Kıyamete dek sizin üzerinizdeki halifem Allah'tır" dedi.

Bunun üzerine bir çığlık attı ve yüzüstü baygın düştü. Bir müddet onu hareket ettirdim. Fakat o ölmüştü. Çocuğun yanımdaki elbiselerini annesine verdim ve taaccüp içerisinde oradan ayrıldım.”

Hafız Allame Ebu'l-Muzaffer b. Cevzi der ki: Bu kıssa ona ulaşınca, tevbe edenlerin saçlarından kestikleriyle üçyüz bukağı yaptı. Muvaffakiyet Allah'tandır.¹⁶⁵

Allah'tan bizi bu derecenin ehlinden kılmasını dilerim.

*** Dava adamı her zaman ön safta savaşıdır**

O, şeref çatısı altında ve cihadın gölgesinde yetişen, alını yaratıcıdan başkasının önünde eğilmeyendir. Kâinatı yaratan-dan başkasına kulluk etmeyen, amaçların en yücesinin peşinden koşan ve Allah rızası yolunda öne geçendir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) şöyle buyurmuştur:

“Rabbinizden olan bir mağfirete ve cennete (kavuşmak için) çaba gösterip yarışın ki (o cennet) genişliği gök ile yerin genişliği gibidir...” (Hadid/21)

“Öne geçen muhacirler ve ensar ile onlara güzellikle uyanlar; Allah onlardan hoşnut olmuştur, onlar da O'ndan hoşnut olmuşlardır ve (Allah) onlara, içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur.” (Tevbe/100)

¹⁶⁵ İbn Nehhas, Cihad, Allah Yolunda İnfak Etmenin Fazileti Babi.

“Yarışıp öne geçenler de, öne geçmiş öncülerdir. İşte onlar, yakınlaştırılmış olanlardır.” (Vakıa/10-11)

*** Dava adamı hocasına (emirine) nasihat edendir. Onları gaza getiren değil!**

Hoca'ya (emir'e) düşen ise kendisini gaza getiren kimselere mesafeli durmaktır ki böyle insanlardan fayda değil sadece zarar görürler.

Temim ed-Dari (*radıyallahu anh*) anlatıyor: Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) “Din nasihattir” buyurdu. Biz “Kimin için ya Rasulullah?” dedik. O “Allah için, Rasulü için, Müslümanların imamı için ve bütün halk için” buyurdu.¹⁶⁶

Ömer (*radıyallahu anh*) şöyle demiştir: “Boş kalan kimse önce kendisini hesaba çeksün ve yöneticisine nasihatte bulunsun.”¹⁶⁷

Buradaki nasihatten maksat; ona itaat edilmesi, henüz haberdar olmadığı bazı doğruların hatırlatılmasıdır. Ayrıca haktan saptığında onu doğrultmak, zulmettiğinde de sabır göstermektir.¹⁶⁸

Sevgili kardeşim! Maalesef günümüzde bu şekil davranıp nasihatte bulunan çok az Müslüman görürsün. Hocalarına nasihat etmekten, yanlış hal ve hareketlerde bulunmalarına ve bunu görmelerine rağmen onları düzeltme yoluna gitmekten korkan, çekinen veya tarikat mensubu sofiler gibi “Hoca yapıyorsa bir bildiği vardır” düşüncesinde olan ve böyle yapmakla onlara kötülük yaptığının farkında olmayan bir Müslüman cemaat (cemaatler, fırkalar) içerisinde yaşamaktayız. Sen bunlardan olmamalısın, sen kendin de bizzat bir davetçi olduğun için doğru

¹⁶⁶ Buhari, Müslim.

¹⁶⁷ Ebu Bekr Abdurrezzak b. Hemmam es-San'ani, el-Musannef.

¹⁶⁸ Muhammed b. Abdurrahman el-Mubarekfuri, Tuhfetü'l Ahvezi bişerhi Cami'i Tirmizi.

bildiklerini elinde delilin olduğu sürece korkmadan, çekinmeden ortaya koymalısın, şunu iyi bilki karşındaki hocaefendi de senin gibi bir beşerdir. Beşer olması hasebiyle de sürekli hata yapmaya meyyaldir. Bundan dolayı onları gözlemlemeli, yapmış oldukları hataları düzeltme yoluna giden kimselerden olmalı ve arkadaşlarına da bunu tavsiye etmelisin. Bunu yaparken nasihatın para etmediği, hiçbir uyarıyı dikkate almayan, burnunun dikine giden, yapılan nasihatlar ve uyarıların bir kulağından girip diğer kulağından çıkan hoca efendiler ile de karşılaşacaksın tabi ki. Bu tür kişiler seni davan uğrunda yaptığın mücadelede gevşemeye sevk etmesin! Onlardan uzaklaş ve yoluna devam et!

Sevgili kardeşim! Yukarıda kullandığım “gaza getiren” ifademi umarım yadırgamazsın. Günümüzde bu tür insanlardan o kadar çok var ki! Bunlar, aceleci ve kıskırtıcı tavırlar sergiliyor, karşındaki kişinin sağlıklı kararlar verebilmesi için çaba sarf etmesi gerekirken aksine davranışlar sergileyerek yanlış kararlar verilmesine sebep oluyorlar.

*** Dava adamı hakkı dosdoğru bir şekilde insanlardan korkmadan anlatandır.**

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Cihadın en efdali (değerce en kıymetlisi) zâlim sultana karşı hakkı söylemektir.”¹⁶⁹

“Eğer ümmetimin zâlime "Sen zâlimsin!" demekten korktuğunu görürsen bil ki onun varlığı ile yokluğu birdir.”¹⁷⁰

“Aman dikkat edin! Halk korkusu, kişiyi hakkı söylemekten alıkoymasın.”¹⁷¹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) “Sizden kimse nefsinin hakîr görmesin!” buyurunca sahabîler “Ey Allah’ın Rasûlü! Kişi

nefsini nasıl hakîr görür?” dediler. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Allah için üzerine söz terettüp eden fena bir durum görür fakat hiç ağzını açmaz. Allah kıyâmet günü kendisine sorar: ‘Şu falanca şey hakkında gerçeği söylemekten seni ne alıkoydu?’ O kul ‘Halk korkusu!’ diye cevap verir. Allah o zaman şöyle der: Asıl Benden korkman gerekmez miydi?”¹⁷²

Ebu Said el-Hudri (*radıyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir hutbesinde şöyle buyurdu: “Hakkın söylenmesi gerektiği yerde hakkı söylemekten ve o büyük günü hatırlatmaktan sizi, insanlara olan korkunuz engellemesin! Çünkü bu, eceli yaklaştırmayacağı gibi rızık da uzaklaştırmaz.”¹⁷³

¹⁶⁹ Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 6/349.

¹⁷⁰ Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 6/349.

¹⁷¹ A.g.e.

¹⁷² A.g.e.

¹⁷³ İbn Mace, Tirmizi, Taberani.

BİR DİRENİŞÇİNİN MİLLETİNE VASIYETİ

Veryüzünü ve üzerinde bulunanları dostlarına miras bırakan, dostlarına zafer vadeden, düşmanlarına rezilliği reva gören, hükmüne karşı gelinemeyen, kazasına itiraz edilemeyen Allah'a hamdolsun. Salât ve selam emrolunduğu şeyi kafaları çatlatırcasına bildiren, Rabbinden kendisine indirileni ne yağcılık ne meyletme olmaksızın ölünceye dek tebliğ edene olsun.

Tağut bizi eline geçirmiş, her köşeden kısırmış, etrafımıza yüksek duvarlar çekmiş, dış dünyayla ilişkimizi kesmiş; bizi dinimizden, inandıklarımızdan, hedeflerimizden dönmek veya yavaş yavaş, teker teker kendiliğimizden ölmek arasında muhayyer bırakmıştır. Bu adi pazarlık yönetimin direniş ve meydan okuma odaklarından birini yok etmek isteğini lisan-ı haliyle dışa vurmasıdır. Ama yönetimin muhalifleri elem, çile, uzun hapis cezalarına rağmen direnişlerini sürdüreceklerdir.

Hâkim düzen bizi tüm yaşama sebeplerinden yoksun zindanlara atmıştır. Gittikçe de üzerimizdeki baskıyı arttırıyorlar. Elbise ve gerekli eşyalarımızı yakıyorlar. Dini ve öteki ilmi kitaplarımızı yırtıyorlar. Mushaflar bile ateşlerin alevlerinden ve çizmelerin çignemesinden kurtulamamıştır. İçinde namaz kıldığımız mescidimizi dağıttılar. Bizi Cuma ve bayram namazlarından, ayrıca cemaatla namazdan alıkoydular. Zindanı karanlık bıraktılar... Hiç gezinti fırsatı tanımaksızın sürekli hücre hapsi uyguladılar. Bizi ailelerimizin, ana babalarımızın, çocuklarımızın ziyaretinden mahrum bıraktılar. Hastaların acıyla kıvranışına seyirci kaldılar. Haşeratla dolu hapishane yemeklerini yemeye zorladılar ve kantinden herhangi bir yiyecek alma hakkımız olduğu halde engellediler. Hapishane idaresine emanet olarak bırakılan mallarımızı gasbedip kantinde satarak gelirini hapishane görevlileri arasında bölüştürdüler.

Kimi kardeşlerimizi hapishane müdürünün dine ve herkesin namusuna küfretmesini sineye çekmedikleri için kırbaç cezasına çarptırdılar. Bütün bu kalleşlik ve hıyanetler bizi beden ve ruhen çökertmek için yapılyordu. Tüm yapılanlar, hastalığın elemi, soğğun zahmeti, açlığın baygınlığı ve kamçının fitnesi altında akidemizden dönmemiz için bize açılmış açık bir savaştı. Lakin acı cevap onlara ulaştı. Cevabımız: "Kininizle geberin" şeklinde idi. Biz de üzerinde bulunduğumuz şey üzere öleceğiz. Evet öleceğiz! Fakat savaşılan islam meselesine, bir tarafa atılıp işlevsiz bırakılan Allah'ın şeriatı meselesini ve hak üzere sebat meselesini kanlarımızla yazarak...

Biz ölümden korkmayız. Allah yolunda şehadet olduktan sonra bize ölüm zaferden daha sevimlidir.

Şehadete susamışız yaşadıkça

Zafer bize elemdir açıkça

Rahman uğrunda ölmek tek arzumuz

Ölerek kavuşacağımız hayat sevdamızdır.

Biz, ölümümüzle dinin kaybolacağından korkmuyoruz. Çünkü o Allah'ın dinidir. Batılın bir hamlesi varsa hakkın hamle üstüne hamleleri vardır. Hak yükseldikçe yükselir, batıl yığınlarını aşar. Hak batılla karşılaşır; bakarsın ki batıl paramparça olmuştur!

Biz evladını kaybeden anneler, dul kalan hanımlar için üzülmiyoruz. Allah onlara yeter. O, en iyi koruyandır ve merhametlilerin en merhametlisidir.

Bizi, dünyadaki tüm işlere vaziyet eden İslam'ın bölgemizde kalan son işaretlerini/şiarlarını harap eden şeytani güçleri görmemizden başka bir şey uyandırmayacaktır.

Evet, bizi müslümanların yöneticilerinin Allah'ın dininden sapması, batı medeniyetinin süsüne aldanıp milletlerini bu fikir ve inançlara sarılmaya sevketmeleri, ordu güçlerine dayanarak

müslüman halkların kanlarını askeriye tornasından geçmiş kendi evlatlarının kurşunlarıyla heder ederek saltanat ve iktidarlarını ayakta tutmaları dışında hiçbir şey ikaz edip uyandırmayacaktır. Müslümanların yöneticileri böylece Allah'ın şeriatını talep eden müslümanların canlarını yakması, yeryüzü yönetimi için İslami hilafetin geri dönmesi uğrunda gayret sarfeden devrimci direnişin çökertilmesini amaçlamaktadırlar.

Bölgesel antlaşmaların, kavmi asabiyetlerin ve uluslararası anlaşmaların parçaladığı, böylece evlatlarının gafleti, ulemasının ruhsata sarılması yüzünden din emanetini taşımaktan aciz kalan İslam ümmetinin halini görmemiz dahi bizi uyandırmamaktadır.

Hala uyanmıyoruz! Birçok İslami hareket ve ümmeti kurtarmaya kalkanlar taraftarlık kavgaları arkasında hiçbir fayda getirmeyen detay tartışmaları nedeniyle ulvi gücünü yitirmiş ve azmettiği işi yerine getirmekten aciz kalmıştır.

Bizi, mücahid gençlerin dinleri için Afganistan, Filistin, Mısır, Eritre ve diğer dünya devletlerinde kurban edilmelerine rağmen bir milyar kişiyi geçen İslam ümmetinden gerçek bir yardım almak şöyle dursun manevi destekten bile yoksun kalmalarından başka bir şey uyandırmayacaktır! Halkı müslüman ülkelerin yönetimlerine yukarılardan birazcık baskı yapınca teslim bayrağını çekiyorlar. Halka, üzerlerine düşen İslami vecibeyi yerine getirmeleri için fırsat tanınmıyor. Bu hükümetler İslam şeriatını sadece saf müslüman halkın gözünü boyamak için perde olarak kullanırlar. Afgan halkının kurtuluşu için müslüman Mısır halkının yaptığı maddi yardımları donduran Mısır hükümeti de böyle yapmaktadır. Bu davranış Mısır hükümetinin Rusya'ya ufak bir jestidir. Aynı şekilde taşlarla savaşılan Müslüman Filistin halkıyla dayanışmaya girmekte istekli olan halkın önünde cihad kapısını kapamıştır. Bu da Amerika ve İsrail'e yapılan küçük bir kibarlıktır.

Evet, evet! Bizi bunlardan başkası uyandırmayacak. Belki uyanmamıza bunlar da yetmeyecek. Biz fani hayatımızı Allah'ın yüce katına ve rahmetinin genişliğine teslim edeceğiz. Boynumuzda zulüm ve işkence yükü taşımaksızın O'na kavuşacağız. Elbette bize Allah'ın yazdığı dışında bir şey isabet etmez.

Milletimize vasiyete başlamadan önce tüm dünyaya hazırlıksız birkaç söz yöneltiyoruz. Yeryüzünde şirkten, ilhaddan, Allah'ın dinine karşı gelmekten sıyrılmaya çağırıyoruz. Dünyayı, kula kulluktan çıkıp kulların Rabbine kulluğa çağırıyoruz. Dünyaya bu çağırışı yapıyoruz. Tevbe etmesi, şu bulunduğu içler acısı halinden bize daha sevimlidir. Söylediklerimiz kalpten gelen samimi sözlerdir. Çağrımıza kulak verip bize icabet edene dünya ve ahiret saadeti kutlu olsun. Haber kaynaklarını tekellerinde bulunduran siyasi ve fikri sapıklık önderlerinden ise sakındırıyoruz.

Biz onlara, bize karşı ne önünden ne de ardından batılın yanaşmadığı Rabbani metoda benzeyen bir metod çıkarmaları için meydan okuyoruz. Onlar bu gün inanıp yarın tenkid edip, diğer gün yanlışlığını itiraf ettikleri sapkın fikirlerini sindirmekte güçlük çekiyorlar. İslam dışındaki sistemlerin halkların hayatının tüm yönlerine dair çeşitli çıkmazlarından onları kurtarması ve meselelerinin çözümünde başarısız kalması artık herkese ayan beyan belli olmuştur. O halde buyrun herkes gerçeğe, kendi dışındakini hiç kimseden kabul etmeyene; muvahhid, hanif İslam'a dönsün!

Ey İslam ümmeti! Bu gaflet daha ne zamana kadar sürecektir? Sen beşeriyetin tanıdığı en büyük şeye, Allah'ın kitabına sahipsin. Onda sizden öncekilerin başından geçenler, sizden sonrakilere başına gelecekler yazılıdır. Aranızda geçenlerin hükmü vardır. O "el-Kavlu'l Fasl" ayırım sözüdür. Onu terk eden Allah mahveder. Onun dışında bir hidayet arayana Allah delalet düşürür. O "Zikr'i Hâkim" (Hikmetli öğüt) ve "Habl-ü Metin"

sağlam iptir. Onunla konuşan doğru söyler. Bilgisini ona dayandıran ecir kazanır. Onunla hükmeden adalet yapar. Ona çağıran dosdoğru yola götürür. Yanında apaydınlık nur olan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sünneti bulunduğu halde daha ne zamana kadar karanlıkta yürüyeceksin?

Ey İslam ümmeti! Bu eli kolu bağlı bekleyiş ne zamana kadar sürecek? Düşmanlarınız her tarafta sizi kuşattılar ve köpeklerin yal çanaklarının başına üşüştüğü gibi başınıza üşüş-tüler. Dünyaya olan sevginiz ve Allah yolunda ölümden çekinmeniz yüzünden düşmanlarınızın kalbinde şecaatiniz gitti. Haberinizi olsun ki Allah'ın yoluna sarıldıkları sürece İslam ümmetine zafer, izzet ve saadet yazılmıştır. Yoldan çıkmasına karşı da üzerine zillet ve meskenet yazılmıştır.

“Kim hidayetime uyarsa ne sapıtır ne de bedbaht olur. Kim de zikrimden yüz çevirirse ona dar bir geçim vardır. Ve onu kıyamet günü kör olarak haşrederiz.” (Taha/123)

Biz İslam ümmetini Allah'ın yoluna sarılmaya çağırıyoruz. Bizi sarıp sarmalayan cahiliye ise medeni ilerleme adı altında yıkıp harap ediyor. Bu ise ancak, diğeri Allah'tan sakınmak, rabbani yola sımsıkı yapışmak olan basireti kaybedenlerin layık oldukları bir serencamdır. Eğitim öğretim tutarsızlıklarla dolmuştur. Basın insanlara burda, şurda, her yerde, evde ve sokakta ulaşmakta; şehvetleri etkileyerek ve fuhşiyatı yayarak zehrini kusmaktadır. Hatta turizm ve döviz girdisi adı altında bozulma ve çöküntüyü hızlandıran kurumlar vardır.

Dikkatli olun! Aman herkes İslam ahlakı ve öğretilerinden geriye kalan kırıntıları da un-ufak etmeyi hedefleyen bu iğrenç hamleyi savuşturmak için elbirlik çabalasın. Baba ve anne evlerinin köşesinde çocuklarını eğitip öğreterek bu çiçeği burnunda filizlenmeyi kollayıp büyütmelidirler. (Çocuklarının eğitimini küfrün eline bırakmamalıdır) Davetçi minberinin üstünde, mücahid cihad meydanında kendi üzerine düşeni yapmalıdır.

Her kesimi kapsayan bir görevdir bu. Muhammed ümmetinin İslam'a kıymet vermeyen bir şahış, kurul veya devlet ile yardımlaşıp dayanışması caiz değildir. Bu tür işler, sahibini İslam dininden çıkaran küfür amelleridir.

“Ey iman edenler! Benim de sizin de düşmanınız olanları dostlar edinmeyin.” (Mümtehdine/1)

Ey İslam Âlimleri! Ümmete din işlerini göstermek için harekete geçiniz. Allah için yaptıklarınız hususunda kınayanın kınamasına aldırmayınız. Zaaf konumunda durmayınız ki Hak, batıl gürültüsü içerisinde kaybolup da insanlar onu kaybetmesinler.

Ey Rasullerin varisleri ve emaneti yüklenenler! Sizin kalplerde bir yeriniz vardır. Müslümanların gönüllerindeki yerinizi koruyunuz. Bu sizin davet alt yapınızdır. Halis tevhid davetinin... Ateşten kurtulma davetinin... Nimet cennetlerinde ebedilik davetinin... Ümmet şu karanlık, karışıklık çağında sarılmak için, sizin iki dudağınız arasından çıkacak hak sözü bekliyor. Ümmet sizden, ilmi ile amil mücahid âlimler, ümmet'in çilesini çeken sıkıntılarını hisseden ve sisleri dağıtıp onlara müşkil gelen işlerin düğümünü açan âlimler olarak direktifler bekliyor.

Ey din bilginleri! Size verilen ilmi, zalimin baskısı yahut büyüklenenlerin zorbalığından korkarak gizlemeyin! Sizin sözle-riniz gayretleri bileyecek, nefislerdeki aslı yeniden diriltecektir. Toplumun, Allah'ın emrettiği hususlarda bir delile ulaşmaları için Allah'ın size yüklediği emaneti eda konusunda cimrilik yapmayın. Topluma sağlıklı akidesini öğretiniz. Şeriatına savaş açan ajan yöneticilerin maskelerini düşürerek onlara savaş açınız. İnsanları Allah ve Rasulüne itaat, fedakârlık ve bezl (Rızası ile verme, esirgemeksizin ve bol bol sarfetme) üzere terbiye ediniz. Öne çıkın, ilerleyin ey ümmetin güvenilir âlim-

leri! Göreceksiniz ki hak taburları, cihad bölükleri, müslüman kitle ardınızdadır ve işaretinize teslimdir.

Ey İslam gençliği! Sen cihad taburlarından alıkonarak sinema, tiyatro ve video (internet kafelerde oyun) kuyruklarına girmekten hoşnut musun? Seni Allah'ın evinden koparıp tatil köylerine, fesat ocaklarına alıştırmak isteyen entrikalardan razı mısın?

Şüphesiz Allah, Muhammed ümmetini İslam diniyle şeref-lendirmiştir. Kim onun dışında bir izzet isterse Allah onu zelil eder. O halde bu akideyi terketme, dünyanın süslerine kanma ve şehvetlerine aldanma neden? Öyle ki müslüman gençle müslüman olmayan genç arasında bir fark kalmıyor.

Ey İslam gençliği! Rabbinin ipine sımsıkı sarıl! İslamın önüne çekilen setleri yık! İmanına vurulan zincirleri kır. Göreceksin ki sen ata ve ecdadının şan ve şerefini sürdürecektir kudrettesin.

Ey dünya İslami hareketinin liderleri! Safları birleştirmeye, engelleri kaldırmaya gayret ediniz. Bir tek evrensel hareket oluşturmak için güç birliğini tesis ve temin etmeye çabalayınız. Zafer kıvılcımlarının parıldadığı istikametlerde çabaları yoğunlaştırınız. İlerlemenize engel olan tüm delikleri var gücünüzle kapayınız. Şeytan ve yandaşlarının girebilecekleri en küçük bir açık bırakmayınız. Girmediğiniz hayır kapısı kalmasın. Allah ve Rasulü bizlere iyilik ve takva üzere yardımlaşmamızı emredip günah ve düşmanlık üzere yardımlaşmaktan sakındırmıştır. Lüzumsuz çekişmelerden kaçının. Olumlu ve yapıcı çalışmalara yönelin. Detaylarla ve içsel ihtilaflarla uğraşıp külli hedeften uzaklaşmayın. Bizce toplumu değiştirme yolları etrafındaki ihtilafların asıl sebebi iki şey ile açıklanabilir:

1. Yönetim koltuğuna kurulmuş gayri meşru kurumların hala varlıklarını sürdürmeleri.

2. Tüm müslümanların tek sancak altında, tek bir potada eriyeceği İslam'ın, bugün tarihe karışmış olması...

Kuşkusuz çalışma için güçsüzlük döneminde tüm İslami hareket guruplarını kapsayan bir merkezi önderlik kurmak gereklidir.

"Allah, yolunda kurşunla kaynatılmış gibi saf olarak duran-ları sever." (Saff/4)

Ey Kardeşler! Çalışmayı sürdürmede ısrar ve kararlılık günden güne önemini arttıran bir iş haline gelmiştir. Özellikle duyarsız kalmamayacak bir halk desteği ve hüsnü zannı söz konusuyken... Hareket bugün bütünüyle düşünüldüğünde yönetim ve kurumlarını devralabilecek bir güç ve programa ulaşmıştır. Fakat anlaşmazlıklar vahdeti parçalamıştır. Aranızda geçen şeylerde ve ihtilaflarda birbirinize karşı müsamahalı olun. Olup bitmiş, geçmiş şeylerden vazgeçin. Eski defterleri kapatın. Allah'tan yardım isteyin ve tüm güçlükleri aşmanızı sağlayacak, sizi İslam'ın yüce hedeflerine götürecek olan çerçeveyi ortaya koyun.

Ve son sözümüz şudur: Biz Mısır zindanlarındayız. İsterse-niz Mozza veya Bastil diyebilirsiniz. Ya da engizisyon mahkemeleri. İslam ümmeti içerisinde davet edip ümmeti gayrete getirmeye, hamiyetini uyandırmaya çalışıyoruz. Vallahi önceki neslin şerefli mücadelesi ve İslam'ın çalınan mukaddeslerine bakıp gözlerimiz yaşıyor. Vay başıma gelen musibete! Yahudi milleti Filistin, Suriye, Ürdün, Lübnan hatta Mısır'da toprakla-rımızı işgal etmiş, ona karşı duran yok!

Vay başımıza gelen felakete!

ABD'nin gemileri yanibaşımızdaki, çevremizdeki okyanus ve denizlerinde dolaşıp (Irak, Afganistan, Pakistan, Somali'de vs.) İslam halklarına gurur ve övünç içerisinde hükmünü yürütüyor!

Şayet İslam ümmeti şan ve gerçek şerefini geri getirmek istiyorsa kendini etken konumuna getirmek (harekete geçirmek) zorundadır. Hakiki mücadele yoluna girmek zorundadır. Hakiki mücadelenin sonucu iki şeyden biridir:

Ya şehadet, ya zafer!!!

Allahu Ekber!¹⁷⁴

Son söz olarak;

“Eğer siz Allah yolunda cihad etmezseniz (Allah) sizi elem verici bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir kavim getirir. Siz (cihada çıkmamakla) O’na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir.” (9 Tevbe/39)

Artık ey müslümanlar sizin hayatınız cihaddır! Hedefiniz cihaddır, varoluşunuz, akıbetiniz, cihad ile alakalıdır. Ey davetçiler! Sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikçe, sizin hiçbir değeriniz yoktur. Cihadsız, savaşız, kansız, sakatsız Allah’ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler bu dinin tabiatını idrak etmeyen kimselerdir. Onlar vehme kapılmışlardır...

Kitabımdaki tüm doğrular Allah’tandır. Hatalar ise benden ve Şeytandandır. Ey kardeşim! Bu kitapta bulunan güzellikleri al, yanlışları ise terk et! Büyük Arş’ın Rabbi olan Allah’tan bana mağfiret etmesini dilerim. Benim takatim miktarınca gayret göstermiş olmam yeterlidir. Büyük Arş’ın Rabbi, Azim olan Allah’tan dileğim, bunu benden kabul etmesi, rızasını kazanmama vesile kılması ve yalnız kendi rızası için yapılmış salih amellerden saymasıdır.

Salât ve selam Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e, âline, ashabına ve din gününe kadar güzellekle O’na tâbi olanların üzerine olsun.

Velhamdulillehi Rabbil âlemin...

Ebu Mus'ab el-Muhacir

¹⁷⁴ Mısır Firavun’u Enver Sedat’ın öldürülmesinde kilit rol oynayan ve Cemaat-i Cihad’ın liderlerinden Abbud ez-Zümer.

Çıkan Kitaplarımız

1- Tevhid Risaleleri (2. Baskı)

Derleme

2- Kurtuluşun Anahtarı

Hamd b. Ali b. Atik

3- Kelimetu-l İhlâs

İbni Receb el-Hanbelî

4- Cahiliye Toplumunun Özellikleri

Muhammed b. Abdulvehhab

5- İslam Akidesinin Esasları

Ebu Humâm el-Belkâvî

6- Cihad

Ahmed b. İbrahim b. Nehhas

7- Dava Adamı

Ebu Mus'ab el-Muhacir

Çıkacak Kitaplarımız (İnşallah)

1- Kuran'ın Gölgesinden Mesajlar

Seyyid Kutub

2- Amansız Hastalık Gaflet

Ebu Abdullah Sadık b. Abdullah

3- Nur'ul İktibas

(Rasulullah'ın İbni Abbas'a Vasiyeti)

İbni Receb el-Hanbelî

4- İnsan ve Büyük Emanet

Ebu Abdullah Sadık b. Abdullah

5- Selefi Risaleler

İmam Şevkanî

6- Tevhid Dersleri-1

Abdullah Yıldırım

7- Cennete Giden Yol

Abdulmecid b. Yusuf eş-Şâzili

8- Şam'ın Fazileti

İbni Receb el-Hanbelî